Corina Ozon
Până când mă voi vindeca de tine
Povestiri despre realitatea dintre El și Ea
HERG BENET

Corina Ozon

Până când mă voi vindeca de tine

Editura HERG BENET
2016

Colecția

BLOG N’ROLL

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2016 Corina Ozon

© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Ruslan | depositphotos.com
Concept grafic: TheSpartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-066-4
ISBN Print: 978-606-763-065-7

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Timișoreancă adoptată cu dragoste de București, **CORINA OZON** are 10 ani de jurnalism de investigație în presa scrisă (ziarul *Ora*) și televiziune (Antena 1) și un update de 2 ani în producție TV (Intact Media Group). Convertită de alți 10 ani la PR&Comunicare, pe care le gestionează în prezent la CN Imprimeria Națională SA. Absolventă a Programului MBA INDE-CNAM Paris, promoția 2010, și mamă de liceană, Iulia, sunt cele două lucruri cu care se mândrește cel mai mult, alături de reușitele din plan literar.

În 2014, debutează cu romanul „Zilele amanților“ (ed. Herg Benet), carte începută pe blogul personal, în stadiul de postare spre relaxarea cititorilor, care au cerut după fiecare episod o nouă continuare. În scurt timp, romanul a avut un succes fenomenal, devenind un *must have* al cititorilor activi pe rețelele de socializare și motiv pentru propriile întâlniri ale fanilor, inspirând în același timp evenimente din domeniul *fashion* și *business*, iar o linie de parfumuri primind numele personajelor principale din carte. În 2015, romanul are parte de două continuări, „Nopțile amanților“ și „Amanții 3.0“ (ed. Herg Benet), receptate de către public la același nivel de entuziasm și intrând și ele în topurile de vânzări ale librăriilor. Campania de promovare a trilogiei *Amanții* a fost recompensată cu *Silver Award for Excellence* la Gala PR Award 2015.

Din 2016, coordonează proiectul *35+, by Corina Ozon*, reprezentat în online de site-ul dupa35.com, al cărui concept se află la baza povestirilor din volumul „Până când mă voi vindeca de tine“.

RENUNȚAREA

Soarele era în asfințit, împrăștia culori irizante peste oamenii veniți la terasă pentru a se bucura de ultimele zile ale verii. Mihai stătea cu o bere în față și, din când în când, schița pe o foaie de hârtie chipuri sau scene pe care le vedea ca pe niște instantanee de film. Vedea viața ca pe o peliculă de cinema, în care contau doar anumite fotograme. Avea întâlnire cu cineva care dorea o grafică pentru coperta unui album, dar el venise mai devreme, ca să savureze băutura liniștit. Când a ridicat privirea de pe coala de hârtie pe care desenase profilul a două femei din fața lui, a văzut-o cum vine și se așază zâmbind alături de ele. Asta chiar era o ironie! Dintre atâtea terase și atâtea mese, exact acolo s-a găsit să ajungă! Tot pe o terasă s-au cunoscut, anul trecut, la începutul verii.

El era atunci cu un grup de prieteni la o aniversare, scenografi, regizori, actori, a venit și ea, studentă la Actorie. A făcut cunoștință cu toată lumea de la masă și, când a ajuns în dreptul lui, i-a întins mâna caldă și catifelată. *„Adina“*, i-a spus ea. Dar el deja știa cum o cheamă. Era impresionat de frumusețea ei naturală și proaspătă, de silueta de balerină, de părul lung și negru și de sânii care tresăltau sub tricou. Avea un aer de adolescentă și râdea des. Cât a stat acolo, ea nu i-a acordat o atenție specială, părea nici să nu-l vadă, însă el o privea fără jenă. După un timp, când soția lui i-a dat un sms pe telefon, a spus că se retrage. Abia atunci ea s-a uitat la el cu atenție, iar Mihai i-a remarcat gura cu buze cărnoase și ochii mari, albaștri. Toată ființa ei se cerea luată în brațe și frământată. Mihai aproape că a avut o erecție când a plecat de acolo.

Căsnicia îi era de câțiva ani un simplu parteneriat. Nu mai avea relații intime cu soția lui de ani buni, dar au rămas împreună, ca doi camarazi. El a avut mai multe legături de-a lungul timpului, iar ea nu a dat niciodată de înțeles că ar ști ceva sau că ar fi deranjată. Îi controla cumva viața, într-un mod tăcut și sigur, iar el nu se împotrivea. De pildă, el pleca des în delegații, la diverse întâlniri pe teme digitale. Ea îi făcea bagajul ca unui puști care se ducea în excursie, el o suna când ajungea la destinație sau când îl durea ceva. Avea femei cam peste tot unde se ducea. Era un bărbat frumos și afișa un aer misterios și trist, lucru care le atrăgea pe femei ca *„musca de banda cu clei*”, cum spunea un amic de-al lui, cumva mirat și amuzat de succesul pe care Mihai îl avea în rândul sexului frumos, iar asta fără să facă mari eforturi. Cândva, și-a iubit soția, și ea pe el, cel puțin asta știa, dar ceva s-a rupt între ei când Mihai a avut un accident, iar ea a trebuit să aibă grijă singură de casă și de el. După

însănătoșirea lui, vorbeau tot mai rar și strictul necesar. Ca și cum ea și-a consumat întreaga energie pe perioada bolii lui, iar acum nu mai avea ce să ofere. Niciunul nu a pronunțat cuvântul „despărțire“, își vedeau în continuare de viețile lor, separat. El nu-și putea da seama dacă ea avea pe cineva și nici nu-l frământa gândul acesta. Cumva ar fi vrut să fie așa, ca să aibă motiv să plece. Dar ceva încă îl ținea legat de casa pe care au ridicat-o împreună, era acolo o căldură la care el revenea după fiecare călătorie presărată cu aventură. Și de unde nu avea de gând să plece curând.

Îi rămăsese în minte studenta de la Actorie, mlădioasă ca o trestie, și s-a interesat la un amic scenograf despre ea.

— E o fată deșteaptă, cam pipiță, așa, dar e bunăciune, i-a făcut acesta un rezumat scurt.

I-a dat și numărul ei de telefon, fără să-l întrebe la ce îi trebuie. Bărbații nu-și pun multe întrebări în astfel de cazuri.

— Am un proiect de nuduri și vreau să o cooptez, i-a spus Mihai neîntrebat.

Amicul a ridicat din umeri nepăsător.

Mihai a început să meargă la terasa la care a cunoscut-o pe Adina; acolo veneau studenții în pauza de masă sau seara, după spectacole. A treia oară, când el stătea așezat cu berea în față, a venit și ea cu un grup gălăgios, sigur colegi. El a stat și a privit-o cum vorbește și gesticulează și cum, din când în când, butona cu nasul în telefon, probabil pe internet. I-a dat un sms: *„Privește cerul, apoi privește în față!“*. Un clișeu care se putea întâlni atunci scris pe toate zidurile. A văzut-o cum și-a ridicat ochii și s-a uitat la el mirată. Mihai i-a zâmbit, iar Adina a zâmbit și ea și a venit la masa lui. El s-a ridicat în picioare, iar ea l-a salutat veselă.

— Nu voiam să te deranjez, ci doar să te salut, i-a spus el.

— Ah, nu e deranj, cu ei mă văd zilnic. Ești singur? a întrebat ea.

— Da.

Adina s-a dus la grupul de colegi, le-a spus ceva, și-a luat haina și poșeta și s-a așezat în fața lui Mihai. A comandat un capuccino, iar ea i-a povestit despre cât de mult îi place la facultate și că visează să joace în sitcomuri. Mihai vorbea puțin, se mira cât de vie e și cât de frumoasă, și în el s-a aprins iar dorința de a o lua în brațe. Afară s-a întunecat, dar ei nu se mai dădeau duși. Adina i s-a așezat în poală, iar el era deja super excitat de corpul și de mirosul ei. Părul ei îi acoperea ochii, iar el și-a lăsat capul pe spatele ei, ca într-o visare. Ea se lăsa cu toată greutatea pe el și se întindea ca o pisică. Îi simțise încordarea și se juca. Voia să-l facă să o dorească, deși nu mai era nevoie.

— Adina, sunt topit tot, i-a spus el la ureche.

Ea a râs, s-a ridicat în picioare și l-a luat de mână. Mihai s-a ridicat amețit, au oprit un taxi și au ajuns în fața unei clădiri, în care funcționa un cămin studențesc. Au intrat într-o scară, unde plutea un amestec de mirosuri de mâncare în lumina unui bec chior. Adina l-a tras pe Mihai după ea, de mână, și au urcat scările până la etajul doi. Abia au avut timp să închidă ușa și nici n-au mai aprins lumina, se sărutau înfometați. Mihai era îngrozitor de excitat, iar ea a terminat la unison cu el, într-un țipăt de satisfacție. Apoi au continuat să se sărute, iar Mihai s-a dus la baie, să se spele. Nu îl deranja nici robinetul stricat, nici țeava ruginită, din care curgea un firicel de apă călâie. În schimb, erau săpunuri franțuzești, șampoane de firmă și geluri intime. Fetele se respectau. În timp ce-și trăgea blugii, a simțit telefonul vibrând în buzunar. Sigur era un mesaj de la nevastă-sa. Pentru prima oară, nu s-a grăbit să-l citească, a luat în brațe trupul gol al Adinei și s-au sărutat cu pasiune. Acasă i-a spus soției că a avut de lucru la un proiect, iar ea nu a comentat nimic.

Se vedea zilnic cu Adina și avea să constate că e la fel de plin de dorință de fiecare dată. Intra în ea nerăbdător, iar ea i se dăruia cu frenezie. Era chimie între ei, unda aceea lipicioasă și invizibilă, asemenea rotițelor care făceau să se miște banda de casetofon vechi, și aveau aceleași gusturi și la mâncare, film și lectură. Mihai a început să lipsească de acasă câte trei zile, ceea ce nu se mai întâmplase. În afară de delegații, obișuia să doarmă mereu în patul conjugal, lângă soție. Acum părea în transă, pur și simplu nu-i mai păsa să ajungă seara acasă. Își suna soția și o anunța plat că nu vine în noaptea aceea. Fără niciun tremur în glas, fără remușcări. Timp de trei luni a trăit așa, împărțit între cele două lumi. La intervale de zile, venea acasă, ca să-și schimbe hainele, mânca ceva și pleca iar la Adina. Respira Adina, fuma Adina, trăia Adina. Ieșeau la terase, unde stăteau până târziu, după care mergeau în camera ei din cămin, unde se iubeau zgomotos și lacom. În timpul zilei, ea mergea la cursuri sau la teatru, el se ocupa să găsească clienți, pentru că se răriseră comezile. De câteva ori a însoțit-o la spectacole și a făcut câteva crochiuri foarte reușite. Voia să deschidă o expoziție pe care să i-o dedice ei. A desenat-o și pe ea, în diverse ipostaze: dormind, privind pe geam, gânditoare. Una era preferata amândurora: cea în care stătea goală, în șezut, într-un fotoliu, cu o privire candidă.

— Cea mai frumoasă, a zis el.

— Da, a răspuns ea.

Se iubeau prin toți porii și era evident că nu puteau sta mult timp despărțiți. Adina i-a propus să se mute la ea, știa că e însurat, știa și

povestea căsniciei lor și i se părea ceva firesc să locuiască împreună. Îi plăcea să-l înnebunească și îi punea la răbdare dorința. De exemplu, când se aflau într-un restaurant, ea i-a spus că își va da jos chiloții acolo, dacă i-o cere el.

— Dă-i jos! i-a poruncit el.

Iar ea s-a unduit de câteva ori în scaun, el îi simțea jocul picioarelor pe sub masă, și s-a pomenit cu ceva în poală. Cu vârful pantofului, ea i-a aruncat chiloții, iar el s-a grăbit să-i bage în buzunar. Era fascinat de jocul ei provocator și a sărutat-o puternic, în timp ce-i băga mâna pe sub rochie. I-a întrerupt chelnerul, care a venit să ia comanda.

Adina îl hrănea cu adrenalina de care avea nevoie, dar după două luni a încetinit ritmul vizitelor. Se simțea stors și cu mintea în ceață. Când s-a dus acasă, ca să-și ia hainele, a adormit neîntors 12 ore. Soția lui l-a învelit și a tras storurile, iar când s-a trezit îl aștepta cu masa pusă.

N-au vorbit nimic, dar lui îi făcea bine liniștea aceea. Deși soția se învârtea pe lângă el în bucătărie, nu-l deranja din gânduri. O privea cum făcea mai multe lucruri deodată, vorbea la telefon, mesteca în cafea și cu un șold a împins un sertar din care luase o linguriță. Pe lângă toate acestea, era atentă să-i dea șervețel și îl suporta acolo. Da, îl suporta așa cum era. De fapt, nu acesta era cuvântul, îl accepta așa cum era el. Nu știa dacă asta era o iubire transformată în ceva mai profund, dar îl făcea să se simtă vinovat. Nu pentru că s-a culcat cu altă femeie, ci pentru că a făcut-o fără să o menajeze pe ea. Pur și simplu a sfidat-o, iar el nu și-a dat seama cât rău provocase și cât de mult se lupta soția lui să mențină echilibrul. Atunci, în timp ce o privea și se gândea la asta, a luat decizia să termine relația cu Adina. Știa că nu va pleca de acasă și că nu va mai avea putere să facă alt drum.

Nu i-a mai răspuns Adinei la mesaje și nici la telefoane, deși îl suna de zeci de ori pe zi. Știa că nu va înțelege, apoi îl va înjura, dar simțea că modul acesta laș era calea cea mai confortabilă pentru a pune capăt. O vreme a evitat locurile unde mersese cu ea, prietenii comuni, ieșirile în grup. Fugea de Adina și i se făcea tot mai tare dor de ea. Slăbise mult și nu-și mai răsese barba de săptămâni, intrase într-un fel de sevraj și abia se mișca. Într-o noapte, când și-a amintit de Adina, a început să plângă. Stătea cu fața în sus și lacrimile îi curgeau spre tâmple. Simțea în suflet o sfâșiere dureroasă. Făcea efort să o scoată pe Adina de acolo și, odată cu ea, toate momentele frumoase pe care i le-a dăruit, așa cum doar ea știa să o facă, sinceră, veselă și iubitoare. Abia acum a realizat că renunțarea la ea nu era o treabă simplă, așa cum a simțit atunci, la masă, când a luat decizia de a nu o mai vedea. Credea că va fi suficient să nu se mai

gândească la ea. Efectul acum îl resimțea, crud, nemilos. Și-a tras nasul și a simțit pe ochi mâna soției lui, care-i ștergea lacrimile fără să-i spună nimic. Soția lui avea un talent imens de a ști să tacă. Transforma tăcerile în adevărate capodopere nescrise, dar atât de pline de sensuri.

După un timp, s-a gândit să o sune totuși pe Adina. Nu știa nici el din ce motiv, dar cu gândul acesta se trezise în acea zi. Ea încetase să mai sune după ce, timp de o lună, l-a căutat de nenumărate ori pe zi. Acum i-a auzit vocea când a răspuns imediat, plină de speranță și așteptări, dar el nu a avut curaj să spună ceva. După ce ea a repetat de câteva ori *„Alo!“*, *„Te rog să vorbești!“*, a început să plângă. Mihai stătea și asculta plânsul ei și a închis telefonul pe acest fond sonor, care-l tulbura.

Relația cu soția lui nu s-a îmbunătățit prin acest episod din viața lui, dar comunicau mai lejer. El știa acum că nu o iubește și că nici ea nu îl iubea. Era doar orgoliul și dorința de a-l controla, de a-l ști dependent de ea. Ea câștiga mai mult decât el, dar lui nu i-a păsat niciodată de asta.

Iar acum, în acel asfințit de sfârșit de vară, când rănile s-au cicatrizat, sau cel puțin așa se autosuges-tiona, o revedea la acea terasă, la fel de mlădioasă, dar mai puțin veselă. Ea l-a văzut și a venit spre el.

— Ești singur? l-a întrebat.

— Da, a răspuns el.

Dar niciunul nu zâmbea. El lăsase zâmbetul în sufletul ei, iar ea și-l lăsase în sufletul lui. Păstraseră doar un colț de zâmbet, pentru lume. Ea nu s-a mai așezat la masa lui, ci s-a dus la prietenele ei, le-a spus ceva, apoi a ieșit de pe terasă. Mihai a urmărit-o cu privirea și a știut că doar pe Adina o va iubi și o va ține închisă în el, unde se va uita când el va fi bătrân, iar ea va fi tot tânără, ca acum. Știi că iubești când tot ce este materie palpabilă se transformă în praf de stele. De aceea oamenii comit nebunii, cum ar fi să cheltuie mulți bani, să comprime timpul, ca să ajungă lângă persoana iubită. Știi că iubești atunci când nu mai există alt sentiment la mijloc, pentru că iubirea le cuprinde pe toate, ca un curcubeu. Știi că ai iubit când te apucă spaima doar gândindu-te la câte ai fost în stare să faci, dar și regretul că nu le mai poți face. Știi că ai iubit când tot ce ai făcut îți servește ca hrană pentru zile goale. Și îți dorești să poți iubi din nou. Și mai știi că iubirea nu se planifică, nu se așteaptă, nu se transformă din altceva, nu se poate recicla. Iubirea țâșnește pur și simplu și există sau nu.

LECȚIA DE TANGO

Se simțea stingheră între oamenii care dansau aproape ca niște profesioniști, așa cum văzuse ea la televizor. Unii dintre ei aveau și hainele acelea colorate și sexi, femeile cu rochii scurte și asimetrice, bărbații cu cămăși descheiate și pantaloni pe corp. Toți aveau pe fețe extazul produs de mișcările lascive ale dansului latino. Se mișcau lipiți unul de altul, cu ochii închiși, de parcă lăsaseră toate grijile undeva, departe, iar aici erau toți la fel și veniți pentru un singur scop: să se bucure de muzică și dans. Irina era împreună cu o prietenă, care a bătut-o la cap să încerce terapia prin tango. Se afla într-o mică depresie după o relație cu un bărbat, cu care s-a văzut la bunul lui plac, timp de trei ani, apoi el a zburat în Australia, așa cum plănuise de la început, fără să o întrebe dacă vrea să vină cu el. Asta i-a frânt Irinei inima atât de mult, încât îi tăiase cheful de orice bucurie. Nu mai voia să iasă, să se vadă cu nimeni, abia mergea la serviciu. Norocul ei era că avea un job într-o corporație, care o solicita mult, așa că seara ajungea acasă frântă și adormea devreme.

Irina s-a lăsat condusă de instructorul de dans până în mijlocul sălii și asculta ca prin vată ce îi spunea acesta despre ceva legat de un regulament. Răspundea mecanic la întrebări referitoare la posibile boli cardiace și osoase. În jurul ei parcă toată lumea plutea și ar fi vrut să facă și ea parte din universul ăsta eteric. Prietena ei s-a dus să stea de vorbă cu un grup vesel, ea era o veche cursantă și avea deja cercul ei. Instructorul a lăsat-o singură în mijlocul oamenilor plutitori, iar Irina nu știa ce să facă. Nimeni nu o băga în seamă și, după câteva minute, a dat să plece tiptil. A simțit cum cineva o apucă de încheietura mâinii stângi cu putere și, din instinct, și-a zbătut palma în strânsoare. S-a uitat peste umăr și a văzut un chip brunet de bărbat, cu o claie de păr rebel, care o privea cu doi ochi negri, scânteietori. Fără să știe de ce, a simțit un val de electricitate cum îi străbate corpul. Bărbatul continua să o țină strâns de mână și i-a zâmbit. Irina se uita la el întrebător, nu știa cum să reacționeze. El i-a făcut un semn din cap, ca o invitație, apoi i-a eliberat mâna și s-a înclinat ceremonios. Muzica mergea în continuare, iar el a început să danseze în jurul ei fixând-o intens cu privirea. Părea o felină în timpul unui ritual de împerechere. Irina stătea pe loc și se rotea după el, fără să-și poată dezlipi ochii de ai lui. El s-a oprit încordat ca un arc, pe sub cămașă i se vedeau mușchii pulsând, și o privea în continuare. Apoi a prins-o de mijloc și a început să se învârtească împreună cu ea. Irina era disperată și a încercat

să se desprindă din brațele lui, dar el o ținea tot mai strâns.

— Nu știu să dansez tango, i-a spus ea timid.

Dar el tăcea și o privea zâmbind. *„Ăsta e nebun?“*, s-a gândit Irina. Dansa cu ea în continuare, fără să-i pese că nu se pricepea și îl călca pe picioare. Irinei i se părea că e ridicolă și că toată sala se uită la ei.

— Te rog să ne oprim! a încercat din nou.

El părea surd, așa că Irina s-a zbătut și pur și simplu s-a smuls din mâinile lui. Instructorul a venit către ei și l-a întrebat ceva în spaniolă. Apoi i-a spus Irinei:

— Pedro nu vorbește română. Își cere scuze dacă te-a supărat.

— Nu m-a supărat, doar că m-a luat pe nepregătite, iar eu încă nu știu tango, a răspuns Irina în timp ce își aranja părul.

Instructorul i-a tradus lui Pedro spusele ei, apoi a plecat. Au rămas amândoi între dansatori, iar el i-a făcut semn din cap să-l urmeze. S-au retras într-un colț al sălii și, în muzica dată tare, el i-a întins mâna și s-a prezentat:

— Pedro.

— Irina.

— Iris?

— No, Irina.

— Irene?

— I-ri-na!

Deja râdeau amândoi, iar ea i-a văzut dinții albi și egali și gropița din bărbie. Părul îi cădea pe frunte în șuvițe rebele și toată ființa lui striga că e un om liber. Era un bărbat frumos, femeile din sală își dădeau coate și îi priveau. Irina a început să se simtă mai bine, iar când se aștepta mai puțin Pedro i-a smuls brusc elasticul care-i ținea părul într-o coadă și i-a mângâiat pletele blonde.

— Oro! a exclamat el încântat.

Pedro vedea aur în părul Irinei și ea avea să constate mai târziu că așa era el, exaltat, se bucura de lucruri pe care oamenii le considerau ceva obișnuit.

— Cafe? a întrebat-o el deodată. Făcea totul prin surprindere, nimic prevăzut sau artificial.

Irina a aprobat din cap, iar el a luat-o de mână și au ieșit în stradă. Au mers câțiva pași fără să vorbească, iar în cafenea s-au așezat tăcuți la masă. Ea îl cerceta pe furiș cu privirea, cum el studia meniul ca și cum era prins într-o lectură interesantă. Fiecare gest îl făcea cu o pasiune vecină cu teatralitatea. În timp ce beau cafelele, Irina a încercat să înceapă o conversație, dar el nu știa engleză. Cu bruma de spaniolă pe care o mai

știa ea și cu semne, a înțeles că el voia să deschidă o școală de dans, era instructor, venea din Columbia și mai avea un frate și o soră. Locuia mai mult la Paris, dar venise cu un prieten care deschisese o școală de dans în București. Pedro își dorea mai mult, să fie un instructor de dans renumit și căutat, dar în România nu cunoștea multă lume. Irina i-a simțit tristețea din voce, deși nu înțelegea sută la sută ce îi spunea. Și-a dat seama că era un băiat sărac, care râvnea să fie popular.

— Te voi ajuta eu, i-a spus ea în engleză. Dar el a înțeles și a zâmbit larg. Apoi i-a mângâiat din nou pletele, apoi obrajii și ochii.

— Esmeralda, i-a spus el încet. Irina știa că se referă la ochii ei verzi ca smaraldul.

Și-au împreunat mâinile pe masă și se priveau în ochi. Nu era nevoie de cuvinte, oricum nu le stăpâneau în condițiile alea.

Au continuat să se vadă aproape în fiecare zi. Irina mergea la lecțiile de tango, dar nu învăța mare lucru, pentru că pleca împreună cu Pedro în timpul cursului. Mâncau, se plimbau, ea a început să învețe spaniola și umbla mereu cu un ghid de conversație în geantă. Apoi Pedro a spus că pleacă la Paris, unde avea un apartament închiriat. În România locuia la un prieten și nu se simțea în largul lui. I-a spus Irinei că o așteaptă oricând. După două săptămâni, ea nu a mai rezistat să vorbească doar pe messenger și și-a luat bilet de avion. A vrut să-i facă o surpriză și i-a imprimat zece tricouri cu numele lui, ca să le aibă pentru promovare. Era ceea ce putea ea să facă atunci pentru el.

Pedro a așteptat-o la aeroport, după care a dus-o la el acasă. Au făcut dragoste pentru prima dată, tot așa, fără să-și vorbească mult. Mai târziu, se amuzau când își aminteau că în momentele acelea intime fiecare vorbea pe limba lui. S-au plimbat prin Paris, iar Irina se gândea că e cea mai fericită viață pe care o putea trăi o femeie. Să fie cu bărbatul pe care îl iubește, într-un loc atât de romantic, fără griji, era tot ce putea să-și imagineze despre fericire. Venise pentru un weekend, trebuia să se întoarcă la serviciu, și, când a trebuit să plece, a izbucnit în lacrimi. Pedro a luat-o în brațe și i-a sărutat părul și ochii. I-a promis că va veni să o vadă cât va putea de repede. Pe drumul de întoarcere, Irina și-a spus că va trebui să facă ceva ca să-l aducă pe Pedro la ea. Și imediat a schițat un plan de promovare, cu filmulețe, publicitate. Asta era! Pedro trebuia să fie motivat, să vină mai des în România. Se felicita pentru ideea genială. Bani avea, tocmai strânsese într-un cont, plus ce-i dăduseră și părinții, ca să-și cumpere o locuință, dar și-a spus că putea găsi ceva mai ieftin, la o adică.

Cum a ajuns acasă, a deschis calculatorul și i-a făcut lui Pedro cont și pagină pe Facebook. Pe el nu-l interesau rețelele de socializare, trăia

viața în real. I-a scris că a ajuns cu bine și l-a pus să-i trimită poze, ca să-i construiască profilul. Irina lucrase la o agenție de publicitate ceva vreme și se pricepea să clădească o imagine. Pedro a fost de acord și i-a mulțumit. Mereu îi mulțumea, pentru orice, și dacă îi aducea un pahar cu apă sau o cămașă din dulap. Era cucerită de gentileța și francheța lui, la care se adăuga aerul ăla că nu e agățat de nimic și e independent.

Din acel moment, Irina a devenit un fel de impresar al lui Pedro. Se ocupa de publicitate, organiza evenimente care să-l aibă pe el în centrul atenției. A mers până acolo încât a închiriat o casă boierească pentru filmarea unui videoclip, gest care a costat-o jumătate din banii strânși ca să-și ia apartamentul mult dorit. Însă acum nu o mai interesa nimic din ce o interesa înainte de a se îndrăgosti de Pedro.

— Te amo, îi spunea ea.

— Te quiero, îi răspundea el.

Iar ea plângea de fiecare dată, pentru că știa diferența semantică. *„Te amo“* era pentru iubirea deplină față de persoana cu care îți doreai să rămâi toată viața, iar Pedro a mărturisit că *„Te quiero“* este ceea ce simțea pentru ea. O iubea, dar nu își dorea mai mult. Iar pe Irina o durea, mai ales că i-o spunea cu aerul *„dacă nu-ți place, asta e“*. A continuat să-l ajute și să sufere în tăcere. Îi era iubită, confidentă, Pedro nu se sfia să-i povestească de aventurile lui, pe care le avea cât stătea la Paris fără ea. Le înșira ca mărgelele pe o ață și îi spunea mereu Irinei că pentru el acele femei nu înseamnă nimic. Prietenii au început să-i dea de înțeles cum că Pedro ar fi un profitor. Dar Irina nu simțea asta, pentru că el nu a rugat-o nimic, ea a făcut și făcea totul așa cum dorea. Era suficient să-l vadă zâmbind lângă ea, să o ia în brațe și să-i spună vorbe frumoase la ureche. Începuse să înțeleagă bine limba spaniolă. Tot de dragul lui, nu pentru că el ar fi obligat-o. El nu-i cerea nimic și poate tocmai acest lucru o făcea pe ea să-i ofere atât de mult. Cercul de prieteni se micșorase, ca și cum nu voiau să fie părtași la un lucru rău.

Irina se împărțea între drumurile la Paris și serviciu, iar când Pedro venea în țară își lua din concediu. Șefii au început să îi reproșeze că nelijează lucruri importante, ea era tot mai obosită și sfâșiată de raportul inegal în sentimente. Era conștientă că ea îl iubea mai mult și că nu va putea să-l facă să o iubească la fel. Se întreba cum poți iubi atât de intens pe cineva care nu-ți răspunde în același fel. Mai mult, să uiți de tine pur și simplu, să iei toți banii pe care i-ai strâns ca să-ți cumperi o casă și să îi dai lui pentru că are nevoie. Cu ceva vreme în urmă, ar fi făcut scandal pentru o sumă infimă împrumutată cuiva care a uitat să-i returneze la timp. Dar acum nici nu i-a trecut măcar prin cap să-i spună că ar fi vorba

de un împrumut. Și nu o făcea ca să-l determine pe el să o iubească mai mult, ci pentru că îl iubea ea și asta era suficient. Nu avea așteptări, nu voia să-i atragă atenția, își dădea seama că relația aceasta o consumă și o secătuiește de toate resursele, dar el i-a deschis o fereastră în care ea bătuse cuie. Spre o lume în care iubea liberă, așa cum simțea ea, făcea fiecare gest știind că e unic. Știa despre el că e *summum carpe diem*, că e maximum de cât putea ea dărui unui bărbat, că nu va mai simți niciodată la fel pentru nimeni. Tocmai de aceea voia să facă împreună cu el, într-un timp scurt, lucrurile pe care le faci într-o viață de om. Știa că el va pleca într-o zi. Dar el era cel care o învăța să guste fiecare secundă. De pildă, Pedro stătea mai bine de o oră la duș. Pentru el era un ritual, o plăcere pe care și-o acorda. Irina, corporatista veșnic pe fugă, termina dușul în câteva minute. Până când, într-o zi, când ea ieșea din baie, el a luat-o cu forța și a băgat-o înapoi sub duș.

— Îți fixez aici dușul și nu te mai grăbești! Stai și savurează apa, spuma de pe corp, relaxează-te! Ești prea grăbită și nu știi să te bucuri, i-a spus el înverșunat.

De atunci, oricât era de obosită sau de grăbită, Irina a considerat dușul la fel de important ca machiajul sau îmbrăcatul pentru un eveniment important. La fel a fost și cu mâncatul. Irina lua masa când apuca, în timp ce vorbea la telefon sau lucra la calculator. Pedro a obligat-o să simtă. Ea îi spunea lui că nu are timp, că el are, îi convine, nu avea serviciu, răspundere. Dar el i-a spus că nu contau toate acestea. Că oamenii, indiferent ce ocupații au, trăiesc 24 de ore într-o zi. Dar depinde de fiecare cărui lucru îi acordă mai mult timp.

Pagina de pe Facebook a lui Pedro i-o administra ea. Răspundea și mesajelor venite în privat de la diverse admiratoare. Se amuzau amândoi, iar Irina era fericită atunci, pentru că se considera prima și unica. Apoi el a prins gustul socializării în online și și-a făcut un cont personal. Acolo nu se sfia să posteze poze cu iubitele lui ocazionale, lucru care o scotea din minți pe Irina. Toate celulele îi strigau să termine această poveste, care o chinuia. Dar ceva o ținea pe loc. Nu era pregătită să renunțe. El nu dădea semne că o vrea mai mult, dimpotrivă, o trata din ce în ce mai tare ca pe o prietenă. Pentru că simțea nevoia să se descarce, îi povestea unui fost coleg de facultate tot ce o frământă. Care la rândul lui i se confensa și o ruga să-i lase cheia de la apartament pentru întâlniri amoroase. Erau ca doi camarazi, trecuți prin războaie și care își arătau unul altuia rănile și și le pansau.

Trecuseră două luni și Irinei nu îi mai venise ciclul. Se simțea tot mai obosită și slăbise, iar dimineața avea stări de greață. Dar le punea pe

seama țigărilor și a cafelei. În drum spre casă, a luat un test de sarcină de la farmacie. Abia a așteptat să ajungă acasă. În baie, era așa de nerăbdătoare, că și-a simțit urina caldă pe degetele cu care ținea testerul. Nu a vrut să facă într-un recipient pe care să-l bage acolo. L-a ținut direct sub jet. A scos un chiot de bucurie când a văzut rezultatul pozitiv. Când Pedro a ajuns acasă, i-a sărit de gât și i-a spus bucuroasă că vor avea un copil. El a privit-o puțin uimit, apoi a luat-o în brațe și s-a învârtit cu ea prin casă.

— Vom avea un Pedrito! striga el sincer.

Irina nu mai putea de fericire. Au urmat două luni în care simțea că plutește. Pedro o menaja și petrecea mai mult timp cu ea. Părea total schimbat și devenise mai serios. O spăla el la duș, o săpunea atent pe burta care începuse să crească aproape ca o părere, iar Irina simțea că trăiește într-un vis. Când a mers la controlul ginecologic, pentru ecografie, doctorul i-a spus direct că are un fibrom imens, poziționat prost în uter, și care afecta fătul. Ea i-a spus că riscă și așa. Își dorea prea mult acel copil, pe care deja îl visa. Însă, după câteva săptămâni, a început să se simtă rău, să aibă crampe și să sângereze. A mers la medic, iar acolo a simțit că s-a terminat lumea. Fătul era mort și i s-a făcut rapid un chiuretaj. După operație, a stat încremenită ore întregi, iar, când a venit Pedro la ea, i-a spus că vrea acasă. Se simțea goală pe dinăuntru și inutilă. A plâns până nu a mai avut lacrimi. Pedro o mângâia fără să spună nimic, dar de atunci ceva se rupsese între ei. El venea tot mai târziu acasă, vorbeau puțin și stătea mai mult la calculator. Irina nu mai avusese timp să se ocupe de promovarea paginii lui personale, a evitat să dea explicații, să fie abordată.

Într-o zi, a văzut pe Facebook poze cu una dintre iubitele fugitive ale lui Pedro, care-și ținea sugestiv mâna pe burtă. Era o dansatoare poloneză cu care el se mai întâlnea la Paris, dar, desigur, nu reprezinta nimic pentru el, după spusele lui. Când s-au întâlnit, Irina l-a întrebat direct dacă fata era gravidă. Pedro a recunoscut cu seninătate că e copilul lui și că va trebui să-l recunoască.

— Nu am programat asta, eu voiam un copil cu tine, a adăugat el, fără să-și dea seama cât de mult o dureau vorbele astea.

Irina a izbucnit în plâns, pentru că știa că s-a terminat. El a mângâiat-o și i-a spus cu vorbele lui moi și senzuale că îi va scrie de la Paris și că vor rămâne prieteni, că ea este o femeie deosebită și că nu vrea să o piardă. Nu numai că nu i-a mai scris, după ce luni la rând i-a spus cât o iubește, dar s-a consolat repede și a plecat cu o altă femeie în vacanță. Și atunci și-a dat seama că unii barbați au o altă noțiune despre *„gol în*

suflet“ decât au femeile. Dacă pentru ele este nevoie de puțină singurătate, ca să vadă cum s-a produs acel gol, bărbații se grăbesc să-l umple cu prima femeie disponibilă. Fără să se gândească la urmele pe care le lasă. Nevoia sau spaima de a nu fi singur era mai mare decât grija că ar putea răni pe cineva. De fapt era inconștiența cu care ei continuau să-și rănească inima, nevoită să simuleze sentimente față de cineva pentru care nu simțea nimic. Irina a ajuns până acolo încât i-a atras lui Pedro atenția că greșea față de poloneza care îi purta copilul în burtă. El, ca un băiețel prins că face obrăznicii, se replia și o asculta.

Între timp, Irina s-a apropiat și mai mult de fostul coleg de facultate, care i-a mărturisit, după câteva pahare, că o iubea încă de când erau tineri. Nu a presat-o niciodată în relația cu Pedro, nu i-a dat sfaturi, a fost doar alături de ea. A încurajat-o și a ascultat-o. Pedro a rărit vizitele în România până nu a mai venit deloc, după ce i s-a născut copilul. Irina s-a mutat cu fostul coleg în apartament și formau un cuplu. Îl iubea pe Pedro. Îl iubea așa cum era, fără să știe multe despre el. Bine, nici el nu știa multe despre ea. Dar nu conta, pentru că ei doi erau ca la începutul lumii, iar lumea începea cu ei. Îl iubea și când îi vorbea, și când nu îi scria, deși tăcerile lui îi ardeau inima. Îl iubea fără să îl desfacă în detaliu și să spună *„asta îmi place, asta nu“*. Îl iubea și l-ar fi urmat oriunde ar fi chemat-o. Doar că el nu a chemat-o nicăieri. Dar ea stătea și aștepta, sau poate nu aștepta nimic, pentru că, și dacă o fracțiune de secundă el a fost în cea mai importantă cameră a inimii ei, nu l-a scos niciodată de acolo. Și nu s-a gândit să-l întrebe vreodată în ce cameră din inima lui se afla ea, atâta timp cât îl simțea că nu a fugit din a ei. Și tocmai asta era iubirea.

O vreme, l-a purtat pe Pedro în inimă, încuiat cu lacăt, ca pe o fotografie dragă într-un cufăr mic. Din când în când, o mai scotea, ca să se uite la ea. Erau imortalizate acolo toate momentele petrecute împreună. Și acelea în care ea a râs, și acelea în care a plâns. Nu îi era rușine cu nimic. Apoi, când el i-a spus sec și cumva cu satisfacție că nu o mai iubește, au rămas mai mult clipele cu lacrimi și cu vorbe urâte. Mult timp nu a mai deschis lacătul, cheia a ruginit, iar ea a dat foc fotografiei.

SOȚUL VEREI

Radu privea încremenit chipul soției sale din sicriu, care păstra un zâmbet discret și împăcat. Înainte de a fi acoperită definiv, brațara în formă de șarpe „Uroboros“ de la mâna Verei a strălucit trimițându-i lui Radu o săgeată de lumină în ochi. Sicriul cobora în groapa înghețată, iar el a stat nemișcat când groparii au început să-l acopere cu pământ. A trebuit să le dea bani în plus, pentru că s-au plâns că au muncit din greu din cauza gerului. Cu chiu cu vai, reușiseră să facă o groapă *„mai de Doamne ajută“*. Vera nu se dădea dusă așa ușor. Părea că dorea să prelungească ședерea printre cei vii, să mai stea cu el, așa cum obișnuiau ei doi. Așa cum au stat timp de cinci ani, doar împreună. Când s-a stins, Radu era lângă ea, de fapt ea era în brațele lui. Și Vera a plâns, dar nu pentru că urma să plece definitiv, a plâns pentru el, se temea să îl lase singur. Boala parșivă care i-a despărțit a ținut-o conștientă până în ultima clipă. Se întâmpla în ultima vreme să aibă sincope tot mai des, dar făcea eforturi să treacă peste ele. Radu a iubit-o și mai mult atunci când a văzut-o cât luptă. Vera a fost optimistă până la capăt și, în toată durerea lui, știa că sfârșitul e inevitabil. Ea i-a spus zâmbind să ia partea bună a lucrurilor, că au stat împreună mai mult decât ar fi stat doi oameni sănătoși într-o căsnicie. Radu zâmbea și el, dar era de fapt un rânjet chinuit, doar ca să-i facă ei pe plac. Era disperat când venea dimineața, pentru că nu știa dacă aceea va fi ultima lui zi cu Vera. A plâns mult de când ea s-a îmbolnăvit, plângea ferit de ochii oricui. La serviciu plângea în baie, iar acasă dădea drumul lacrimilor oriunde nu îl putea auzi ea, pentru că de văzut nu mai vedea bine de câteva săptămâni. Acum, la înmormântarea ei, pur și simplu rămăsese împietrit. Auzea înfundat zgomotele din jur, discuții, bocete, dar el a rămas fixat pe groapa care îi înghițea pentru totdeauna iubirea. Nu știa cum avea să supraviețuiască, toată viața lui fusese zdruncinată din temelii. Deși Vera l-a pregătit din timp. Culmea! Ea a fost psihoterapeutul lui și l-a încurajat.

Lumea a început să așeze coroanele de flori peste movila de pământ. Panglicile erau ude de la fulgii de nea topiți și începuse să bată vântul. Se anunțase viscol și lumea se grăbea să plece la pomană. Radu a făcut efort să se miște din loc și, când a vrut să pășească, și-a dat seama că picioarele îi erau înghețate bocnă. Iar primul pas aproape că l-a durut. O rafală de vânt i-a desfăcut fularul de la gât și a simțit o izbitură ușoară în piciorul drept. O coroană de flori luată de vânt de pe mormântul Verei s-a oprit pe bocancul lui. Deasupra ei s-a desfăcut o panglică, iar Radu a citit

scrisul mare cu litere negre: *„Nu te voi uita niciodată“*. În acel moment, și-a pus mâinile la ochi și a izbucnit în plâns. A avut cu adevărat senzația că răsăritul s-a mutat la apus. A simțit mâini consolatoare pe umeri, cum cineva îl trage de braț, dar nu s-a clintit. După ce s-a descărcat de durere, și-a luat mâinile de la ochi și și-a dat seama că ceilalți plecaseră. Iar în fața lui stătea Aida, care îl privea tăcut. I-a întins un pachet de șervețele, iar Radu s-a șters la ochi și pe față. Privirile li s-au încrucișat pentru câteva secunde, Aida l-a luat ferm de braț și au pornit către mașină.

Când au ajuns în fața restaurantului, ea și-a tras mâna, ca să nu fie văzuți în postura de apropiați. De fapt nu erau apropiați, Vera și-ar fi dorit asta. Cu o lună înainte să moară, a chemat-o pe Aida la ea, ca să-i comande o brățară. O rugase să îi atașeze o broască țestoasă, pentru că adora broaștele țestoase. Și, în timp ce Aida schița modelul la indicațiile ei, Vera a întrebat-o brusc:

— Îți place de soțul meu?

Aida a scăpat creionul din mână și a privit-o uimită. N-a știut ce să răspundă, venise în casa lor de două ori de când s-a îmbolnăvit Vera și doar când a fost chemată. Înainte, se vedeau în oraș; fie mergea Vera la magazinul ei, fie venea Aida la firma unde lucra Vera. Între ele s-a creat o legătură dincolo de relația vânzător-client. Făceau schimb de informații despre rețete ușoare și sănătoase și despre haine. Verei îi plăceau mult bijuteriile *homemade* și naviga pe internet ca să admire și să caute diverse creații. Nu orice era pe gustul ei, era foarte selectivă și o interesa și profilul celui care crea. De siteul Aidei a dat din întâmplare și s-a mirat când a văzut că era din același oraș. A aflat mai târziu că ea avea un cerc de clienți din străinătate și nu o interesa să se promoveze pe plan local. De altfel, dintr-o neînțelegere s-au cunoscut. Vera, impresionată plăcut de creațiile Aidei, i-a plasat o comandă pentru un set de colier cu brățară. Noutatea era că Aida personaliza modelul de bază la cererea clientului. Multă vreme comanda a rămas în aer, deoarece siteul a intrat în „reparații“, iar Aida a descoperit-o doar după o lună. Nici nu mai spera să fie valabil, dar a văzut telefonul lăsat în mesaj și a sunat-o pe Vera. Și-a cerut mii de scuze și i-a promis că îi va face un discount pentru răbdare. Vera a râs și i-a spus că o așteaptă la ea la firmă, ca să discute detaliile, iar când Aida a intrat pe ușă a rămas și mai impresionată.

— Mă așteptam la cineva mai în vârstă și cu ochelari, i-a spus ea sinceră.

Aida a râs cu dantura ei perfectă; era o femeie tânără și atractivă, cu o siluetă de balerină. Avea părul șaten, tuns *bob* și era foarte elegant îmbrăcată. Vorbea și gesticula într-un mod aristocrat, dar nestudiat, ci

absolut natural. Ceea ce pe Vera a fermecat-o de la prima întâlnire.

— Dacă-ți spun că știu să pictez în apă și mai și colecționez felicitări de Crăciun, ce-o să mai crezi? i-a răspuns Aida zâmbind.

— Oricum mă întreb unde ai stat până acum, de nu am auzit de tine, i-a zis Vera. Lucrezi fenomenal!

Aida i-a mulțumit modest și și-a scos conștiin-cioasă creionul și coala, ca să schițeze aplicația pe care o dorea Vera pe colier. Nu obișnuia să meargă la client, pentru că nu avea timp și abia făcea față solicitărilor. Dar în cazul Verei a considerat că este un act de reparare a imaginii, nevăzându-i la timp comanda. Cu atât mai mult evita să meargă acasă la clienți, mai ales din cauza soților, pentru că era conștientă de fizicul ei și nu dorea să provoace discuții. Nu era frumoasă, cât seducătoare prin gesturi și atitudine. După trei comenzi, Vera nu i-a mai dat niciun semn. Aida a fost atât de absorbită de perioada Sărbătorilor, când aproape că nu mai avea timp nici să doarmă, încât nu i-a simțit lipsa. Când a venit de la un seminar din Istanbul, în drumul de la aeroport spre casă, a trecut pe lângă firma unde lucra Vera și și-a amintit de ea. Și-a propus să o caute, dar, odată ajunsă acasă, iar a uitat. După alte câteva zile, a găsit o comandă de la ea cu rugămintea să vină la domiciliu, pentru că se ivise o problemă și nu se putea deplasa. Aida a stat în cumpănă dacă să meargă, dar și-a făcut drum a doua zi. I-a deschis soțul Verei, Aida îl vedea pentru prima oară. Un bărbat arătos, cu ochi frumoși și triști. Privirile li s-au intersectat câteva secunde, apoi Aida a intrat și a văzut-o pe Vera stând în pat. A primit-o zâmbind și i-a spus că are o indigestie. Aida și-a spus că era cam mult să se deplaseze pentru o indigestie, dar deja se afla acolo și n-a rostit nimic depre asta. A schițat comanda Verei, dorea o brățară tip șarpe împletit, care să se închidă în genul „Uroboros“, adică își mușca propria coadă. Vera era cultă, provenea dintr-o familie de slovaci care se ocupase de educația ei. Era și foarte simpatică, iar Aida nu putea să nu remarce că avea simțul umorului și când era bolnavă. Atât îl văzuse pe soțul Verei. De aceea, a rămas cu gura căscată, la întrebarea ei.

— Știu că te șochează ce întreb, dar vreau să-mi răspunzi sincer dacă îți place soțul meu, a insistat Vera, privind-o fix din vârful patului, unde stătea în fund, între perne.

— Nu te supăra că îți spun, dar nu ți se pare cam deplasat să mă chemi pentru o indigestie și să mă întrebi de soțul tău? i-a răspuns Aida ofensată.

Deja se pregătea să bage coala și creionul în geantă și să plece, când, cu o mișcare bruscă, Vera și-a aplecat capul și a lăsat să se vadă o porțiune cheală, scrijelită de o tăietură. Aida s-a uitat îngrozită la ea și s-a

așezat din nou pe scaun, cu încetinitorul.

— Am fost operată de două ori, dar tumoarea a recidivat. Medicii spun că mâine poate să nu mai fie sau să trăiesc câteva luni oarbă, a spus Vera pe un ton atât de firesc, de parcă anunța buletinul meteo pentru următoarele zile.

— Îmi pare rău, a răspuns Aida șoptit.

Nu știa de fapt dacă și ce să spună.

Vera și-a continuat ideea, de parcă nici nu ar fi auzit-o:

— Acum, pe mine mă interesează Radu, sunt îngrijorată că va rămâne singur și distrus.

Aida s-a cutremurat în fața calmului Verei. S-a gândit imediat ce mult își iubește soțul și ce caracter avea, câtă tărie să pună viața lui Radu înaintea morții ei. Și atunci a realizat, într-o clipire de ochi, că iubirea nu cunoaște suferința decât atunci când nu ai cum să o mai dai. Iubirea e ca o îmbrățișare nemărginită, se întinde peste continente; dacă ți-e frig la Polul Nord, o găsești și acolo, ca să te învelească, iar dacă ți-e prea cald în Africa, îți potolește setea. Vera nu avea decât dorința de a fi sigură că iubirea rămâne vie și după ce ea nu va mai trăi. Când Aida se gândea la toate acestea, nu avea de unde să știe că femeia din fața ei îi scanase profilul, se documentase despre ea, că știa că nu e prinsă în nicio relație. I se părea persoana potrivită în mâinile căreia să-și dea iubirea pe mai departe, tocmai pentru că făcea lucruri din suflet și pentru suflet.

— Ceea ce faci tu e un har, a continuat Vera. Precum un vrăjitor care prin suflarea lui dă formă viselor oamenilor. Iar tu reușești mai mult, să dai forme detaliilor de suflet.

Aida era de-a dreptul impresionată, și nu era ușor de urnit emoțional. Își crease o armură de protecție și se refugiase în muncă. Iubise și ea cândva, dar a fost atât de dezamăgită, încât nu o mai interesa niciun bărbat. Uneori se gândea dacă nu ar fi fost mai bine să devină lesbiană.

Avusese o experiență cu o femeie, când a fost la un curs în Olanda, dar s-a dovedit mai geloasă ca un bărbat, iar episoadele sexuale au fost un eșec, pentru că nu putea concepe să aibă contact cu un penis fals. Ca să se consoleze, a avut o legătură cu un domn mai în vârstă decât ea, plictisit de căsnicie și lipsit de pasiune. Când Aida a simțit că nu mai poate suporta oboseala lui psihică, deși era plin de bani, a renunțat la el fără nicio urmă de regret. S-a dedicat afacerii sale și era mulțumită. Nu era ușor, pe piață apăruseră mulți concurenți și se străduia să vină mereu cu ceva în plus și inedit. Un motiv ca să considere că un bărbat în viața ei ar fi inoportun.

— De aceea te întreb serios dacă îl placi pe Radu, a zis Vera din

nou. Iar Aida nu și-a dat seama dacă vorbise și până atunci și nu a auzit-o ea.

— Dar e absurd ce mă întrebi! Nici nu-l cunosc, i-a răspuns intrigată.

— Nu contează asta, aveți tot timpul din lume. Dacă l-ai plăcut la prima privire, e suficient, i-a spus Vera cu animozitate în glas.

— Vera dragă, doi oameni trebuie să se cunoască bine ca să se placă, i-a zis Aida, încercând să fie diplomată.

— Dar tu ești cea mai potrivită pentru el, știu, simt asta! a răspuns Vera aproape strigând.

După care a luat-o de mână și i-a zis încet:

— Te rog, Aida!

Simțea degetele subțiri și calde cum se chinuie să o strângă, fără prea mare putere. Vera s-a lăsat vlăguită pe perne și a spus că îi e somn. Aida s-a ridicat să plece. A ieșit încet din cameră, iar în hol a dat nas în nas cu Radu, care s-a oferit să o conducă până în stradă. Mergea înaintea ei, să deschidă ușile, iar Aida i-a remarcat pe sub tricou mușchii spatelui bine făcuți. Era proporționat și îmbrăcat îngrijit. Nu știa de ce, dar s-ar fi așteptat ca soțul unei femei bolnave să fie neglijent. Au coborât cu liftul, tăcuți. Când s-au apropiat de parter, el a început să-i povestească despre drama prin care trece. Că o îngrijește singur pe Vera, asta e dorința lui și ce poate face pentru ea, că s-au cunoscut de foarte tineri, din liceu, și s-au iubit din prima clipă. Nu a lăsat pe niciuna dintre rude să vină în casă de când ea se îmbolnăvise. Era îngrozit de momentul când Vera va dispărea definitiv.

— Nu știu cum voi trece peste asta, a adăugat el, și a început să plângă ca un susur, încet, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

Aida i-a privit fără jenă lacrimile mari, ca niște boabe de orez, și a văzut atunci ce gene frumoase are Radu. L-a bătut pe umăr camaradereşte; i se părea cea mai bună atitudine în acel moment.

— Trebuie să fii tare, doar ești bărbat! i-a zis ea.

Dar și-a dat seama imediat ce a stereotip suna, așa că a completat:

— Vera te vrea fericit.

— Fericirea mea e ea, a reacționat Radu printre lacrimi.

Aida se grăbea să plece, așa că i-a spus din mers, peste umăr:

— Dacă ai nevoie de ceva...

Radu se uita după ea cu ochi umezi, însă fără să mai scoată o vorbă. Aida se gândea, deși era deplasat, că cine i-ar fi văzut atunci și-ar fi imaginat că el plânge după ea sau că l-o fi necăjit cu ceva.

Într-o dimineață, când își bea ceaiul verde la atelierul ei, a sunat-o

Vera. Cu voce slăbită, a rugat-o să meargă la un spectacol de teatru cu Radu.

— Am crezut că voi putea merge eu, dar nu mă pot ține pe picioare. Te rog să te duci tu cu el, are nevoie de relaxare, a implorat-o Vera.

Pe Aida o irita un pic toată situația asta, în care se vedea băgată cu forța. Pe de altă parte, avea pentru Vera un amestec de milă cu admirație. Nu mai întâlnise până atunci pe cineva care să-și iubească atât de tare partenerul de viață. Se întreba dacă nu cumva oamenii trebuie să ajungă la limitele extreme pentru a dovedi cât de multă dragoste pot să ofere. Poate de aceea ea nu a ajuns să cunoască iubirea de foarte de sus. Detașată de nevoile primare și de orgolii, a fugit mereu când se apropia de limită. Avea o alarmă interioară care o avertiza când e pe punctul să atingă pragul, iar atunci fugea. Uneori i-ar fi plăcut să trăiască acea parte a sentimentului, pentru că era convinsă că iubirea are etapele ei și că nu toți oamenii le pot parcurge până la capăt. Un fel de Aventura Park, un test de supraviețuire, la finalul căruia ieșeai mântuit sau distrus. Nu avea chef să riște. A acceptat totuși rugămintea Verei, și-a spus că poate nu urma să fie cea mai nereușită seară și făcea așa un act de caritate, până la urmă. Știa că sună cinic, dar ea se considera o cinică. Mai bine să dea ea palme vieții decât invers.

Spectacolul a fost frumos, Radu o aștepta în foaier, când ea a venit în ultimele cinci minute până să bată gongul. El nu părea panicat, chiar a schițat un zâmbet, când a văzut-o, și i-a sărutat mâna. Un gest aproape inexistent în lumea în care se învârtea ea în ultima vreme. După spectacol, Radu a invitat-o la un restaurant, ca să bea ceva.

— Sunt obosită și, în plus, te așteaptă Vera, s-a scuzat Aida.

— Vera a făcut rezervarea la restaurant și mi-a spus că dorm pe preș dacă nu merg, a răspuns Radu vesel.

Aida era un pic contrariată de toată situația asta. Stătea de vorbă cu un bărbat a cărui soție era pe moarte, dar le rezervase bilete la teatru și masă la restaurant!

Era un loc cald, ospătarii foarte iuți și amabili, iar vinul bun. Radu i-a povestit despre viața lui cu Vera, cât de mult le plăcea să călătorească. Se întâmplase de multe ori să vină să o ia cu rucsacul făcut direct de la birou și să se urce în avion. Nu-i spunea nimic până la îmbarcare, pentru că îi plăcea să urmărească felul în care se forma bucuria pe chipul ei. Au avut planuri, să-și ia o casă mai mare, să aibă doi copii, dar acum toate acestea nu mai existau, nici măcar sub formă de proiecții. Aida îl asculta în tăcere și îl studia. Radu i se părea disperat, deși făcea eforturi să ascundă asta. Vorbea întruna de Vera, și Aida se întreba, cu aceeași undă

de cinism, dacă el și-ar mai fi iubit soția la fel de mult dacă n-ar fi știut că avea să o piardă. Poate acesta era secretul iubirii care te face fericit: să iubești ca și cum mâine nu o vei mai putea face. Părea absurd, dar totul ține de intensitatea momentelor, care, dacă sunt la fel, riscă să se dilueze. Radu nu îi transmitea niciun fel de vibrație și era explicabil, pentru că toate era îndreptate spre Vera. Însă era un om plăcut și Aida putea să jure că e și bun. Ceea ce făcea pentru soția lui nu avea nevoie de multe definiții. Nu îl motiva un devotament fanatic și nici vreo obligație contractuală. Așa era el construit, să dăruiască. Era chiar simplu și nevinovat.

Radu a condus-o acasă cu mașina și, când ea a coborât, iar i-a sărutat mâna.

— Îți mulțumesc mult că ai venit! Vera va fi fericită, i-a spus el cu ochii scânteietori.

Când a intrat Radu în casă, Vera stătea rezemată de perete, în hol. Auzise liftul și s-a ridicat din pat:

— Cum a fost? l-a întrebat nerăbdătoare.

Radu s-a dus repede la ea și a luat-o în brațe:

— De ce te-ai ridicat din pat? Să nu răcești, i-a zis grijuliu.

— De parcă o răceală mă doboară pe mine, a spus ea zâmbind amar.

Radu a ridicat-o în brațe și a dus-o în dormitor. În timp ce o așeza încet în pat, Vera îl mângâia pe păr. Radu s-a întins lângă ea, și-a lipit corpul de al ei și a ținut-o strâns cu ambele brațe. Se priveau în ochi, iar ea continua să-l mângâie:

— Aș vrea să facem dragoste, i-a șoptit ea cu ochii înlăcrimați.

— Asta facem acum, i-a răspuns Radu cu un nod în gât.

Au închis amândoi ochii și și-au amintit scenele lor de sărutări pătimașe, mângâierile obraznice și extazul. De fiecare dată era bine, aproape perfect. Rămăseseră imprimați unul pe pielea celuilalt, nu aveau cum să uite. Au făcut dragoste și după ce Vera a aflat de boala ei, spunea că să moară în timp ce se iubeau i se părea cel mai frumos lucru. Dar, după operații, Radu nu a mai vrut să riște. Prefera să o aibă vie lângă el mai mult timp, decât să o piardă în câteva minute de plăcere. Vera a deschis prima ochii și l-a întrebat, în timp ce își trecea mâna stângă pe obrazul lui:

— Cum a fost seara asta?

Radu a ridicat cu greu pleoapele, de parcă adomise. Dar nu dormea, alunga realitatea. I-a răspuns după o pauză:

— A fost plăcut. Am fost și la teatru, și la restaurant, așa cum ai

pregătit tu.

— Și voi mai pregăti! a zis ea bătând din palme ca un copil.

— Eu zic să stai liniștită, pentru că nu vreau să ies nicăieri fără tine.

— Eu nu mai pot ieși, iar tu trebuie să trăiești viața și fără mine, i-a răspuns Vera.

— Viața mea ești tu! a spus Radu foarte serios.

Vera i-a luat capul în palme și a continuat pe un ton grav:

— Te rog să mă asculți! Tu trebuie să ieși cu Aida și să vă împrieteniți, ea va ști să se poarte cu tine. Pentru că vei fi vulnerabil și nu vreau să te știu singur. Te rog să îmi promiți!

— Bine, Vera, dar...

— Te rog mult, promite-mi! l-a întrerupt ea.

— Ok, a spus el cu glas sfârșit. Doar pentru ca să fii tu liniștită. Dar nu mă obliga să mă însor cu ea.

— Nu te oblig să te însori, ci să fiți prieteni, l-a asigurat Vera.

— Vom fi, a spus el, dorind să închidă discuția.

La început, când Vera a vorbit despre asta, Radu a crezut că a luat-o razna, de la boală. Dar, când a tot readus-o în prim plan pe Aida, și-a dat seama că era cât se poate de lucidă și chiar îi purta lui de grijă. A fost după perioada cu citostatice, când Vera se simțea foarte rău, iar el suna disperat la doctori și spunea că ia credit de la bancă, doar să spună ce medicamente o pot însănătoși pe soția lui. Când a aflat că nu se mai poate face nimic, a decis să își petreacă timpul cu ea cât putea de mult. O suna des de la serviciu și o întreba ce dorea să-i aducă.

— Vreau doar să vii tu, atât vreau, îi răspundea ea.

Dar el venea încărcat cu fructe, rochii și parfumuri. Acasă, Vera proba hainele și se învârtea în fața oglinzii, iar el o privea cu drag. A fi vrut să închidă acolo, în acea cameră, toate clipele alea cu Vera veselă, ca o fetișcană, și cu el sorbind-o din ochi. Știa că vor rămâne lipite de retină și asta îl înspăimânta. Dacă am putea uita lucrurile care ne dor și ne-au rănit, să le închidem într-o cutie cu lacăt și să nu le lăsăm să iasă niciodată... Doar dacă vreodată am vrea să redeschidem o rană. Pentru că oamenii fac uneori asta, un fel de automutilare aparent inexplicabilă, dar menită să acopere altă rană mai mare.

În ultimele două săptămâni, Radu nu s-a mai dus la seviciu, cheltuia toți banii pe cadouri pentru Vera, cu o furie de nestăvilit. Ura banii, pentru că toate citostaticele cumpărate nu i-au redat-o pe ea, așa cum era înainte. În ziua de care se temea cel mai tare, s-a trezit când Vera încă dormea. Avea capul greu, nu ațipise până spre ziuă, ei îi fusese rău. S-

a dus la bucătărie, ca să-și facă o cafea și să-i prepare Verei sucul a cărui rețetă, primită de la un homeopat, promitea miracole. Mesteca cu linguriță în ibricul de pe aragaz, când a auzit un strigăt. S-a zăpăcit complet și a dat flacăra mai mare, în loc să o închidă. Cafeaua s-a umflat rapid, a răbufnit peste marginile ibricului și s-a împrăștiat pe aragaz, stingând ochiul. Radu a aruncat din mers linguriță în chiuvetă și a alunecat pe gresia din hol. Când a intrat în dormitor, Vera se zbătea și încerca să se ridice în fund. Respirația îi devenise șuierătoare și a început să strige înspăimântată. Radu s-a dus repede și a luat-o în brațe.

— Liniștește-te, sunt aici.

Treptat, respirația Verei a revenit la normal, ca cea a unui alergător de maraton. Stătea cu capul pe umărul lui, sleită de puteri, iar pe obraji îi curgeau lacrimi. După câteva minute de tăcere, ea i-a spus încet, cu gura aproape lipită de urechea lui:

— M-am speriat și m-am făcut de râs ca o proastă. Și te-am speriat și pe tine, dragul meu!

— Sunt aici, nu ne poate speria nimic, i-a răspuns Radu. Când te vei simți bine, vom ieși un pic la plimbare, uite ce soare e afară!

Dar Vera nu mai spunea nimic. Se lăsase moale pe el. Radu a îndepărtat-o puțin și a văzut că avea ochii închiși. A zgâlțâit-o de câteva ori, dar mâinile ei atârnau ca ale unei păpuși din cârpe. A întins-o cu grijă pe pat și a învelit-o. *Deci asta a fost!*, și-a zis în gând. Doamna cu coasa a venit discret, cât să nu strice de tot momentul. A oftat și a simțit miros de gaze. A fugit la bucătărie și a stins ochiul peste care se vărsase cafeaua. A deschis geamul larg și a tras aer în piept. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să aprindă bricheta, dar nu, Vera s-ar fi supărat, nu ar fi fost o surpriză la fel ca cele cu care el o obișnuise. După ce a curățat aragazul și a spălat ibricul, a dat telefon la agenția de pompe funebre, apoi a anunțat rudele și cunoscuții. Se simțea ca un angajat al unui centru de evenimente, care transmitea un comunicat despre moartea propriei lui soții.

Când a dus-o pe Vera la capelă, a sunat Aida. Terminase brățara cu șarpele „Uroboros“ și voia să o trimită prin curier. Radu i-a spus sec de moartea soției, iar Aida a făcut o pauză lungă.

— Vin la înmormântare.

A venit și i-a pus Verei brățara pe mână. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie neagră, pe corp, iar pe cap avea o pălărie cu voaletă neagră. Când l-a văzut pe Radu cum izbucnește în plâns în timp ce sicriul cu Vera cobora în groapă, l-a lăsat să se descarce. Știa că are nevoie de asta. Apoi, când Radu a observat-o, s-a apropiat de el și l-a luat de braț. Mergeau

către ieșirea din cimitir fără să se privească și să vorbească. Când au ajuns în stradă, i-au lovit zgomotele făcute de mașini și de oamenii vii, care se foiau pe trotoare. El a luat-o de mână, iar Aida i-a strâns palma.

DUPĂ PLOI

1.

„La mulți ani, iubirea mea! Știi, nu ți-am mai spus, dar în fiecare zi mi-e dor de tine. Nu trece ziuă să nu mă gândesc la tine“. Plângea în timp ce îi scria mesajul. Știa că nu îi va răspunde, și cu atât mai mult suferea. Pentru că avea de dăruit o iubire inutilă. Doar a zis că nu o mai iubește și așa se și comporta. O ignora, la toate mesajele ei de dragoste îi răspundea sec sau o repezea. I-a interzis să mai vorbească despre sentimente și asta îi făcuse o gaură în suflet. Oricât încercase, nu reușea să o umple cu nimic. Adesea se întreba de unde mai avea atâtea lacrimi și cât mai putea să ducă pe picioare rana asta deschisă. Într-un timp, i se părea că merge pe stradă, iar lumea vedea cum sângera. I se întâmpla să plângă din senin în timp ce se afla la cumpărături sau în mașină. Se întreba dacă era undeva un secret sau cineva știa cum poți să uiți cât mai repede ceea ce îți provoacă durere. Dacă ar fi aflat că există o rețetă de vindecare rapidă și scumpă, pe care poți să o cumperi, ar fi fost gata să facă un credit la bancă și să gireze și cu casa. Nu mai avea importanță dacă rămânea fără acoperiș, cât timp ar fi fost sigură că putea fi alta, poate cea de dinainte, și să o ia pe alt drum. Știa că e o chestiune de timp, dar o îngrozea acea agonie și perioada de convalescență. Doar sufletul are resurse nebănuite să se regenereze. Însă nu când vrem noi.

Se întreba *De ce?* De ce o iubise și apoi îi trecuse? Pentru că iubirea lui părea atât de reală și de vie! Nimic n-ar fi putut să o clatine, darămite să se piardă. Cum a fost posibil ca, fără să greșească cu ceva, fără să-l supere sau deranjeze, să-i spună într-o zi că nu o mai iubește? Cum? Nu putea avea liniște până nu va înțelege. Se agăța de orice fir care îi putea arăta un licăr de speranță, cum că iubirea nu s-ar fi stins de tot. Recitea mesajele, toată corespondența lor, de când niciunul dintre ei nu bănuia unde se va ajunge. Vedea acolo o întreagă poveste și, uneori, i se părea că nu fusese în ea. Cum a fost posibil să se ajungă aici? Să o urască, deși ea îi oferea numai iubire? Ce se întâmpla la granița dintre iubire și ură, ce se petrecea acolo? Știa că nu era în regulă și că nu îi făcea bine să citească iar și iar mesajele lui, ca pe un canon. Nu înțelegea de ce n-ar fi șters totul, în loc să redeschidă rana. Ar fi fost mai simplu să închidă tot. Dar gândul, ce facem cu gândul? Mai ales seara, când pui capul pe pernă. Nu ai cum să controlezi gândurile, oricâte rugăciuni ți-ai spune. Suferea atât de mult, încât își simțea inima că abia se ține atârnată de câteva fire subțiate. Își cerea iertare față de inimă, pentru că nu o iubea atât cât merita. Pentru că

ea își făcea datoria mai departe, așa franjurită și rănită, o ținea în viață.

I se întâmpla să plângă și când mânca. Citise pe undeva că într-un fel otrăvește mâncarea așa. Dar ce mai conta? Avea multe dorințe în cap, să călătorească, să își schimbe jobul, chiar să aibă o altă meserie. Dar nu putea să înceapă nimic. El îi spunea că e orgolioasă, dar ceea ce el considera a fi orgoliu pentru ea era demnitate și mândrie. Simțise că fusese folosită și asta o măcina cel mai tare. Nu-i părea rău că iubise, ci că a fost atât de naivă încât să se lase păcălită. Cum e să vină cineva în casa ta, să arunce cu confétti și să iasă pe ușă brusc? Nimic nu mai are aerul de sărbătoare. Vezi doar că pe jos e mizerie, iar tu trebuie să te apleci și să faci curat. Și sentimentul cu care arunci la gunoi confétti ai vrea să-l nu mai trăiești foarte curând. Că una e să le arunci după o petrecere reușită, cu foc de artificii și șampanie, și alta să le mături în singurătate. Au și confétti singurătatea lor.

Nu își dorea decât să dea timpul înapoi și să scoată din calendar toată perioada în care a fost cu el. Să dea *delete*, *reset*, orice funcție tehnică ar fi existat, cât mai modernă și mai rapidă. Doar să uite complet de el. A crezut chiar că are o obsesie, verificase și asta. Nu, nu era obsesie, ci doar o iubire căreia i se tăiase un braț. Cercul nu se închisese și nu știa când începuse și când se va termina. Cât poți să mimezi viața normală trăind în agonie? Chiar nimeni din jur nu-și dădea seama? O îngrozea gândul că ar fi posibil să se obișnuiască să trăiască în suferință.

2.

A venit obosită de la serviciu. Abia aștepta să ajungă acasă. Să stea la căldură și să se uite la filme. Își făcea un castron cu floricele și stătea și câte o noapte. A deschis frigiderul și și-a dat seama că a uitat să treacă pe la supermarket. Nu avea mai nimic de mâncare. A verificat în dulăpior și a văzut că are niște orez brun, iar în congelator fructe de mare. În mai puțin de o oră, până s-a schimbat și i-a dat câinelui să mănânce, cina era gata. Îi plăcea că nu trebuia să stea mult la oală, deși cu ceva timp în urmă nu se dădea în vânt după mâncarea asiatică. Acum o devora, pur și simplu. Ziua era în asfințit, la fel ca atunci.

***

— Ce sunt scârboșeniile astea? Arată ca niște puțe, a zis ea uitându-se în farfurie și strâmbându-se.

— Sunt creveți, i-a răspuns David râzând cu gura până la urechi.

Ea a luat cu scârbă unul și l-a băgat în gură. A mestecat încet câteva

secunde, apoi a scuipat în șervețel. David se îneca de râs.

— Vezi că n-au mămăligă pe-aici, Sofia!, i-a spus el.

— Bine că ești tu de la oraș! Poate nu a aruncat nimeni cu creveți după tine, i-a răspuns ea făcând pe ofensata.

— Nu, doar cu homari. La mine în cartier, aveam o cultură în spatele blocului.

Sofia râdea și ea. Se simțeau bine amândoi. Îl iubea mult și nu mai conta nimic. David i-a spus să mai încerce cu creveții. Ei i se păreau spongioși, dar la a treia încercare, după ce David i-a dat un sos, i s-au părut mai simpatici. David era mort după fructe de mare. Se simțea în lumea lui în Singapore. Sofia s-a temut că va face foamea. Timp de o lună, de când venise aici, mânca doar de la McDonnaldș.

Știa că nu voia să plece în Asia. Ea era europeană până în vârful unghiilor și erau chestii care o depășeau. Paradoxal, prima oară s-a gândit că nu-i va plăcea mâncarea și ce va face. Colegii o invidiau, dar ea nu s-a bucurat când a chemat-o șeful. Colega ei, cea care trebuia să plece la filiala lor din Singapore, născuse prematur. Compania avea nevoie să trimită urgent acolo un om pentru un proiect aflat în derulare. Lucra pentru o sucursală din Amsterdam și îi plăcea, pentru că putea să lucreze și de acasă. Mergea câteva zile pe lună în Olanda. Se obișnuise. Dar o îngrozea zborul până în Asia. De data asta nu avea ce să comenteze. Era singură, fără obligații, iar pentru detașarea în Asia primea un salariu mai mare. Data finalizării proiectului era peste trei luni. I se păreau o veșnicie.

Era prima oară când se încumeta să mănânce fructe de mare. Încercase și acasă, dar nu i-au plăcut deloc. La restaurantul chinezesc comanda doar orez și carne de porc. În schimb, îi plăcea sushi. David îi povestea acum despre jobul lui. Lucra la una dintre cele mai mari firme de construcții și făcea parte din echipa de ingineri care proiectase planurile pentru marele șantier din Singapore. Se utilizau cele mai moderne metode tehnologice, iar clădirile păreau SF. El era pasionat de meseria lui. Înainte lucrase în America, pentru o firmă coreeană, dar a fost propus să facă parte din echipa de aici și nu a stat pe gânduri nicio clipă. Îi plăcea să schimbe periodic locul, să vadă lucruri noi. Era venit de jumătate de an și se acomodase. Sofia încă se lupta cu clima. Căldura amestecată cu umezeala i se părea irespirabilă. Și stătea cât mai puțin afară. Căuta doar locurile cu aer condiționat; de fapt acolo nici nu se putea fără asta.

El a luat un crevete din farfuria ei și i l-a plimbat încet pe buze, ca și cum o ruja. Era pervers, doar știa că acolo era una din zonele ei erogene. Ea a apucat crevetele cu dinții și l-a privit în ochi. Erau scântei

între ei, iar aerul se electrizase. Sofia mesteca încet și cu poftă și continua să se uite în ochii lui. David i-a susținut privirea, apoi a închis ochii și a gemut ușor. Asta îl excita pe el, privirea ei îndrăzneață și obraznică, încărcată de promisiuni. Nu apucase să înghită crevetele când el i-a apucat capul peste masă cu ambele mâini și a sărutat-o apăsat pe gură. Ea îi băga limba în gură, iar saliva ei intra în gura lui, împreună cu câteva bucăți de crevete. Sofia simțea o sufocare plăcută și, în același timp, simțea zbaterea în stomac, acea zbatere care o făcea să i se ridice și cel mai mic fir de păr de pe cap.

***

Nu mai putea înghiți. A luat un șervețel și a scuipat în el crevetele mestecat, după care l-a aruncat la gunoi. Spăla farfuria și plângea. Nu era o idee bună să mănânce fructe de mare. Va trebui să-și schimbe meniul. Să scoată tot ce îi amintea de el, ca gust și miros. Este ciudat cum o simplă adiere îți deschide sinapsele și, ca într-un vârtej, intri în locurile închise cu lacăt. Ea asta încercase să facă, să ferece toate amintirile cu David. Ascunsese pozele cu el, cele de pe Facebook le șterse, după ce s-a asigurat că le-a salvat într-un folder pe computer. Îi era ciudă pe slăbiciunea ei, că nu putea să renunțe. Nu avea putere. Îi venea să se pălmuiască singură pentru felul în care încă spera, deși nu recunoștea asta.

3.

— Și cum vom face? Cum vom mai putea vorbi?

— Ne fixăm o anumită oră și privim cerul.

— Nu mă pune să număr stelele, nu am chef să stau cu gâtul întins când dormi tu.

— Da, dar eu atunci te voi visa cum privești cerul. E același cer.

— Râzi de mine. Nici măcar în vis nu ne putem întâlni.

— Suntem deja amândoi în vis. Când ne trezim, fiecare privește cerul la care tocmai a privit celălalt. Eu sunt norocos, văd mereu cum norii iau forma ochilor tăi.

N-a mai avut chef să se uite la film. S-a dus la bucătărie cu laptopul și și-a aprins o țigară. Recitise mesajul de sute de ori. Era ultima lor convorbire frumoasă. Apoi nimic nu a mai fost la fel. Era în aeroportul din Amsterdam, la întoarcerea spre casă. Plânsese în avion și avea escală. Atunci au schimbat mesaje. David o simțea tristă și voia să o consoleze.

Când Sofia a ajuns la București, l-a sunat imediat din aeroport. Iar el nu i-a răspuns. A stat toată seara și toată noaptea așteptând telefonul lui. Nu i-a răspuns nici la mesaje și începuse să se îngrijoreze. Dacă a avut un accident? I se părea ridicol că ea, după ce zburase o zi, se gândea să nu fi pățit el ceva în Singapore, unde îl lăsase în siguranță. Ultima zi petrecută împreună a fost superbă. El mai trebuia să rămână încă trei luni, până la finalizarea contractului. Și-au promis că vor comunica până se vor revedea. David avea un viitor angajament la Londra, nu voia să lucreze în țară. Îi plăcea să își mute bagajul dintr-un loc în altul. Spunea că sigur într-o altă viață fusese globetrotter. Avea un zâmbet de Hollywood. O dantură perfectă, albă, cu dinți ca de porțelan. Făcea gropiță în obrazul drept, când râdea, și Sofia îl săruta acolo mai tot timpul. Avea o coamă de păr blond, părul crescut peste ceafă și ochii căprui. Sofiei i se părea că seamănă cu Robert Redford în tinerețe. În ultima zi cât au stat împreună, ea număra clipele pe care le mai avea de petrecut cu el. Îl atingea tot timpul, căuta un pretext să i se arunce în brațe sau de gât. Au făcut dragoste dimineața, apoi ei i s-a părut că el s-a grăbit să facă duș. De obicei, stăteau de vorbă unul lângă altul, ea cu capul pe pieptul lui. Îi trecea mâna prin firele de păr aspru și cârlionțat, blonde. El o mângâia ușor pe cap.

A stins țigara, cu ochii în lacrimi. Știa că îi face rău să își amintească, dar nu se putea opri. S-a ridicat de pe scaun, a luat un prosop mare din dulap și s-a dus la baie. Ar fi fost binevenită o cadă plină cu apă fierbinte, agitată cu sare de mare, dar nu avea răbdare nici de asta. Și totuși, s-a gândit că e un lux pe care-l merită. O baie relaxantă e un respect de sine, până la urmă. A dat drumul la robinetul căzii și a început să se dezbrace. Hainele cu care fusese îmbrăcată toată ziua păreau năclăite și miroseau a femeie. Este ciudat cum îți poți adulmeca propriul miros într-o grămadă de haine murdare. Era acolo nu doar mirosul, ci încărcătura unei zile, cu toate emoțiile ei: agitația de la birou, tristețea, nerăbdarea. Cada era aproape plină cu apă, iar Sofia a turnat în ea un pumn de sare de mare. Apoi a intrat în apa caldă, ușor înspumată. Și-a lăsat capul pe marginea căzii și a închis ochii. Fără să își dea seama, a început să își mângâie corpul ușor, de la sâni până la pubis. Când a ajuns acolo, și-a băgat în vagin degetele, arătător și mijlociu. Clitorisul a tresăltat, iar Sofia a scos un geamăt.

***

— Nu te mișca, lasă-mă pe mine! i-a spus David la ureche, șoptit.

Degetele lui o explorau înăuntru, iar ea se mișca excitată. El i-a

băgat apoi degetele în gură, iar Sofia i le-a supt cu poftă. În timpul acesta, David a intrat în ea cu forță, iar Sofia a scos un țipăt de plăcere. Se potriveau al naibii de bine. Sofia simțea că plutește, David se mișca tot mai repede, iar apa se revărsa peste marginile căzii. Erau râuri care ieșeau din matcă și lava fierbinte a vulcanilor treziți din amorțire. Când au terminat, în cadă mai erau câteva palme de apă. Sofia a început să râdă.

— Arhimede n-a știut totul, a zis ea.

— Tu chiar crezi că Evrika i-a adus hainele și a plecat? i-a răspuns David în timp ce se spăla cu dușul.

Apoi i-a făcut semn, iar Sofia s-a ridicat cuminte în picioare și l-a lăsat să o spele. El o săpunea ușor și îi masa pielea cu grijă. Niciun bărbat nu îi acordase atâta atenție așa cum o făcea David. I-a sărutat mâna când el a trecut cu buretele pe umărul ei drept. Îl iubea din toată ființa, simțea că nu are destul loc în suflet ca să-l umple cu iubirea pentru el. Ar fi vrut să prelungească aceste clipe de fericire, să oprească timpul în loc, să nu plece. Să rămână așa, doar ei doi, în cada aia cu apa în care lăsaseră semnele dragostei lor. David i-a zâmbit, iar Sofia a închis ochii de fericire.

***

A deschis ochii și a izbucnit în plâns. Ajunsese la orgasm masturbându-se, și viața i se părea mereu inutilă de câte ori făcea asta. Nu era drept să se autosatisfacă, atât timp cât existau bărbați pe planetă. S-a prelins încet în cadă, până când apa i-a ajuns la bărbie. *Acum*, și-a zis. Și-a scufundat capul și a rămas așa câteva secunde. Își vedea sub apă corpul întins și picioarele lipite cuminte. Când nu a mai putut ține aerul în plămâni, i-a dat drumul încet. În jurul ei s-au răspândit bule care îi veneau în ochii deschiși. Rezerva de aer se terminase. *Încă un pic și gata.* Șuvițele de păr pluteau în jurul ei ca niște șerpi. A închis pleoapele și a văzut puncte colorate, la fel cum vedea în aparatul de la examenul oftalmologic. Când medicul o întreba *În ce căsuță vezi punctul roșu?* Simțea cum se sufocă și a deschis gura. Apa a năvălit ca un șuvoi până în stomac. A început să dea din mâini haotic. Voia să se ridice și aluneca pe fundul căzii. Încerca să găsească marginile și nu putea. Nu mai avea niciun reper. Tot ce vedea era un vârtej verde care se închidea tot mai mult la culoare. *Nu ai curaj!* Continua să se zbată și a atins cu mâna dreaptă peretele de faianță. S-a lipit de el ca o ventuză. În clipa aceea, a auzit clar strigătul mamei sale: *Sofiaaa!* S-a agățat cu disperare de faianța alunecoasă de la aburi și s-a ridicat în fund. Lumina din baie i s-a părut orbitoare și, pentru câteva clipe, nu a văzut clar. S-a speriat și a căutat

prosopul. Când s-a șters la ochi, a auzit telefonul mobil sunând din cameră. După melodie, știa că o sună mama ei. A ieșit din cadă ametită și tușind; nu vedea clar, ci doar steluțe galbene care pulsau. S-a îmbrăcat cu halatul de pluș și s-a dus să ia telefonul din cameră. Apa din păr i se prelingea în stropi mari pe parchet, iar Sofia încă tușea când i-a răspuns mamei sale.

— Da, mamă. Nu, sunt puțin răcită, am făcut o baie fierbinte și mă bag în pat. Mâine am de lucru acasă. Și eu te pup, noapte bună!

În timp ce își zvânta părul cu un prosop, și-a verificat iar mesajele. Niciun semn de la el. Voia să și-l scoată din inimă de tot. Dar cum să facă? Cine o putea învăța și de unde putea să afle? Și-a aprins iar o țigară, în timp ce naviga pe net. Găsise un articol care anunța finalizarea șantierului din Singapore. Fusese și ea o părticică acolo. David era și el o parte importantă. Peste câteva zile avea să plece din Singapore, dar nu venea la ea. I-a spus că voia să umble prin lume cât era în putere. Nu îl atrăgea o viață acasă. Sofia nu știa multe despre trecutul lui; cât fuseseră împreună, nu-și puseseră multe întrebări. Trăiau prezentul din plin și gustau fiecare clipă. Aflase că mai fusese căsătorit și, pentru el, căsnicia nu era decât o formă de prizonierat. Îi plăceau copiii, dar tocmai acesta fusese motivul divorțului. Fosta soție făcuse un avort fără să se consulte cu el. Clasicul motiv din filmele americane, dar asta era realitatea. Din acea clipă, David nu s-a mai putut apropia de nevastă, iar, după câteva luni, au decis de comun acord să se despartă. Plecarea în străinătate i s-a părut cea mai fericită oportunitate. Evita să revină acasă chiar și de Sărbători. Avea doar tată și îl suna des. Îi trimitea bani și se îngrijea de el de la distanță. Sofia nu a înțeles niciodată dacă și cât își iubise David fosta soție, dar îi era limpede ce traumă lăsase aceasta în urmă. Pe undeva o ura, pentru că o împovărase pe ea să-i repare lui sufletul, iar asta era uzură într-o relație. Sofia avusese relații lungi și puține, dar nu se consumase în niciuna. Fugea de orice bărbat rănit, pentru că nu-i plăcea rolul de terapeută. Era și puțin orgoliu în asta. Voia să fie prima femeie iubită total din viața unui bărbat. David îi oferise această senzație, iar atunci când i-a spus pe scurt despre fosta căsnicie, părea detașat și pasiv. Așa că Sofia a răsuflat ușurată. Când a intrat în aventură, ea știa că va trebui să plece după trei luni, dar era convinsă că iubirea lor va continua. Nu-și făcuse planuri în ce fel, dar nu-i trecuse prin cap niciodată că sentimentele vor sucomba. Se iubeau intens, fără să se sufoce unul pe celălalt.

Simțea nevoia să îl sune, îi era dor să îi audă vocea. A ezitat minute bune, apoi l-a apelat. După câteva secunde, el i-a răspuns. Sofia simțea că

inima i s-a oprit și se sufocă. Și-a adunat aerul în piept și i-a spus:

— Bună, David, Sofia sunt. Voiam să te felicit, am citit despre finalizarea proiectului.

— Știu cine ești, i-a răspuns el, după câteva secunde de tăcere.

Secunde în care Sofia a fost străbătută de o groază de senzații și de gânduri. Este uimitor câte îți pot trece prin cap în doar câteva clipe.

— Mulțumesc, a continuat David pe un ton plat.

— Mă bucur că mi-ai răspuns, a adăugat Sofia gâtuită de emoție.

— Nu voiam să-ți răspund, dar am zis că e mai bine să îți spun clar să nu mă mai cauți, i-a zis el.

— De ce?! a întrebat ea cu tristețe și disperare. Nu-ți cer nimic, doar vreau să te aud.

— Îți face rău să mă auzi, Sofia, i-a răspuns, iar în tonul lui ea a simțit o undă de milă.

Sofia a început să plângă. Nu mai avea cuvinte.

— Vezi? De aceea nu e bine să mă auzi. Te fac să plângi și nu meriți. Trebuie să înțelegi că nu avem cum să continuăm. Eu sunt aici, tu acolo, a spus David.

— Dar vin oriunde ești tu. Te iubesc! a zis ea aproape strigând în telefon.

— Nu trebuie să mă mai iubești. Treci peste tot și vezi-ți de viața ta, i-a răspuns David un pic brutal. Hai, trebuie să închid. Îți doresc să fii fericită!

— La mulți ani... a adăugat Sofia cu voce stinsă, dar el deja închisese.

Sofiei i s-a părut că aude pe fundal un râset de femeie și muzică. La gândul că el petrecea fericit în compania unei alte femei, a început să plângă în hohote. Se simțea atât de neputincioasă și de înciudată... *„Apel terminat“* de pe ecranul telefonului i se părea că înseamnă *„Viață terminată“*. Viața era un mare căcat! *Nu ai avut curaj!* Trebuia să rămână scufundată acolo, în cadă, și să moară. După ce s-a liniștit din plâns, păru ușurată. A fumat cu poftă o țigară și s-a gândit cât de singură e. Nicio prietenă pe care să o sune la ora aia... Perioada din Singapore și iubirea pentru David o înstrăinaseră de cei care îi fuseseră apropiați. Avusese prieteni, dar, după ce rărise comunicarea cu ei, aceștia se retrăseseră pe rând. Unii o luaseră drept arogantă, alții nu și-au pus întrebări.

Plânsul o epuizase și voia să doarmă. S-a băgat în pat, sub pilotă, și s-a ghemuit repede când a simțit așternutul rece. Oare asta era viața ei? Să îmbrățișeze singură o pernă și să se masturbeze în cadă? A închis ochii și a rememorat scena de la aeroport, când s-au văzut ultima oară.

Știam că urma să plece. Zile. Nu am simțit nicio presiune. Îmi ziceam că e o plecare, așa cum pleacă toți oamenii, cu treburile lor, apoi revin. Ore. Am început să simt neliniștea. Nu mai aveam timp, nu mai aveam timp... Lumea încremenise în acel spațiu, noi, împreună, și plecarea lui. Era formula chimică ce ne legase și simțeam că se va rupe prin absența lui. Minute. Nu puteam face altceva decât să ne privim în ochi. Treceam de la o stare la alta, într-un ritm care mă sfâșia. O mie de gânduri ne străbăteau, dar știam că nu mai aveam timp să le spunem. Câteva secunde pe care le-am topit într-o îmbrățișare, iar toate cele nespuse le-am strivit într-un sărut. Era tot ce mai puteam face. Pentru atât ne mai rămăsese timp. Amândoi ne temeam de cea mai urâtă secundă, cea a deznădejdii.

4.

Când s-a trezit, ploaia bătea în geamuri. Era o sâmbătă înnorată, care te îndemna să lenevești. Jacky, câinele, cerea afară. Sofia s-a trezit simțindu-i botul umed pe obraz. A luat câinele și l-a îmbrățișat. Era un Beagle de cinci ani și unul din motivele pentru care Sofia a cumpănit mult până să accepte joburile în străinătate. Îl primise de ziua ei de la o prietenă, după ce aceasta o văzuse cum s-a uitat la un exemplar dintr-o revistă. Era pui când l-a primit, și Sofia nu știa mai nimic despre creșterea câinilor. Dar a învățat totul, la fel cum o mamă învață să-și îngrijească propriul copil, fără ca cineva să îi spună ce să facă. Poate că undeva, în sufletul ei, gena maternității o avertiza că la 38 de ani ar fi trebuit deja să se gândească la o sarcină. Dar până la David niciunul dintre bărbații cu care fusese nu a făcut-o să-și dorească o burtă mare.

S-a ridicat din pat oftând și s-a dus în bucătărie să pună în funcțiune espressorul. După cafea, plănuia să iasă cu Jacky și să facă și niște cumpărături. Apoi să nu mai iasă din casă până luni. Avea de lucru, trebuia să termine niște rapoarte și nu avea chef să vadă pe nimeni.

Și-a tras blugii și un tricou și și-a pus pelerina de ploaie. O enervau umbrelele, la fel și poșetele, te obligau să ai mâna ocupată și mereu încordată. Jacky dădea nerăbdător din coadă în timp ce Sofia deschidea ușa. Afară continua să plouă mărunt, era o ploaie de început de vară, iar câinele alerga voios în jurul bălților. În Singapore ploua în fiecare după masă la ora cinci. Aproape că putea să-și regleze ceasul după ploi.

***

Au ieșit de la bar, dar au uitat că lăsaseră mașina în parcarea companiei. Ploaia i-a prins pe drum, ca un duș, dintr-odată. Sofiei i s-a

lipit instantaneu fusta albă de corp și prin cămașa de in i se vedeau sânii. Sutienul de dantelă se înmuiase, iar David nu-și mai lua ochii de la ea. A prins-o pe după umeri și și-au pus pe cap sacoul lui. Un paravan inutil, era deja îmbibat și le cădeau din el picuri pe față. Sofia a râs, iar David a scuturat nervos sacoul. Apoi a luat-o în brațe și a sărutat-o în ploaie.

— Vreau să fac dragoste cu tine, i-a șoptit el.

Sofia n-a zis nimic, dar îl privea cu ochi scânteietori. Când au ajuns în locuința lui, și-au lăsat hainele pe gresia din hol. În timp ce se iubeau în pat, sub hainele lor se formase o baltă.

***

Lacrimile i se amestecau cu picăturile de ploaie. De ce își amintea doar scenele de dragoste cu ei doi? Doar au avut și mici certuri, se mai și contraziceau. De acelea trebuia să-și aducă aminte, să elimine tot ce a fost frumos, să păstreze doar răul. Poate așa se va învăța minte și își va da seama că David nu era ce credea. Nu! Ar fi mințit, nu era așa. David e un om cu defecte și calități. Au avut momente frumoase împreună. Dar dragostea, ah, dragostea!... dacă ar putea să tacă. Să dispară. Doar ea era de vină pentru toată suferința asta pe care o trăia. Oamenii n-ar trebui să iubească, dacă după aceea sunt nevoiți să sufere. Ar fi suficientă o iubire presărată cu discuții contradictorii, cu rupturi, cu lacrimi și disperare? Sau o prietenie puternică, fără nimic negativ și amenințător? Sofia respingea orice știre sau veste despre despărțiri și scandaluri. Ajunsese să urască organic orice făcea referire la astea. De aceea nu se mai uita la televizor la filme cu asemenea subiect. La birou, dacă cineva începea să povestească despre așa ceva, ieșea imediat. Îi ajungea crucea ei. Se mira cum a putut cu ani în urmă să dea cu seninătate sfaturi celor care își povesteau decepțiile. Chiar îi ironiza și îi era rușine acum că putuse fi atât de cinică. Era liniștită pe atunci, pentru că nu intrase în viața ei un bărbat ca David, care să o răscolească, să îi lumineze cotloanele din suflet ce stăteau tăcute în întuneric. Avusese o aventură aparent banală, dar pentru ea era povestea vieții ei. Cel puțin așa credea în acel moment.

5.

A intrat în casă și s-a descălțat de cizmele de cauciuc, apoi a dus pelerina de ploaie la baie și a atârnat-o deasupra căzii, de țeava pe care se afla perdeaua. I se făcuse foame. Era trecut de prânz și nu mâncase nimic. Avea chef de o ciorbă de legume, așa că luase din piață tot ce avea nevoie. Le-a răsturnat la grămadă în chiuvetă, morcovii, păstârnacul, ceapa,

cartofii, țelina, și a început să le spele. Le-a curățat pe rând și le-a tăiat mărunt, în bucățele aproape egale. O calma gătitul și, când a aruncat legumele tăiate în apa clocotită de pe aragaz, a reușit să schițeze un zâmbet. După ce a tăiat și roșiile, a strâns în bucătărie și și-a aprins o țigară. Cel mai frustrant după o vârstă este să nu ai pentru cine să faci o ciorbă. Îi venea să râdă la ideea asta. Un râs amar, desigur. Era expresia singurătății imaginea unei femei gătind o ciorbă pe care o va mânca zile la rând fără nimeni alături. A turnat bulion în oală și a mestecat ușor cu lingura. De pe frigider o privea broasca de lemn aducătoare de noroc. O cumpărase dintr-una din multele piețe din Singapore. Pe spate avea un fel de coamă care, atunci când treceai bățul din gura broaștei peste ea, scotea sunete asemănătoare celor ale unui xilofon. *Unde mi-ai dus tu norocul?* a întrebat-o Sofia cu voce tare. Broasca părea că o privește cu ochii ei ciopliți de mâinile unui indian plătit ieftin.

***

În templul din cartierul indian era lume multă. Sofia își cumpărase de la tarabe o mulțime de eșarfe mătăsoase și colorate și o adevărată colecție de gentuțe din mătase înflorată. Ca să poată intra, și-a pus pe ea cămașa lungă pe care i-a dat-o bărbatul de la poartă. În timp ce o îmbrăca peste rochia de voal, i s-a părut că o privește curios. David nu avea nevoie să se acopere, era decent îmbrăcat, în sensul că avea pantaloni lungi. Ea, cu rochia scurtă, nu corespundea. El părea mereu perfect și pregătit pentru orice situație.

În cartierul indian, oamenii erau un pic mai îndrăzneți, dar nu încălcau limitele. Bărbații se uitau lung după femei, chiar le adresau vorbe, ceea ce nu vedeai în centrul din Singapore. David a privit-o pe Sofia cum fâlfâia cu mânecile cămășii, simulând un dans grațios. În curte, bărbații se spălau pe picioare la jgheaburile amenajate special pentru asta. La intrare, Sofia văzuse o adevărată colecție de încălțări. Europene și asiatice, aici erau toate egale: pantofi de brand lângă papuci simpli, asemănători celor de plajă sau celor gen saboți, toate stăteau frumos aliniate. Oamenii, când se descalță, își dau jos statutul social, rangul. Și, odată cu asta, orgoliile. Indienii umblau desculți la ei în casă, iar Sofia, când și-a scos balerinii, s-a simțit liberă. Pășea cu grijă pe lângă covorul pe care stăteau aplecați oamenii rugându-se. Nu-i deranjau glasurile turiștilor. Sofiei i se părea că vizitatorii sunt prea vocali și îi era un pic rușine pentru ei, că nu respecau tradiția unui loc considerat de alții sfânt. Dintr-un colț, indianul care-i dăduse cămașa la intrare o privea cu ochii negri ca de cărbune. Se uita și la grupul de turiști gălăgioși, dar cu un fel

de compasiune. Sofia îi privea pe cei care se rugau, erau îmbrăcați simplu, desculți, cu picioarele proaspăt spălate și sigur nu cereau mare lucru divinității, așa cum facem noi când mergem la biserică. Ei erau născuți în simplitate și obișnuiți cu ea. Probabil că libertatea era lucrul cel mai de preț.

David o luase înainte, admira niște vitralii și, când Sofia a ajuns în dreptul lui, el i-a zis cu voce destul de tare:

— Ce te-aș mai fute pe covorul ăsta!

Sofia s-a uitat în jur rușinată. Indianul de la poartă dispăruse, iar în preajmă nu părea să fie vreun român.

— Ești dus! i-a răspuns ea, trântindu-i în glumă una pe după ceafă.

Apoi au ieșit în curte și au privit statuile care străluceau în soare.

***

Ciorba fierbea pe aragaz, iar Sofia a gustat un pic din ea, ca să vadă dacă îi mai trebuie ceva. Era numai bună. A închis focul și, în timp ce scotea o farfurie din dulap și turna în ea cu polonicul, a avut o revelație. David îi spunea la începutul relației că vrea să facă dragoste cu ea, iar în timp ajunsese să-i spună pe șleau ce i-ar face. Nu o deranja limbajul, nu era o sfântă. Chiar se excita teribil când vorbea murdar cu David în timp ce făceau sex. Făcuseră sex, deci. Care era oare diferența, dacă doi oameni se iubesc? O deranja acest context doar când făcea referire la ea. Era orgolioasă, știa asta. Dar considera că orgoliul ei este doar o monedă de schimb pentru a obține ceva de calitate.

A spălat farfuria și lingura, după ce a terminat de mâncat. Ciorba chiar era delicioasă, sigur i-ar fi plăcut lui David. Poftim! De ce se gândea tot la el? A pus capacul pe oala de pe aragaz și a început să navigheze pe internet, cât timp își fuma țigara de după. Țigara de după masă, evident.

Citea pe site-ul unei reviste glossy un articol în care o vedetă de televiziune povestea cum și-a petrecut concediul în Africa. Night Safari.

***

Trenulețul mergea prin imensa grădină zoologică. Se strecura abil printre copaci și pe alei înguste, ca un cal bătrân care știa de mult drumul. Era spre apus, iar în junglă era o lumină argintie, probabil și din cauza reflectoarelor mascate. Animalele luaseră masa, după cum fuseseră anunțați de către ghid, iar acum stăteau într-o stare de somnolență. Nici tigrii și leii nu erau foarte activi. Doar maimuțele păreau agitate. Sofia și David stăteau față în față la masuță și se țineau de mâini. David își mai desprindea mâna din a ei, ca să facă fotografii, apoi o prindea la loc, ca un

copil cuminte aflat cu mama lui la o plimbare în oraș. Sofia era înduioșată. Se simțea minunat, mâncarea a fost bună, vinul roșu aromat, în jur o pseudo sălbăticie, care nu demonstra decât puterea omului asupra naturii. Când era copil, nu îi plăcea să meargă la circ, nu suporta mai ales numerele de dresaj. Aici era un spațiu deschis, mare, iar animalele trăiau într-o libertate îngrădită destul de discret. David părea că se întristase brusc.

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? l-a întrebat Sofia îngrijorată.

— Nu-mi place captivitatea, a răspuns David scârbit.

Sofiei îi pierise entuziasmul, toată seara aceea fermecătoare risca să se ducă pe apa sâmbetei. Începeau să o enerveze schimbările bruște de stări ale lui David. Pădurea părea să se întunece mai tare, iar trenulețul prinsese viteză. Se apropiau de sfârșitul călătoriei.

***

Sofia căută în laptop pozele de la Night Safari, erau multe. A găsit-o și pe cea făcută după ce au coborât din trenuleț. Fețele lor erau încordate, acum vedea clar. Ceva, undeva, începuse să crape. A privit atent chipul lui David, emana bunătate. Omul acesta nu putea fi egoist, iar ea nu putea crede că nu a iubit-o. De fapt toată frământarea ei pornea de la nedumerirea dacă a fost iubire sau nu. De ea era sigură, fusese iubire și încă mai era. Dar el o mai iubea? O întrebare atât de simplă și de prostească îi provocase dureri de cap și stări de rău, insomnii și lipsa poftei de mâncare. Slăbise și i se părea că și sânii i s-au micșorat. Lui David îi plăceau sânii ei, îi sugea sfârcurile și îi dezmierda și când era îmbrăcată. Iar o năpădea tristețea și iar avea să plângă... Nu mai dorea lacrimi. A luat laptopul în brațe și s-a dus în dormitor, pe pat. Ziua era în amurg și ea nu făcuse nimic din rapoartele pentru serviciu. A deschis documentul și a început să lucreze. Jacky se cuibărise lângă ea. Nu știa cât era ceasul, așa de mult se cufundase în treabă. A auzit soneria telefonului mobil și nu îl mai găsea. A răscolit pe sub pilotă și l-a găsit. Era numărul unui fost coleg de facultate, nu mai vorbise cu el de când lucra pentru filiala din Amsterdam, și atunci pentru o problemă legată de un soft. Îl chema Răzvan și, pe vremuri, fusese poreclit „grăsuțul de la IT“. Era jovial și mereu avea o poantă la îndemână. Foarte deștept și priceput în meseria lui, a fost cerut de diverse corporații din SUA și Elveția, dar nu a vrut să plece de acasă. Spunea că printre români nu te poți plictisi, chiar dacă sunt mai necivilizați. Lucra la o companie multinațională de software și ocupa un post de director de departament.

— Da, Răzvan! a răspuns Sofia mirată.

— Fată dragă, eu trebuie să fiu mirat! Bună seara și ție! i-a răspuns vesel Răzvan.

— Nu înțeleg, a zis Sofia nedumerită.

— Am un apel de la tine, de acum cinci ore. Dar nu am putut să sun mai repede.

— Un apel de la mine?

Sofia era deja uimită. Ultima oară l-a sunat pe David, cu o zi înainte.

— Da, îți spun și secunda, i-a răspuns Răzvan, la fel de vesel. Dar dacă a fost din greșeală și tot te-am sunat, ce mai faci?

Sofia era chiar contrariată, deși în același timp se simțea și prost. Razvan și-a dat seama și i-a zis pe un ton cald:

— Dacă vrei, închid, ca să poți să verifici, să nu crezi că am vrut doar un pretext să te sun. Chiar mă bucur că te aud.

— Nu, nu cred asta, stai liniștit. Mă tot gândesc cum s-a întâmplat. Și eu mă bucur că te aud, i-a spus Sofia repede.

Era un băiat cu bun simț și nu voia să-l facă să se simtă prost. Situația i se părea amuzantă. Sigur a atins cumva telefonul, dar se întreba cum din toată agenda se nimerise numărul lui Răzvan.

— Dacă tot ne bucurăm amândoi, ce faci în seara asta? Te invit la un vin, să ne bucurăm împreună, i-a spus „grăsuțul de la IT“.

Iar Sofia s-a întrebat în acel moment dacă porecla mai era justificată.

Trebuia să recunoască, era curioasă să vadă cum mai arată Răzvan. Era puțin ametită din cauză concentrării la rapoarte, dar ar fi tentat-o o ieșire.

— Da, sigur. Unde? i-a răspuns lui Răzvan, care aștepta răbdător, ca și cum îi auzea gândurile cum aleargă bezmetic și încearcă să se așeze.

El i-a dat numele unui bistro din centrul orașului și s-a oferit să vină să o ia de acasă. Dar Sofia i-a spus că vine ea cu un taxi direct acolo. După ce a închis telefonul, s-a ridicat din pat vioaie și s-a dus să se uite pe geam, ca să vadă cum e vremea. Se înserase și nu mai ploua, iar lampadarele de pe străzi se reflectau în bălți. S-a decis pentru o rochie denim și ghete înalte, cu șiret. S-a dat cu puțin rimel, blush în obraji și ruj. În timp ce își pieptăna părul, și-a dat seama că de șase luni luni, de când s-a întors din Singapore, nu a ieșit nicăieri. În afară de serviciu, cumpărături și plimbările cu Jacky, a trăit izolată. Se întreba cum de nimeni nu s-a interesat ce e cu ea. Dar tot ea și-a răspuns, cei din jur se obișnuiseră cu ideea că e mai mult plecată. A trecut-o un fior la gândul că, dacă îi venea rău, putea sta săptămâni în casă să zacă fără să întrebe

nimeni de ea. David îi acaparase toată mintea și ea a greșit că i-a permis.

S-a îmbrăcat cu trenciul și a lăsat aprinsă lumina de veghe. Nu-i plăcea să intre în casă pe întuneric. Când a pășit pe trotuar, a tras adânc în piept aerul împrospătat de ploaie și de frunzele copacilor. Taxiul se zărea și căuta derutat adresa. Sofia i-a făcut semn, apoi s-a urcat și i-a spus numele bistroului. Din mersul mașinii, vedea conturul clădirilor cu ferestre luminate; încă i se păreau mici față de imobilele impunătoare din Singapore. Acolo, pentru a se câștiga spațiul, construcția se axa pe verticală, *„cât cuprinde“*, vorba mamei ei când punea făină pentru aluatul din prăjitură. Iar noaptea în Singapore era o feerie.

***

Alegem adesea să ne culcăm cu persoane pe care nu le iubim, doar pentru că așa ne este mai ușor sau ca să părem morali în ochii celorlalți, că nu suntem singuri, sau din ciudă, și, uneori, mai facem și copii. Sau pur și simplu pentru că ne plictisim și mimăm libertatea, se gândea Sofia, în timp ce taxiul mergea alene prin oraș. David stătea lângă ea și privea pe geam clădirile; îl interesa, desigur, arhitectura lor, deh!, deformare profesională.

— Știai că atunci când faci sex cu cineva pe care nu-l iubești nu are loc transferul corect de fluide? l-a întrebat Sofia.

— Bănuiesc pentru că nu există chimie? i-a răspuns David prompt.

Asta era, se completau, ca piesele unui joc de puzzle. Totul în natură are rolul său, fiecare celulă sau element chimic funcționează bine doar în armonie.

— Senzația de ușurare e doar pe moment. Și știi ce e păcat? Nici masturbarea nu mai pare un păcat, în condițiile astea, a continuat Sofia însuflețită.

— Care e păcatul? a întrebat David pe un ton de genul *„nu vreau să știu neapărat“*.

— Păcat este atunci când te culci cu cineva pe care nu-l iubești și îl minți că-l iubești. Păcat este când lași ce iubești și te minți că ți-e bine.

Degetele mâinilor li s-au împletit și au tăcut amândoi. Fiecare dintre ei se uita pe geamul taxiului. Păreau un corp comun, cu două capete care priveau în sensuri opuse.

***

Când a coborât din taxi, a început să picure. Dar, fără să știe de ce, Sofia simțea o stare de bine așa cum nu a mai avut de multă vreme. Știa doar că părul avea să i se onduleze de la ploaie și că îi va sta al naibii de

sexy. Niciun coafor nu reușea asta. A intrat zâmbind în bistro și l-a văzut imediat pe Răzvan așezat la o masă. El s-a ridicat repede în picioare și a râs cu toată fața.

— Sofia, arăți incredibil!

Sofia s-a apropiat de el, s-au îmbrățișat, iar ea l-a sărutat pe ambii obraji. El nu mai era grăsuț și era foarte pedant îmbrăcat. Mirosea bine și a întrebat-o ce vin preferă. De parcă nu trecuseră ani de când nu s-au văzut, de parcă obișnuiau să se vadă regulat în acest bistro cald. În timp ce Răzvan turna vinul în pahare, Sofia se uita pe geam. Seara abia începuse și nu mai ploua.

FLOARE CU ROUĂ

Au trecut doi ani de când nu i-a mai auzit vocea, nici măcar la telefon. Nu mai știa cât timp a fost dor și cât orgoliu. El era pe atunci o persoană importantă, cu o funcție publică, apărea la televizor și în ziare. Se știau din copilărie, dar nu au mers mai departe de salut atunci când se întâlneau pe stradă. El a plecat la liceu în Capitală, ea a rămas în orășelul lor săsesc. Apoi el a făcut facultatea, ea era învățătoare la școala la care au învățat împreună. Se vedeau foarte rar, când el venea acasă, ca să-și vadă părinții, apoi când și-a înmormântat bunicii. De fiecare dată se priveau cu un fel de mirare, vedeau unul în celălalt copilul de odinioară ajuns acum adult, iar saltul acesta peste timp li se părea miraculos. Ei nu au crescut mai departe unul lângă altul, din copii s-au făcut direct oameni mari. Lavinia nu mai purta cozi împletite, părul buclat ușor la vârfuri și-l purta liber. Avea un păr frumos și bogat, șaten cu reflexe roșcate, iar fața prelungă, cu pomeți ca de asiatică. Era zveltă și feminină, de o naturalețe care l-a cucerit pe Bogdan de la a doua revedere, când el a venit ca să-și îngroape bunicul. La masa de la pomană a privit-o pe furiș cum mănâncă, râde, cum vorbește cu cei de la masă. Cum sare să ajute gazdele. Ea nu a observat imediat că e privită, iar când a băgat de seamă, a început să-l privească și ea. Se priveau amândoi pe ascuns, iar când li s-au întâlnit ochii și-au zâmbit ușor. După ce lumea a început să plece, Bogdan s-a așezat lângă ea. Lavinia s-a înroșit, nu înțelegea nici ea căldura ce o apucase. Doar era măritată, avea un copil mic, el era însurat la București, avea și el un băiat la grădiniță. Plus că se știau de mici. Ca să se liniștească, se străduia să-și amintească de băiatul cu pantaloni scurți, pătați de la joacă, cu o minge în mână și foarte energic. O intimida avocatul faimos de acum și bărbatul chipeș care-i surâdea prietenește.

— Lavinia, de când nu ne-am mai văzut noi? Cred că sunt peste 15 ani! i-a spus el pe un ton vesel.

Ea l-a privit câteva secunde și a regăsit în inflexiunile vocii lui unele nuanțe din copilărie. Și a prins curaj ca să-i răspundă:

— Da, cine ar fi crezut!

Apoi a tăcut, pentru că n-a mai știut ce să zică. Își răsucea buclele cu degetul arătător și iar s-a simțit ca o fetișcană. Cu trei zile înainte, l-a văzut la televizor. Știa că îl va vedea și în realitate, pentru că auzise că bunicul lui era pe moarte și, inevitabil, participa la înmormântare. Bogdan era foarte atașat de familie, nu putea veni des în locul natal pentru că era ocupat, dar își ajuta părinții și bunicii. Lavinia, deși era o

fată cultă, aranjată, conectată la realitate, se considera sub nivelul lui, care locuia în Capitală și devenise o persoană publică.

— În toamnă vreau să aduc copilul la școală aici și vreau să te rog să-l iei la tine în clasă, i-a zis el brusc.

A văzut-o cum l-a privit mirată și a adăugat înainte să întrebe ea:

— Aici e în siguranță și, în plus, e aer curat, mâncare sănătoasă. Părinții mei abia așteaptă să aibă o preocupare.

Iar când a zis asta a râs.

— Îl iau cu plăcere. Acum termin cu clasa a patra, deci numai bine, a răspuns ea însuflețită. Discuția se mutase oarecum pe domeniul ei și se simțea sigură.

— Am auzit că ești un dascăl foarte bun, sunt mândru de ce am lăsat în urbea natală, i-a mai zis el.

A privit-o cum râde, o amuzau termenii lui voit arhaici, dar se simțea în largul ei. Era bucuroasă că va avea grijă de copilul lui, în subconștient asta însemna că îl va vedea mai des. Bogdan i-a spus că trebuie să plece, se întorcea în seara aceea la București, a doua zi avea un proces greu. Lavinia s-a ridicat de pe scaun și l-a condus până spre poartă. A așteptat ca el să-și salute rudele și l-a însoțit spre mașină. Bogdan a îmbrățișat-o ușor și i-a simțit corpul firav cum tremură scurt în brațele lui. Cât a condus spre casă, și-a amintit cu duioșie de Lavinia. I se părea ca o floare proaspătă, dimineața, cu roua pe ea. Nu știa de ce îi venise în minte imaginea asta, dar îi plăcea. A ajuns acasă într-o stare de bună dispoziție și și-a sărutat nevasta pe frunte. Copilul adormise și nu a intrat, să nu-l trezească. Cina îl aștepta caldă, însă lui nu-i era foame.

— Doar vin de la pomană! i-a zis soției pe un ton de glumă.

Însă a băut cu ea un pahar cu vin, pentru că fiind cu mașina nu a putut să ciocnească cu nimeni la masă, și a pus-o la curent cu ultimele vești din familie. I-a spus și despre decizia de a duce copilul la școală în târgul natal. A mai vorbit cu ea pe acest subiect și, unde la început nu a fost de acord, că îi va fi dor, că nu va suporta distanța, în final a acceptat. Bogdan era conștient că totul era un spectacol. Nici acum soția lui nu se ocupa de copil, ci o bonă plătită cu un salariu mai mare decât al unui medic rezident. Pentru că femeia nu avea doar grijă de copil, ci gătea și făcea menajul. Soția lui era o doamnă, prea ocupată cu mersul la sală sau cu prietenele în vreun club. Nivelul lor de trai crescuse vizibil de când el lucra în casa de avocatură care se ocupa de cele mai grele cazuri din țară. Amândoi proveneau oricum din familii bune, dar viața lor a intrat pe un traseu ascendent de când el promovase. Însă ei se vedeau mai rar, pentru că munca nu se rezuma la instanță.

În seara aceea, Bogdan a avut în minte chipul Laviniei, înainte de a adormi. Îi producea o stare de relaxare, ca atunci când iei un calmant.

S-au revăzut după trei luni, când Bogdan a venit cu băiatul la începutul anului școlar. I-a dat telefon Laviniei o singură dată, ca să îl ajute cu înscrierea copilului. Acum venise și soția cu el, înțepată și vizibil stânjenită în mediul acela provincial. Au plecat amândoi lăsându-și fiul în grija Laviniei. Apoi Bogdan a mai sunat-o, însă era scurt în dialog, grăbit uneori. Lavinia simțea că-i bate inima mai tare de câte ori îi vedea numele pe ecranul mobilului. El i-a spus să vorbească pe mail, pentru că era mai sigur. Spunea că telefoanele sunt interceptate și de aceea nu se lungea la discuții. Pe mail, mesajele erau altfel, mai calde, mai îndrăznețe pe alocuri. Bogdan îi scria în fiecare zi, o saluta dimineața și seara. Dacă se întâmpla să întârzie într-o zi, ea se neliniștea. El venea la două săptămâni, ca să îl ia pe copil în weekend la București, în rest venea soția lui. De fiecare dată schimbau câteva cuvinte, despre școală, mici probleme de disciplină. O dată, înainte de vacanța de Crăciun, el i-a adus cadou un parfum. Lavinia l-a păstrat o vreme, apoi s-a dat cu el câte puțin. Cumva îl simțea cu ea, deși se gândea că e o nebunie. Însă îi era bine cu gândul la Bogdan, era mai luminoasă și o bucura orice: un stol de păsări pe cer, un copac îngălbenit de toamnă, ploaia rece. O vreme nu l-a mai văzut, era prins în niște procese internaționale și trebuia să călătorească. Dar continua să-i trimită mesaje. Sufletul are coarde care pot vibra la un singur cuvânt. Nu e nevoie de multă literatură ca să le însufleți. Lavinia era însufleți și a simțit că nu mai poate respira de fericire atunci când el i-a scris că s-a întors la București și că ar vrea să o vadă. I-a propus să vină ea la el, când copiii luau vacanță.

Mai erau două săptămâni, iar Lavinia număra zilele, apoi orele până când avea să-l vadă. Nu se întrebase, dar știa că îl iubește și că nu mai conta să-și facă mustrări de conștiință, pentru că îi era prea bine. Și nu își mai amintea când a avut ultima oară senzația aceasta. Au stabilit să se vadă la două zile după ce soția lui a venit să ia copilul acasă. Lavinia s-a dus la coafor și și-a făcut buclele mai mari și s-a machiat discret. S-a îmbrăcat într-o rochie înflorată și s-a încălțat cu cizme înalte. Era iarnă înmuiată. Tot drumul pe tren și-a imaginat cum va fi, s-a gândit ce gesturi să facă. În geamul de la compartimentul trenului exersa zâmbete. Când a coborât pe peronul gării din Capitală, s-a simțit ca o fetiță pierdută între oameni mari. L-a sunat pe Bogdan, iar el i-a dat adresa unui restaurant și i-a zis să ia un taxi. L-a luat pe primul care i-a ieșit în cale, voia să stea într-un spațiu mic, în siguranță, zgomotele străzii o copleșeau. I-a dat taximetristului adresa și privea pe geam din mersul mașinii. Zăpada

devenise murdară și lăsa bălți cu zoaie, femeile pășeau cu grijă, ca să nu-și murdărească încălțămintea. A coborât intimidată în fața restaurantului și l-a văzut pe Bogdan cum vine către ea râzând. A plătit șoferului, a luat-o protector pe după umeri și a condus-o în local. Era foarte politicos, iar ea se simțea acum la adăpost.

— Cum e în vacanță? a întrebat-o el în timp ce ciocneau paharele cu vin.

— Mă simt liberă, i-a răspuns ea degajată.

El și-a pus palma stângă pe palma ei așezată cuminte pe masă și i-a vorbit pe un ton serios:

— Lavinia, m-am gândit mult la tine în ultima vreme. Chiar prea mult. Nicio femeie nu mi-a intrat în minte așa cum ai făcut-o tu.

— Dar eu nu am făcut nimic, i-a spus ea mirată.

O luase ca pe un reproș.

— E suficient că exiști. În seara aceea, când am stat la masă, la mine acasă, te-am descoperit.

Lavinia era stânjenită, știa că obrajii i-au luat foc. I-a spus încet:

— Și eu m-am gândit la tine, Bogdan.

El s-a ridicat de pe scaunul lui și s-a așezat lângă al ei. I-a ridicat bărbia și a sărutat-o. Lavinia, surprinsă, a vrut să se smulgă, era sălbatică și nu se mai întâlnise cu alt bărbat de când se căsătorise. Dar nu s-a smuls, ci s-a lăsat dusă ca într-un tobogan cu apă. Bogdan s-a desprins de ea și i-a spus cu voce răgușită de dorință:

— Ești minunată, Lavinia!

Ea nu știa ce să spună, îi urmărea gura cum vorbea, de parcă sunetele veneau mai târziu. L-a văzut cum face semn chelnerului și achită nota de plată. A îmbrăcat-o cu paltonul și a luat-o de mână, apoi au ieșit în stradă. Nu l-a întrebat nimic, se lăsa dusă de el, deși în interior a auzit un clopoțel de alarmă. Bogdan a oprit un taxi, ea a urcat, iar pe drum și-a pus capul pe umărul lui. Niciunul dintre ei nu a vorbit. După un sfert de oră, au coborât în fața unui hotel, iar Bogdan a luat-o înainte și a deschis ușa. S-au îndreptat direct către lift, iar atunci Lavinia a opus o ușoară rezistență și l-a tras înapoi de mână.

— Ești cu mine, i-a zis el mângâind-o pe păr.

În lift, el iar a sărutat-o și așa au ieșit pe culoar, până la cameră. S-au răsturnat pe pat îmbrăcați, el a început să o dezbrace ușor de palton, apoi de rochie și ciorapi. Lavinia și-a dat cizmele jos din picioare, iar el se dezbrăca repede. Se aflau față în față și se priveau în ochi. Dacă cineva ar fi aprins bricheta acolo, în distanța care-i despărțea s-ar fi declanșat o explozie. Amândoi simțeau vibrația dintre ei și, în același timp, niciunuia

nu-i venea să creadă că se află împreună într-o încăpere, goi și privindu-se.

— N-am mai făcut asta niciodată, a rupt Lavinia tăcerea, referindu-se la faptul că nu mai avusese nicio aventură într-un hotel cu vreun bărbat.

— Nici eu, a răspuns Bogdan, însă el se referea că nu mai fusese cu ea în acel loc.

Mai avusese mici escapade, prin diferite hoteluri, cu femei întâlnite ocazional, la diverse evenimente, chiar și cu colege.

Fiecare era sincer în felul lui, dar nici nu erau nevoiți să dea explicații. Totul a curs natural și liniștit, niciunul dintre ei nu era într-o pauză erotică sau într-o decepție sentimentală, nu se aflau acolo ca să-și aline rănile și nici nu au plănuit în detaliu acel moment. După ce s-au unit în răsuflări fierbinți, au stat unul lângă altul cu ochii în tavan. Lavinia se simțea vinovată față de soțul ei, Bogdan era uimit că o avea lângă el și era reală. Plăcerea plutea în aer. El a luat-o în brațe, iar ea a început să plângă ușor.

— Ce este? a întrebat-o el grijuliu.

— Mă simt vinovată, i-a spus ea direct.

Pe Bogdan l-a înduioșat francheța ei, părea atât de naivă și de vulnerabilă, încât și-a promis pe loc că o va proteja, dacă va fi cazul. Ea a interpretat altfel tăcerea lui și a adăugat:

— Nu, nu înțelege greșit. M-am simțit minunat cu tine. Doar că nu mi-am înșelat soțul niciodată.

— Nu vreau să gândești despre mine că am fost o greșeală, a spus Bogdan desprinzându-se din îmbrățișare.

— Dar nu asta cred!

Lavinia s-a întors brusc spre el. Nu voia în ruptul capului ca el să creadă altceva. Știa că nu avea experiență la bărbați, înainte de a se mărita avusese un singur prieten. Era militar detașat în orașul ei. Au avut o legătură scurtă, după care el a plecat pur și simplu, fără să mai dea niciun semn. Lavinia a suferit mult și s-a căsătorit repede cu actualul soț, care o curta de mult și discret. În timp, i-a trecut de militar, a născut copilul, avea o casă caldă și liniștită. Când l-a revăzut pe Bogdan, deși e impropriu spus asta, pentru că ei, în copilărie, umblau numai în gașcă, nu au fost singuri niciodată, ei, bine!, când l-a revăzut, a simțit gâdilătura aceea pe care a simțit-o în stomac și atunci, când cu militarul. Nu era la fel, era mai senzitivă, cumva. Nici ea nu mai era la vârsta de dinainte. E posibil să simțim fâlfâitul fluturilor diferit în funcție de vârstă. Cu cât e mai devreme, cu atât fluturii sunt mai nebuni, se izbesc cu capul în cutia

toracică, îi poți auzi cum dau din aripi nerăbdători să se elibereze. Peste ani, ciclic, revin, ca albinele în stup, ca rândunelele plecate iarna, dar din ce în ce mai obosiți. Și mai mari, și mai puțini. Îi auzi cum își ating unul altuia aripile și electricitatea din atingerea lor o simți până la creier. Ceea ce la 20 de ani nu ți se întâmplă. Însă, și așa, tot nu-ți folosește, fluturii sunt făcuți să zboare, chiar bătrâni și obosiți.

— Ți-am spus doar ce simt acum. Dar sunt fericită că mă aflu lângă tine, a adăugat ea. Nu voia să-l facă să creadă altceva.

S-au îmbrăcat în liniște și au ieșit din hotel la fel cum au venit. Tăcuți. Bogdan a condus-o pe Lavinia la gară și a stat până s-a urcat în tren. Ei începea să-i fie dor de el de cum s-a pus trenul în mișcare. Îl vedea pe geam cum se uită după ea și a lăsat să curgă lacrimile pe care le ținuse sub pleoape. S-a mirat că, odată ajunsă acasă, i-a revenit starea de bine și și-a putut privi soțul în ochi. Cu Bogdan s-a mai întâlnit de trei ori, dar nu s-a mai dus ea în București, se vedeau în casa de vacanță a unui prieten de-al lui, care se afla la câțiva kilometri de orășelul lor natal. Lavinia mergea cu autobuzul până acolo. S-a întâmplat să se întâlnească pe drum cu persoane cunoscute, le spunea că merge acasă la un copil nedeplasabil, aflat în grijă temporară la niște prieteni de familie. Era o poveste credibilă, ce îi venise pe loc, la prima întrebare curioasă.

Întâlnirile lor erau scurte, el avea un proces în zonă, iar ea i-a spus că nu mai poate veni curând în București. Mesajele pe mail au început să se rărească, iar după o lună Lavinia nu a mai răbdat și l-a întrebat când se vor întâlni. Bogdan i-a răspuns – dar nu repede, ca altădată – că nu știe, că soția lui a devenit bănuitoare și are discuții acasă. Ceva s-a frânt în sufletul Laviniei când a citit mesajul. Vedea acolo umbra militarului plecat fără explicații și se mai vedea pe ea plângând în singurătate. Nu mai dorea așa ceva. Nu și-a făcut un plan cu Bogdan, dar s-a gândit că va fi o legătură frumoasă, de care vor ști doar ei. Lavinia nu avea experiența adulterului, dar intuia, așa cum fac femeile cu instinctul lor de supraviețuire atunci când trebuie să-și apere puii. Intuia că trebuie să-și protejeze cumva iubirea, dar mai ales sufletul. Ceea ce era cel mai greu.

Bogdan a început să aibă, într-adevăr, probleme cu soția, care venea acasă tot mai târziu, bănuia că are pe cineva și se simțea neputincios. De fapt bănuia de mult, când el deja avea legături în afara casei, dar era prea absorbit de cuceririle lui ca să-i pese. Pe Lavinia o plăcea; nu era sigur dacă o iubește, deși atunci, când a văzut-o venind la restaurantul din București, era sigur de asta. Dar punea multe întrebări în ultima vreme, îi trimitea mesaje lungi și romanțioase, drumurile pe unde avea procese îl oboseau. Era obișnuit să aibă totul la îndemână și nu-i

plăceau lucrurile complicate când era vorba de sex. A mai vorbit cu ea pe mail, încercând să-i tempereze avalanșa de nedumeriri. Nu avea de ce să se justifice, era un om ocupat cu meseria lui și, de puțină vreme, cu o studentă la Drept, fotomodel. Nu se sfia să iasă în oraș cu ea, să intre în cafenele, până când, într-o dimineață, soția i-a trântit peste cafea un ziar în care apărea el cu juna lui amantă. Nu s-a speriat, i-a spus că e o studentă care i-a cerut sfaturi și o intrare la un cabinet de avocatură, că se ținea după el, dar el nu o băga în seamă. Soția nu a zis nimic, dar l-a privit neîncrezătoare. Din acel moment, el a întrerupt orice legătură cu tânăra și i-a scris Laviniei că este mai bine să ia o pauză, pentru că are probleme la serviciu. Se simțea presat și a luat decizia care l-a ușurat.

Lavinia a plâns când a văzut mesajul. Silueta militarului care o făcuse să sufere în tinerețe se contura tot mai mult. Era stafia propriilor dezamăgiri și o bântuia fără să poată face nimic. A reușit să o alunge, după ce s-a căsătorit nu a mai zărit-o, dar a venit acum și nu o lăsa nici să doarmă. Nu înțelegea comportamentul lui Bogdan și asta o frământa cel mai tare. Unele persoane intră în viața ta și se așază la masă, servesc din ce le oferi și pleacă fără niciun cuvânt. I-a mai dat câteva mailuri și nu a primit răspuns. Și-a șters lacrimile și, într-o zi, s-a întâlnit cu o verișoară care locuia în alt oraș. Aceasta lucra în străinătate de un an, ca asistentă medicală. Seara, Lavinia s-a frământat și a ajuns la ideea că cea mai bună variantă era să plece și ea. A sunat la firma prin care plecase verișoara ei și a primit pe mail ofertele cu locuri de muncă disponibile. A aplicat pentru un post de asistent social, avea să afle că e vorba de o familie care dorea un educator pentru copiii lor acasă. Austria nu era departe, iar Lavinia se și vedea într-un castel ca în filmul *Sunetul muzicii*, cu vreo șapte copii de care să se ocupe. În plus, era vorbitoare de limba germană. A trimis CV-ul către firmă, iar după trei zile a primit telefon că familia a aceptat-o, îi asigura cazare pentru trei luni, salariu și transport. Era un fel de perioadă de probă, dar Lavinia abia aștepta să plece. I se părea că această nouă aventură avea să umple golul lăsat de Bogdan. Soțul ei nu s-a împotrivit plecării, deși nu ascundea că nu-i convine. Însă făcea totul ca ea să fie fericită. I-a spus că îi va fi dor de ea și că îi va fi greu cu copilul, dar ea a promis că va veni des acasă, Viena nu e departe, și că avea nevoie de această schimbare. Aerul din târgul acela începuse să o sufoce.

Când avionul decola, vedea silueta militarului cum se făcea tot mai mică, până a devenit un punct negru, care s-a pierdut printre nori. Lavinia privea cu încântare pe geamul avionului, uitase suferința provocată de dragostea pentru Bogdan. I-a dat un mail scurt, înainte să plece, și l-a anunțat că nu va mai sta o perioadă în târgul lor natal. Era o

împăcare cu ea însăși și cu trecutul care nu s-a închis între ei. Dar Lavinia era conștientă ca viitorul avea și lucruri bune de oferit.

La aeroportul din Viena o aștepta o agentă a firmei la care aplicase pentru job, ținea ridicat un carton pe care scria *„Willkommen, Lavinia!“*. Când a ajuns în dreptul ei, s-a prezentat și i-a spus să o urmeze. Au luat un autobuz, iar pe drum fata a întrebat-o cum a călătorit, dacă e obosită, i-a povestit pe scurt că familia locuiește într-o suburbie a Vienei și că acolo avea și cazare. Că este vorba de doi soți în jur de 40 de ani, care au doi copii, dintre care unul cu dizabilități, și e complicat să-l ducă la o școală. Amândoi aveau ca afacere o mică fermă și munceau până noaptea târziu, iar varianta unei educatoare acasă li se părea foarte bună. Au ajuns la agenție, unde Lavinia a semnat un contract care prevedea că, dacă în aceste trei luni una din părți nu este mulțumită, să fie reziliat. Dacă, după acest termen, toată lumea era mulțumită, contractul se prelungea de comun acord. Lavinia nu putea să nu constate ironia sorții: cu puțin timp în urmă, a mințit că mergea acasă la un copil imobilizat, ca să predea, când de fapt se întâlnea cu Bogdan. Iar acum urma să se ocupe cu adevărat de un astfel de copil, ca să uite de Bogdan.

Fata de la agenție a dat un telefon scurt și i-a spus Laviniei că pot pleca. Până în suburbie, au mers cu mașina firmei, condusă de fată, care nu a vorbit prea mult. Spunea că e obosită, se afla în Austria de mai bine de un an, era orginară dintr-un orășel din Ardeal și muncea mult. Voia să strângă bani și să se întoarcă acasă, unde o aștepta logodnicul ei. Lavinia se gândea că în acel moment s-au intersectat două destine, iar ceea ce pentru unul reprezenta viitorul, pentru celălalt urma să aparțină trecutului. O axă a timpului pe care Lavinia spera să se piardă silueta militarului și toate suferințele iubirii pentru Bogdan. Ciudat era că reușise să nu se mai gândească la el din momentul aterizării. Și atunci și-a promis să trăiască intens orice clipă care nu o lega de el, astfel încât să-l poată uita.

Mașina a oprit în fața unei case nu foarte mari, în stil rustic, cu o curte în față, ce avea o mică grădină cu flori și un foișor. Fata de la agenție a bătut în poartă, iar un câine a început să latre. Lavinia adulmeca aerul curat și nu-i venea să creadă câtă liniște era în jur. Se auzeau doar zgomotele naturii. Din casă a ieșit o femeie înaltă, ștearsă și foarte serioasă. Le-a invitat înăuntru, iar Lavinia s-a mirat când a auzit-o vorbind românește, cu un puternic accent german. Avea să afle că e și ea româncă, dar plecată în Germania de copil și măritată cu un austriac. Fata de la agenție și-a luat la revedere, iar Lavinia a rămas singură cu Trude, cea care îi era un fel de patroană, de acum. A condus-o în camera ei, care

avea intrare separată și o baie proprie. I-a arătat bucătăria și aparatura casnică, apoi a lăsat-o să se schimbe de hainele de pe drum. Lavinia și-a sunat soțul, apoi a despachetat și a făcut un duș. Se simțea foarte bine și abia aștepta să-l cunoască și pe copil. A ieșit încet din cameră și s-a dus la bucătărie, să-și toarne niște cafea, pe care Trude o pregătise. Se uita pe geam la pădurea care se întindea în fața ochilor. Când a venit, a apucat să vadă că nu era o casă chiar izolată, ci pe o stradă locuită și de alții. S-a gândit că iarna trebuie să fie aici ca în basme. Trude a venit împreună cu un copil în scaun cu rotile, cam la 11 ani. Avea membrele chircite, dar a zâmbit când mama lui a prezentat-o pe Lavinia. Vorbea greu și a făcut efort să-și articuleze numele: *„Peter“*. Lavinia l-a îmbrățișat și a simțit imediat că se vor înțelege. Așa a și fost în lunile care au urmat.

Lavinia se trezea devreme, când proprietarii erau deja plecați la fermă. Soțul lui Trude era un bărbat mustăcios și tăcut. Venea noaptea târziu acasă, mânca și adormea. Muncea mult și era asprit de muncă. Părea un băiat de la țară, spre deosebire de Trude, care avea gesturi elegante, dar păreau să aibă o căsnicie liniștită, bazată pe mult respect. În sensul că el își asculta atent soția și o aproba în ceea ce voia să facă. Lavinia se simțea ca într-o familie, nu a auzit niciodată ca cineva să se certe sau să ridice vocea în casa aia. Băiatul cel mare venea săptămânal de la Viena, unde învăța la un liceu renumit. Avea o prietenă în vecini și stăteau mult de vorbă în foișorul din curte. La rândul ei, Lavinia mai mergea la Viena în weekend, ca să se plimbe, să intre într-o cafenea sau cofetărie. Mai făcea cumpărături pentru Trude, de care, deși nu discuta mult, se simțea apropiată. Cu Peter mergeau lecțiile bine, era un copil care dădea tot ce era mai bun și care, în ciuda bolii, dorea să se întreacă pe sine. Lavinia s-a atașat de el și zilele parcă zburau.

Într-o seară, s-a pomenit cu un mesaj de la Bogdan. *„Mi-e dor de tine“*. Atât. Dar a fost suficient ca să revină toate sentimentele trăite pentru el. Câteva ore s-a frământat, pentru că nu a știut ce să-i răspundă. Nici cu Peter nu a fost în apele ei. Seara i-a răspuns și ea scurt lui Bogdan: *„Sunt bine. Ce faci?“*. Nu dorea să-i spună că îi era dor și ei. Ar fi mințit dacă nega asta, dar nu mai voia să dezgroape acel sentiment din suflet. Dar el nu i-a mai dat niciun răspuns. Dintr-odată, Lavinia s-a întristat, au urmat zile gri pentru ea, în așteptarea unui semn de la el. Era furioasă pe sine, pentru că era slabă și a cedat la primul mesaj primit de la Bogdan. Era clar că el continua să se joace cu sentimentele ei, tocmai din frustrarea că ea a plecat pe neașteptate și pentru că, aflându-se departe, știa că nu are multe mijloace ca să-l contacteze. Ultimele lor email-uri nu au fost chiar civilizate, Lavinia a rămas surprinsă de tonul lor agresiv și

amenințător, de faptul că el îi spunea că *„face pe-a victima“*, că e *„agasantă“*, când ea nu dorea decât niște mici explicații. Și-a jurat atunci că nu îi va mai scrie. Nu numai că nu s-a putut abține, dar l-a anunțat când a plecat la Viena și i-a răspuns și acum. Nopțile se trezea plângând și și-a spus că nu mai poate continua așa. La lecții nu mai avea răbdare, iar Peter începea să strige când se simțea neglijat. Trude l-a auzit o dată și a intrat în cameră prinvind-o întrebător. I-a văzut lacrimile de pe față, dar nu i-a spus nimic și a ieșit. După lecții, o aștepta în bucătărie. Lavinia a lăsat privirea în pământ de rușine. Oamenii ăia erau atât de buni, iar ea nu a avut altceva de făcut decât să se lase afectată de toată mizeria făcută de Bogdan. Și-a cerut scuze față de Trude și i-a zis că trece prin niște momente grele, dar că își va reveni.

— Când lucrezi cu un copil, mai ales cu unul ca Peter, trebuie să lași toate poverile la ușă. Aveam referințe bune despre tine și chiar eram bucuroasă că am găsit ce căutam de atâta vreme. Se pare că m-am înșelat, i-a spus Trude pe un ton rece, fără să i se clintească niciun mușchi pe față.

— Promit că nu se va mai repeta niciodată, i-a răspuns Lavinia pe un ton disperat.

Nu depindea financiar de acel job, se putea întoarce oricând la școala ei, dar era în joc demnitatea și nu putea să lase lucrurile așa.

— Îmi pare rău. Nimeni nu garantează că, dacă ți s-a întâmplat o dată să nu îți controlezi nervii, nu vei mai face și altă dată ceva mai grav, i-a replicat Trude cu voce de gheață.

Lavinia își frângea mâinile și își oprea lacrimile, pentru că altfel nu ar fi dovedit control. Când chiar nu știa ce să mai zică, s-a auzit o ușă trântindu-se la perete, iar în bucătărie a apărut Peter, cu scaunul lui pe rotile electric. A tras-o pe Trude de rochie și i-a strigat că nu vrea să plece *frau Lavinia.* În seara aceea, ea a stat cu Peter până ce acesta a adormit și l-a mângâiat continuu pe frunte. Copilul scotea în somn suspine, iar Lavinia simțea că i se rupe sufletul. *„Ce-am făcut? Ce fac?“*, se întreba speriată. Băiatul prezenta față de ea un atașament aproape bolnav; cu cât stătea mai mult cu el, cu atât era mai greu de rupt legătura. Pe de altă parte, nu se simțea pregătită să se întoarcă acasă. Nu a venit ca fata de la agenție, să facă bani, ci ca să uite.

A doua zi dimineață, a găsit-o pe Trude la cafea și i-a povestit prin ce trecea. Era mai bine să spună adevărul, decât să se fi crezut despre ea că e labilă psihic. Trude a ascultat-o cu atenție, apoi i-a zis zâmbind:

— Poți să stai aici până te vindeci, dragostea e boală grea. Iar Peter ține mult la tine.

— Știu, și asta mă frământă. Ce va fi când va trebui să plec? a

întrebat-o Lavinia îngrijorată.

— Nu-ți fă probleme, copiii uită, i-a răspuns Trude.

Iar Lavinia s-a simțit înfiorată de vocea ei lipsită de emoție. Dar a realizat că poate era ea prea implicată.

Cele trei luni de probă au trecut, iar Trude a decis să-i încheie contractul până la sfârșitul anului. Desigur că soțul ei nici nu a participat la vreo discuție, întreaga casă era lăsată pe mâinile soției, iar ea se descurca foarte bine. În timpul zilei, avea o femeie care o ajuta să pună conserve cu legume și dulcețuri, o ajuta și la curățenie. Avea grijă de Peter să fie hrănit, curat și ținea legătura și cu Thomas, fiul cel mare, care nu mai vorbea cu fata din vecini. În schimb o pivea mult pe Lavinia și stătea des în preajma ei, când venea acasă. Obișnuiau să se așeze toți în fața șemineului și povesteau, iar el o privea insistent. Lavinia a început să se jeneze, dar apoi s-a gândit că e totuși copil, deși împlinise 17 ani.

Într-o seară, după cină, Lavinia s-a dus cu farfuriile în bucătărie, iar băiatul a ajutat-o. În timp ce ea s-a aplecat, să le pună în mașina de spălat, el a luat-o în brațe. Lavinia a fost atât de surprinsă de acest gest, încât pur și simplu s-a speriat. I-a simțit brațele subțiri cum o cuprind stingher de mijloc și l-a împins.

— Să nu mai faci niciodată asta! Ai înțeles? i-a șuierat, ca să nu fie auzită de cei din cameră.

— Te rog să mă ierți! Și să nu mă spui mamei! a răspuns el aproape scâncind.

Laviniei i s-a făcut brusc milă și i-a spus:

— Dacă îmi promiți că îmi povestești de ce ai făcut-o!

S-au întors în cameră, era suspect să stea atât timp singuri în bucătărie, iar Lavinia s-a oferit să strângă masa. Thomas a rămas și el, să o ajute.

În timp ce ștergeau vasele și le aranjau în dulap, băiatul i-a spus că nu mai era cu fata din sat și că îi plăcea de o fată din Viena, dar ea era *„aristocrată, iar el țăran“* și voia să vadă cum e să țină în brațe o fată de la oraș.

— Tu ești ca o prințesă, i-a spus Thomas.

Lavinia a râs, gândindu-se la târgul ei natal, care i se părea prăfuit și ostil. Dar a măgulit-o complimentul lui Thomas, recunoștea, avea o doză de vanitate, și nu i-a spus nimic. Îi plăcea că Trude i-a învățat românește pe copii, mai greu cu Peter. De atunci, s-a dezvoltat între ei o prietenie adevărată, în care Lavinia era pe post de mentor. Îi făcea bine această terapie pe care o oferea altcuiva, de fapt și-o făcea ei însăși. Îi spunea lui Thomas tot ce ea a greșit și n-ar mai fi repetat, dacă ar fi putut să dea

timpul înapoi.

Acasă se întorcea o dată la două luni, găsea totul la fel de cald, dar între ea și soțul ei s-a cuibărit o înstrăinare pe care niciunul dintre ei părea să nu o estompeze. Copilul creștea, Lavinia avea sentimente de vinovăție că nu era cu el și că avea grijă de copii străini, însă simțea că nu era încă pregătită să revină la viața de dinainte. Bogdan nu i-a mai dat niciun semn, iar ea a învățat încet să-și poarte rana în inimă. Fantoma militarului nu o mai bântuia deloc și considera asta un semn bun. Cu timpul, s-a obișnuit să nu mai aștepte mesaje sau telefoane, să nu se mai intereseze de Bogdan prin tot felul de ferestre din internet și a constatat că îi este mai bine așa.

La încheierea anului contractual, Trude i-a propus să îl prelungească încă pe atât. Lavinia a acceptat, însă i-a spus sincer că este posibil să se întoarcă acasă mai devreme, la copilul ei, de dorul căruia abia mai putea să gândească. Așa a și fost, a mai stat trei luni, apoi, conform înțelegerii, a anunțat-o pe Trude că a decis să plece acasă, pentru ca aceasta să aibă timp să găsească pe altcineva. Înainte de a pleca, Trude a făcut tort, iar Thomas i-a luat cadou o cutie muzicală. În ciuda temerilor ei, Peter a acceptat ușor vestea, pentru că i-a promis că va reveni în vacanță împreună cu copilul ei. Noua educatoare urma să-și ia postul în primire curând, era tot o fată româncă, studentă la Litere, pe care Trude a selectat-o din oferta agenției.

Lavinia era împăcată că urma să se întoarcă în târgul ei natal. Strânsese și ceva bani, pe care i-a trimis periodic soțului, dar nu asta o interesa, ci faptul că a reușit să se detașeze de iubirea pentru Bogdan și să nu mai tânjească să-l audă. Peste trei zile, urma să redevină învățătoarea respectată la ea în oraș, să se ocupe de casă și de copilul ei și să se reapropie de soț, care părea să stea cumva în expectativă, fără curajul de a schița un gest, de teamă să nu greșească cu ceva. Uneori pur și simplu este mai bine să nu faci nimic în iubire. Poate gesturile mari și nebunești o fac să se retragă speriată, iar cele mici și stângace să strice mai mult. Poate e mai bine să stai și să treacă timpul, fără să ai așteptări.

Pe drumul de întoarcere, în avion, a avut o tresărire scurtă, Bogdan i-a răsărit pentru o clipă iar în minte. Și-a amintit purtarea lui inexplicabil de urâtă și ușurința cu care s-a jucat cu inima ei, și atunci a avut o revelație, că el atâta putea să dea. Ajunsese la limita lui, care nu era și a ei. Ni se întâmplă să ne îndrăgostim de cineva care e prea puțin pentru noi, investim emoții și ne lăsăm furați de vorbe simple, care altădată nici nu ne-ar fi atras măcar atenția. Chiar ajungem să le credem și să le răspundem. Adaptăm nivelul, ca să ținem pasul, pentru că ce nu faci

pentru dragoste? Bruma ta de luciditate vede clișeele. Celălalt începe să obosească, nu-și mai alege vorbele, e prea mult pentru el. Și lasă loc cuvintelor brute, care taie în inimă, dar lui nu-i mai pasă. Trăsura de aur la care s-a înhămat devine prea grea, o lasă în mijlocul drumului și pleacă. Rămâi prințesă singură și scrutezi în jur cu privirea. Florile și fluturii au dispărut, vezi doar niște câmpii goale. Îți auzi inima, încă bate. Și o iei la rost, cum de s-a putut îndrăgosti de atâta pustietate? Thomas a avut dreptate, era totuși o prințesă.

Acasă, s-a cufundat rapid în problemele legate de școală, urma să preia o nouă promoție de copii, iar, în paralel, și-a înscris băiatul la școală, dar în altă clasă, nu voia să-i fie elev, considera că e mai bine așa. Cu soțul ei vobea puțin, iar el continua să se poarte normal, fără presiuni și întrebări. Avea aceleași tabieturi când venea de la serviciu, își lăsa șosetele în pantofii din hol, lucru care de obicei o scotea din sărite pe Lavinia, dar acum a făcut-o să zâmbească. Iar seara își prepara același ceai de plante, cu multiple proprietăți benefice. Casa era îngrijită, contribuise și mama ei la asta, cât timp Lavinia a fost plecată.

Într-o zi, a aflat că mama lui Bogdan a murit, în urma unei operații complicate. Știa că el va veni la înmormântare, iar ea nu putea lipsi. Era o comunitate mică, ce împărțea în sânul ei atât bucuriile, cât și durerile. L-a văzut de cum a intrat în curte, stătea sub un copac, de vorbă cu încă doi bărbați. El s-a întrerupt din discuție și s-a uitat la ea, cumva surprins. Dar ea nu i-a răspuns privirii și și-a apucat soțul strâns de mână, iar acesta a reacționat tot printr-o strângere, ca o garanție că era acolo pentru ea. Lavinia a trecut pe lângă Bogdan cu un salut rece și a mers mai departe. Știa că va avea o secundă de acoperit toată viața și își asuma acest lucru. Pentru că fiecare iubire are clipa ei magică și care te va urmări multă vreme. E clipa care însumează tabla înmulțirii, tabelul lui Mendeleev și toate poeziile lumii. Poți să uiți o iubire, gesturi, vorbe, dar nu și clipa în care ți-a atins sufletul. Când toate stelele s-au aliniat, pentru ca tu să fii fericit, iar inima să se deschidă. E clipa iarba-fiarelor, care a spart lacăte grele, și nu o poți converti în nimic ca să uiți. În restul timpului, mănânci, te plimbi, faci sex, dar suma de *„trăiește clipa“* îți va da pe minus. Cu unu. Cu acea clipă.

CAPCANA PENRU VRĂBII

S-a trezit dimineață, buimacă și cu un gust acru în gură. Fumase mult seara, într-una din marile tăceri – cum le spunea ea – pe care a avut-o cu Lucian. Pentru că nu mai puteau de mult timp să discute. Se certau foarte des în ultimul an de căsnicie și, de fiecare dată, ea îi propunea să stea de vorbă. Se așezau epuizați la masa din bucătărie, cu țigările aprinse, fumau și tăceau. Nici măcar nu se priveau. El învârtea la nesfârșit paharul cu băutură, ea număra carourile de pe fața de masă. Știa câte sunt pe orizontală, pe verticală și în diagonală. Din când în când, ridica ochii și-l privea. Aștepta să îl audă spunând ceva, deși știa că nu a spus nimic nici data trecută. Simțea că ceva s-a rupt între ei de o vreme și cumva prelungea viața asta în doi, chiar și prin tăcere. Magda știa că va urma ceva care le va schimba amândurora viețile, dar alunga mereu gândul. O înspăimânta acea urmare neștiută. L-a auzit pe Lucian cum respiră adânc și vorbește cu mare efort:

— Nu mai suport.

— Ce anume nu mai suporți? l-a întrebat Magda repede, de parcă i-ar fi fost teamă să nu piardă momentul în care el și-a făcut curaj să vorbească după atâta tăcere.

Amândoi păreau că au uitat să vorbească și reînvățau acum să o facă. Lucian stătea cu capul în jos, evita să-i vadă Magdei ochii. De ochii aceia s-a îndrăgostit cândva și tot după ochii aceia a plecat în lume.

S-au cunoscut la începutul anilor 90, când încă bântuia spiritul revoluționar al schimbării. Amândoi erau ziariști cu sângele clocotind de dreptate și adevăr. Acum, toate acestea li se păreau caraghioase, niște lozinci caragielești, dar, pe vremea aceea, le respirau. Veneau din orașe diferite, nu foarte departe unul de altul. Ea de la Dunăre, el de la munte. S-au întâlnit în redacție, pe hol, ea aștepta să intre cu un articol la redactorul șef, el tocmai ieșea din biroul lui Jack, cum îi spuneau ei șefului. Magda l-a privit intens câteva secunde, cu ochii ei negri, scânteietori, ochii după care el a simțit că putea merge până la capătul lumii. S-a dus în biroul lui, abia dezlipindu-se de făptura aceea înaltă și mlădioasă, cu siluetă de manechin, cu părul negru spre albăstrui, din care fiecare fir parcă îl ademenea. A terminat articolul la care scria de dimineață și s-a dus să-l dea dactilografei, iar acolo s-a întâlnit iar cu ochii scânteietori. Ea îi dicta un text lui tanti Mimi, dactilografa, iar când el a intrat, s-a întrerupt și l-a privit scurt. I-a întins mâna firesc: *„Bună, sunt Magda!“*. El a fost atât de surprins, încât i-a cuprins mâna, dar fără să-și

spună numele. Ea îi ținea palma, ca într-o capcană pentru vrăbii, asta i-a trecut atunci prin cap, și îl privea întrebător. El și-a dat seama și a rostit tare, cam prea tare: *„Lucian“*. De parcă atunci și-a amintit cum îl cheamă. Și a zâmbit larg, *tâmp de fericire*, cum avea să-i spună ea mai târziu. Magda i-a zâmbit și ea, un amestec de duioșie și încurajare.

— Ești nouă la noi? a întrebat-o el pe un ton mirat. Nu o mai văzuse prin redacție.

— De trei zile. Dar nu pentru mult timp, a răspuns ea pe un ton șăgalnic.

La privirea lui plină de uimire și confuzie, Magda a adăugat râzând:

— Plec corespondent într-o zonă de conflict.

A măsurat-o din cap până în picioare și nici nu și-a dat seama cum a rostit următoarea invitație:

— Eu zic să bem o cafea, până te mai prind aici.

Magda a râs, iar părul îi fremăta. A strâns conștiincioasă colile de la tanti Mimi și a ieșit cu Lucian din birou.

Era sfârșit de vară auriu, stăteau pe terasa din apropierea redacției. Aici se adunau toți ziariștii, la cafea și o ciorbă caldă. Totul era ieftin, studențesc și vesel. Magda și Lucian își povesteau printre fumuri de țigară cum a început fiecare aventura în gazetărie. Ea venea dintr-un oraș din Moldova, unde scrisese la un ziar local. Dorea mai mult, știa că poate mai mult. Franc, i-a spus că are un copil dintr-o căsătorie terminată prost, iar primul gând al lui Lucian a fost că ce tâmpit trebuie să fi fost soțul ei. Magda i-a citit gândul.

— Eram tânără, iar femeile sunt proaste când se îndrăgostesc, indiferent de vârstă.

— L-ai iubit? a întrebat-o el.

— Atunci așa credeam.

Lui Lucian i s-a părut că ea s-a întristat puțin, dar, când i-a văzut firele de păr fremătând, și-a dat seama că a fost doar umbra aducerii aminte. În acel moment a dorit-o pe Magda, dar nu în sensul carnal, ci ca să o ia la el acasă și să o protejeze, să o facă fericită. Și-a pus delicat palma pe palma ei întinsă pe masă, lângă ceașca de cafea, și i-a zis cu un curaj pe care l-a considerat mai târziu nebun:

— Te rog să ai gijă de tine acolo. Te voi aștepta la aeroport.

Magda l-a privit cu drag, nu era mirată, știa ce sentimente poate stârni în sufletul unui bărbat. Era conștientă de atracția pe care o emana. A dat din cap ascultătoare și s-au ridicat de la masă în același timp, privindu-se în ochi și ținându-se de mâini. Apoi au pornit către redacție.

Amândoi se uitau încântați la apusul de după clădirea impunătoare, în stil rusesc, ce adăpostea mai multe redacții. Fără să știe de ce, Magda a simțit că el e bărbatul care o aștepta și care avea să o aștepte oricât.

Cât a fost plecată în zona de conflict, vorbeau zilnic; el era îngrijorat, o sfătuia să nu se expună și să bea lichide. După două săptămâni, el era la aeroport, așa cum a promis. Emoționat, cu un buchet de lalele în mână. S-au privit câteva secunde, apoi s-au îmbrățișat tăcuți. Prin asta își spuneau totul. Lucian a cerut-o de soție acolo, în aeroport, iar Magda a zis *Da*. S-au mutat până la căsătorie, nu mai aveau răbdare. Toate zilele lor împreună curgeau minunat, aproape perfect. Cafeaua pe care o beau împreună dimineața, sub razele de început de zi strecurate prin jaluzea, modul în care pielea picioarelor li se atingea electrizându-se, mâinile și gurile care se căutau, toate formau un paradis, pe care niciunul dintre ei nu a crezut că putea să-l trăiască vreodată. Erau de fapt lucruri simple, pe care fiecare le mai trăise, dar cu altcineva. Însă lucrurile simple sunt frumoase doar când sunt trăite cu intensitate și sincer.

După căsătorie, Magda și-a adus fata de la bunici și a înscris-o la școală. Lucian se purta cu ea ca un tată. O ducea la școală, mergea la ședintele cu părinții, iar fetița, un pic timorată de scenele violente la care fusese martoră de la naștere, s-a apropiat încet, încet de el. Magda era atât de fericită, încât seara, când punea capul pe pernă, se ruga și mulțumea pentru darul primit. Concentrată pe venirea la București și să își facă meseria cât mai bine, o rupsese cu trecutul fără niciun resentiment. Nu dorea decât să îi asigure un viitor bun fetiței ei, dar fără ca acest lucru să includă un bărbat în viața ei. Se pare că reușise mai mult decât atât.

După doi ani, Magdei i s-a propus un post care nu avea legătura cu presa, dar care îi crea multe oportunități. A acceptat, însă Lucian nu a plecat de la ziar, fusese promovat ca redactor șef adjunct și nu-și dorea altceva. Vremurile se precipitau, marile schimbări promise după 90 se lăsau așteptate, economia o luase la vale, iar Magda a început să se teamă pentru viitorul fetiței ei. Între timp, au adoptat un băiat, pentru că ea nu mai putea avea copii, după bătăile încasate de fostul soț. Asta era singura umbră în căsnicia lor, pentru că Lucian și-ar fi dorit un copil cu Magda doar pentru că își promisese și lui că o va face fericită. Adopția s-a dovedit a fi cea mai bună alegere, însă. Băiețelul era lipicios și cuminte, iar Lucian l-a iubit din prima clipă.

Magda purta încă traumele copilăriei pline de neajunsuri și povara căsniciei zbuciumate, din care pur și simplu a evadat cu o valiză în mână, într-un tren de noapte spre București. Nu mai suportase respirația cu alcool ce infesta dormitorul în fiecare seară, nici loviturile, nici partidele

de sex vecine cu violul. Când și-a găsit o garsonieră cu chirie în Capitală, a jurat că va face tot posibilul ca fetei ei să nu-i lispească nimic și să o aducă repede lângă ea. Nu se vindecase de tot, dar, în scurt timp, s-a angajat la cel mai bun ziar din țară, avea un salariu mare. Încă alegea hainele ieftine și punea deoparte bani. Mânca puțin și pe sărite. Ca și cum mereu o pândea cineva, gata să se repeadă ca un uliu asupra ei. Meseria a deschis-o mult, i-a dat curaj și a ieșit, de câteva ori, și cu bărbați în oraș. Însă nu avea chef, nu-i dădea inima ghes. Nu era pregătită să înfrunte o nouă dragoste. Pentru ea, dragostea era un fel de război, în care trebuia să duci lupte grele, ca să nu lași steagul jos. Fericirea nici nu exista în ecuație, ea nu fusese fericită în dragoste și nici nu credea că trebuie să se gândească la așa ceva. Dar Lucian a fost cel care i-a adus fericirea pe o tavă de argint și ea o privea din când în când oglindindu-se acolo. Și tot nu-i venea să creadă. De aceea orice știre legată de instabilitatea socială o făcea să meargă rapid în trecut, la frica zilei de mâine, și câte zile au fost... În jurul ei, oamenii vorbeau de emigrare. Unii au apucat să plece și trimiteau semne de bine către cei de acasă.

Într-o seară, când copiii dormeau, iar Lucian încă nu venise de la redacție, Magda a vorbit mult cu niște prieteni care urmau să emigreze în Canada. Erau entuziaști și neliniștiți, în același timp, iar Magda a simțit că-i invidiază puțin. Transmiteau acea adrenalină pe care ți-o dădea perspectiva unei noi aventuri, o zare albastră spre care te duceai cu speranță, dar fără să știi ce te așteaptă. Și tot sentimentul ăsta intens era farmecul. În acea seară, Magda a decis să emigreze cu toată familia. Rămânea să-l convingă pe Lucian, care nu era atins de gândul mutării. Câteva săptămâni, a umblat ca să facă rost de toate documentele. Încă nu-i spusese nimic lui Lucian. Apoi, într-o seară, când el a venit ceva mai devreme acasă, l-a lăsat să mănânce și, după ce i-a turnat un pahar cu vin, i-a spus fără ocolișuri:

— Lucian, cred că ar fi bine să plecăm din țară.

El aproape că s-a înecat cu vinul.

— Cum să plecăm? Aici avem tot.

— Da, însă vezi ce turnură proastă iau lucrurile. Au trecut deja câțiva ani și nu văd mare lucru. Copiii au nevoie să învețe în școli moderne, să crească între oameni civilizați. Nu mă mai simt acasă, i-a zis Magda pe un ton repezit și aproape disperat.

Lucian o asculta și nu-i venea să creadă. O iubea la fel de mult și vedea pe fața ei că nu e mulțumită. Într-un fel, el se considera responsabil pentru asta. Și avea dreptate cu declinul economic, doar era ziarist, îi treceau știrile la prima mână prin fața ochilor. Toate lucrurile se

îndreptau către o direcție greșită, dar toată lumea se făcea că nu observă. A fost pentru prima oară când Lucian a tăcut mai mult decât de obicei. Și asta a descumpănit-o pe Magda, pentru că ei își vorbeau tot timpul.

— M-am ocupat deja de tot. Trebuie doar să trimitem dosarul pentru interviu, i-a spus ea repede.

Voia să-l scoată din tăcere.

— Cum adică te-ai ocupat de tot? Fără să vorbești și cu mine? a întrebat Lucian pe un ton supărat și privind-o în ochi, ochii pe care îi iubea atât de mult.

— Tu ești până seara la redacție, nu ai timp. Am vorbit cu vecinii noștri care au plecat acum două luni, sunt foarte bine acolo, a răspuns Magda pe un ton hotărât, ca să-i arate cumva că nu e intimidată de privirea lui.

— Unde *acolo*?

— În Canada.

După asta, au tăcut amândoi câteva minute. Magda a sărit prima de pe scaun și s-a dus lângă el, ca să-l ia în brațe. I-a spus șoptit la ureche:

— Gândește-te că vom fi noi doi și copiii într-o lume civilizată, fără porcăriile astea de aici.

Lucian se frământa, își freca fruntea cu palma, apoi i-a zis pe un ton stins:

— Ce-mi faci tu mie, fată dragă?...

— Va fi bine, Lucian. Aici nu mai avem nicio șansă, i-a zis ea încet și l-a sărutat cu pasiune pe gură.

El s-a ridicat în picioare și a cuprins-o cu putere, cu ambele brațe, a ridicat-o și a așezat-o pe dulapul pe care ea de obicei tăia legumele. Magda și-a desfăcut picioarele dând capul pe spate, cu ochii închiși, iar Lucian a intrat în ea cu dorință. Suportul de tacâmuri zdrăngănea ritmic, acoperit de gâfâielile lor. Mai întâi în crescendo, apoi din ce în ce mai sacadat, până când respirațiile lor au revenit la normal. Ca o muzică ce îi acompania. Lucian a luat-o pe Magda strâns în brațe, fără să spună nimic, iar ea a știut că vor pleca.

Timp de două luni, au fost ocupați cu interviul la ambasadă, pe care l-au luat fără probleme, și cu pregătirile pentru plecare. Cel mai greu a fost să-i anunțe pe cei apropiați. Familiile au fost șocate, pentru că Magda și Lucian le-au lăsat pe ultimul loc în anunțarea veștilor. Au vrut să evite discuțiile interminabile și întrebările de tot felul. Nici demisiile de la slujbele pe care le aveau nu au fost mai ușoare. Magda lucra într-un sistem de stat, iar șeful de ziar i-a ținut lui Lucian o adevărată predică

încercând cu disperare aproape să-l convingă să se răzgândească. Dar el avea în minte ochii Magdei și nu a cedat rugăminților.

Magda s-a ocupat de bagaje, au luat haine, veselă, medicamente, cărți, așa cum i-au sfătuit cei deja emigrați. Copiii erau puțin nedumeriți, dar surescitați la gândul unei călătorii lungi cu avionul. Când au ajuns în aeroport, înconjurați de valizele înfoliate, mai multe decât puteau ei duce, Lucian a simțit că i se sfâșie sufletul. A sperat cumva ca avionul să nu mai decoleze, să se întâmple ceva și să se anuleze. La punctul de control, a trecut ca un robot după copii și Magda. Avea fața imobilă și nu a răspuns nici când un vameș l-a recunoscut. Scrisese mai demult în ziar despre cazul unui cetățean străin care a vrut să scoată din țară niște obiecte de patrimoniu. L-a desprins din amorțeală vocea Magdei, care se certa cu cineva. Doi bărbați în civil i-au barat calea și i-au spus că nu are voie să plece. Erau de la fostul ei loc de muncă și tot spuneau că e bănuită de „trădare“. Lui Lucian nu-i venea să creadă. S-a apropiat de ei și s-a prezentat. Și aceștia îl știau. Era o celebritate în presă. A făcut și a coordonat anchete grele, cu subiecte delicate. Magda a făcut o criză de nervi și a început să plângă. Lucian discuta calm cu cei doi, le-a arătat documentele de emigrare, apoi a calmat-o pe Magda, pentru că și copiii deveniseră agitați. Și, sub privirile neputincioase ale vameșilor, au trecut de *check in*, către poarta de îmbarcare. În urma lor, cei doi făceau semne amenințătoare cu mâinile. Iar Lucian s-a gândit că Magda avusese totuși dreptate să plece dintr-o țară care-și trata cetățenii ca pe infractori. Își amintea de poveștile celor care voiau să plece afară înainte de 1989 și se simțea la fel. Când avionul a decolat, a avut un amestec de ușurare cu un sentiment de dezrădăcinare. S-a uitat la Magda, care adormise pe scaun, apoi la copiii care răsfoiau o revistă. Universul lui era acolo unde erau ei.

Lunile de acomodare au trecut repede, cu aplicațiile pentru job, cu înscrierea copiilor la școală, cu orientarea în orașul care stătea să-i înghită. Magdei i se părea că totul era mai mare față de ce știa ea de acasă. Clădirile, păsările, oamenii erau politicoși, cu un zâmbet mecanic pe față. Magda a făcut ceea ce se pricepea, un ziar pentru români, care nu a funcționat multă vreme. Apoi s-a înscris la niște cursuri pe achiziții, pentru că și-a dat seama că nu are șanse cu jurnalismul, care era diferit față de gazetăria furibundă din România. Lucian și-a găsit de lucru ca inginer la o companie care asambla produse electronice. Nu era mulțumit că s-a întors la meseria de bază, dar, cum Magda lucra și ea, își puteau face credit pentru o casă. Ceea ce au și făcut curând. Pentru că ea își dorea o casă a lor, iar el încă o iubea și îl urmăreau ochii ei peste tot. Făceau dragoste cu aceeași pasiune, dar urmată cumva de o tristețe de care

niciunul dintre ei nu vorbea. Nu mai erau aceiași, pentru că nimic nu mai era la fel. Copiii s-au adaptat cel mai repede, și-au făcut prieteni și erau încântați de școală. Pentru că profesorii le vorbeau frumos și nu îi vânau atunci când nu învățau. Magda observa cu mirare că, deși muncea mult la job, nu întârzia, nu lipsea și chiar făcea chiar mai multe decât avea în fișa postului, nu promova. Până când o prietenă poloneză i-a spus că e prea elegant îmbrăcată. Nu i-a venit să creadă, dar s-a uitat în jur la colegele ei. Toate erau îmbrăcate sobru, cu bluze până în gât, fuste largi, fără accesorii. Magda purta fuste strâmte, care îi reliefau silueta de manechin, coliere și brățări. Era mereu machiată și aranjată la păr. Ar fi însemnat să renunțe la propria feminitate, cel puțin așa simțea. A decis să o facă treptat. Mai întâi să lase acasă bijuteriile, apoi să schimbe fustele cu altele mai impersonale, să nu se mai fardeze și să cumpere bluze cu volane, pe care nu le mai purtase din liceu.

Lucian zâmbea din ce în ce mai rar, dar Magda nu a observat asta imediat, pentru că nici ea nu mai zâmbea ca altădată. Era acaparată de muncă, de dorința de a-i vedea fericiți pe copii. Au reușit să-și ia o casă, iar Magda a fost entuziasmată când s-a ocupat să o decoreze. Era o casă tipic americană, fără etaj, cu un pic de curte și o piscină mică. Casa avea multe încăperi, în care se intra prin holuri mai mari sau mai mici. Avea o pivniță încăpătoare, pe care Magda a amenajat-o ca spălătorie. Seara, după ce copiii adormeau, cădeau amândoi frânți. Se atingeau din ce în ce mai rar, iar îmbrățișarea era tot mai pe fugă.

Anii au trecut repede, însă cu multe eforturi. Copiii erau la liceu, casa pusă la punct, dar Magda și Lucian simțeau că ceva le lipsește. Tăcerile între ei erau tot mai lungi, iar când discutau, ajungeau la ceartă. Comunicau în note discordante, de alto și bas. Păreau să fi uitat nuanțele și bunele maniere. El îi adresa vorbe urâte, ca *„proasta dracului“*, *„m-am luat după mintea ta cretină“*. Ea îi răspundea cu *„dobitoc“* și *„idiot“*. Își aruncau cu noroi în suflete, fără să mai șteargă. Iar mormanul creștea, până când a dat pe afară și nu a mai putut fi oprit. Aveau relații intime în continuare, dar parcă în dușmănie. El o poseda cu un fel de ură, iar ea îi venea în întâmpinare cu o rezistență ostentativă. Era mai mult un raport de forțe, nu sexual, la finalul căruia erau ușurați, dar doar organic, nu și sufletește.

Când stăteau la masă și se pândeau tăcuți, iar Lucian a spus că nu mai suportă, Magda a sperat într-un fel de reconciliere. Dar el s-a ridicat repede de pe scaun, ca electrocutat. O cunoștea prea bine, știa că vrea să-l aducă înapoi și nu mai avea putere să o înfrunte. Au adormit tot în tăcere. Când Magda a stins veioza de la capul patului, a simțit că se închide ceva

în inima ei. Era ca o presimțire, aceeași pe care o avea de ceva vreme, că se va întâmpla o nenorocire, iar ea nu era pregătită.

Dimineața, a întins mâna ca din reflex și a dat de cearșaful rece. A sărit din pat ca arsă și a început să alerge prin casă și să-l strige:

— Lucian! Lucian!

Casa rămânea tăcută. Ea continua să umble bezmetică de la dormitor la bucătărie, când, pe hol, s-a ciocnit de copii, care o priveau uimiți. Se treziseră pentru că trebuia să meargă la școală. Magda a trecut pe lângă ei, de parcă nu îi vedea, și s-a dus în subsol, continuând să-l strige cu disperare. L-a căutat și în cele două băi, și în camera de oaspeți, și în birou. A intrat în camerele copiilor, sperând ca el să îi facă o farsă și să se ascundă. A ieșit pe terasă și a dat ocol curții, se aștepta ca Lucian să apară de după casă și să-i spună că a udat grădina sau că a făcut o baie în piscină. Deși erau gesturi ridicole pentru un sfârșit de toamnă ca acela, când iarna își arăta colții deja. A intrat grăbită în casă și și-a căutat telefonul. Se gândea că poate a pățit ceva. Prefera această falsă panică, decât gândul sumbru că el a plecat pur și simplu. Copiii erau îngrijorați și se țineau după ea întrebând-o:

— Unde e tata?

Dar Magda nu le răspundea, lacrimile stăteau să țâșnească și încerca să le țină în frâu. L-a sunat timp de zece minute în continuu, fără răspuns. Apoi s-a prăbușit epuizată pe canapea și a început să plângă în hohote. Băiatul și fata s-au așezat lângă ea și au îmbrățișat-o fără un cuvânt. Au asistat la lungile lor certuri și tăceri, ei știau și nu erau mirați. Se mirau doar că o vedeau pe mama lor atât de neajutorată. Pentru că ea le-a fost un exemplu de putere și voință. Magda și-a șters lacrimile, i-a cuprins pe amândoi cu câte o mână de după umeri și le-a zis pe un ton cu falsă autoritate:

— Hai, echiparea, că întârziați!

După ce au plecat copiii, Magda a rămas împietrită pe canapea, apoi s-a ridicat cu greu și s-a dus să-și facă o cafea. A sunat la serviciu și a zis că se simte rău. În timp ce fuma, a sunat telefonul. A știut că e el. A răspuns cu teamă, dar și cu nerăbdare.

— Alo, Lucian, ce faci, omule? Unde ești? Ești bine?

El nu a răspuns imediat, a lăsat-o să-și termine avalanșa de întrebări.

— Sunt bine. Acum decolez spre România. Am luat banii care mi se cuveneau din contul comun. Ai grijă de tine și de copii.

Ea a încercat să mai spună ceva, dar el a întrerupt-o brutal:

— Magda, te rog, fără întrebări inutile. Ți-am spus că nu mai

suport. Te voi suna eu când ajung acasă.

Magda a vrut să îi răspundă, dar el a închis. A început să plângă isteric și să strige:

— Auzi la el, „acasă“! Aici e acasă! Nesimțitul și cretinul dracului!

Când copiii s-au întors de la școală, ea le-a spus pe un ton plat că tatăl lor a plecat în România cu un business, dar a văzut pe fețele lor că nu o credeau. Era atât de obosită, încât nu i-a păsat.

Bineînțeles că el nu a sunat-o și nici nu a răspuns la telefon. După câteva zile, Magda și-a dat seama că își schimbase numărul. Atunci au început să apară întrebările: De ce? De ce? I s-a părut că a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l țină aproape. Multă vreme l-a învinovățit pe el, apoi s-a gândit că poate i-a cerut prea mult. Poate l-a supraestimat, de fapt. A trebuit să facă față și curiozității prietenilor comuni, toți o ascultau avizi, dar nimeni nu o înțelegea. O consolau fără prea multă convingere, unii erau și ei divorțați și într-un fel se bucurau. Pentru că așa e construită firea umană.

Într-o seară, a sunat-o el pe telefonul fix. Magdei i-a tresărit inima când l-a auzit. El i-a spus rece că și-a găsit un job, a întrebat-o ce face, ce fac copiii și i-a lăsat un număr de telefon, *în caz de urgență,* așa s-a exprimat. Cu alte cuvinte, nu ca să comunice normal. Magda a plâns după ce au terminat de vorbit. A doua zi, a căutat un avocat și a băgat divorț. O făcea mai mult din ciudă, ca să-i dea lui peste nas. Deși știa că lui nu-i păsa deloc. Dar femeile găsesc diverse moduri ca să se răcorească atunci când sunt părăsite fără explicații. S-a retras în muncă, în rearanjarea casei, s-a îngrijit de copii, cu care petrecea mai mult timp. A început să iasă cu prietenii la diverse petreceri, a încercat să uite. Dar știa că se amăgește. Îl iubea încă și asta o făcea să-și dea singură palme în oglindă. Totul ar fi fost ușor dacă nu era dorul. Nevoia de atingere, de prezență fizică, dar mai ales incertitudinea de a nu ști când îl va mai vedea. Sau dacă îl va mai vedea. Îi venea să-l sune și să-i spună, așa cum vorbeau ei, direct și fără prefăcătorii: *„Băi, mi-aș da un rinichi doar ca să te mai văd! Aș trăi și așa, chiar și o mână mi-aș da, și un ochi. O bere se poate bea și în condițiile astea. Știi tu, berea aia de care ziceai că o bem împreună. Dar, la naiba, cum să mă prezint în halul ăsta în fața ta? Doar tu vrei o femeie întreagă, nu un monstru. Așa că mai bine stau și sufăr frumoasă și singură ca proasta. O bere pot să beau eu și fără tine“.* Se întreba unde se duseseră glumele lor, cele cu care s-au cucerit unul pe altul și care le pigmentaseră căsnicia? Glumele care i-au făcut să stea mult timp împreună, să treacă peste obstacole, pentru că oamenii își deschid sufletul atunci când râd și primesc mai ușor vibrațiile celor dragi.

Timp de șase ani, s-a zbătut să se țină dreaptă și să se descurce. S-a descurcat, a reușit să plătească din creditul la casă, să îi țină pe copii la facultăți și să mai aibă grijă și de ea. A avut câteva întâlniri cu bărbați, tot români, dar niciunul nu i-a intrat la inimă. Încetul cu încetul, s-a obișnuit fără partener și a început să-i placă. Era la vârsta la care nu dorea compromisuri doar ca să nu fie singură. A trebuit să-și ardă bucăți din suflet ca să realizeze că doar pe iubire adevărată se putea construi. Că nimic nu contează mai mult în viață decât ca oamenii să se aibă unul pe altul și atât. Unii înțeleg asta destul de devreme, pentru că vin cu lecțiile făcute probabil din viețile anterioare. Alții realizează acest lucru după multe încercări și suferințe. Ca să ajungi să înveți că viața cu cel pe care îl iubesti și care te iubește îți împlinește sufletul, trebuie să arzi orice ar putea omorî iubirea. Toate etapele acestea în care alergăm după joburi bine plătite, după locuințe spațioase, legăm și rupem amoruri cu frivolitate și ne lăudăm ce liberi suntem, *„friends with benefits“*... Totul se adună nemilos în ani de singurătate, chiar în doi, sau cu dimineți nefericite, în care cafeaua nu mai are gust. Este nevoie să ardem tot ce ne-ar putea face rău, ca să lăsăm să vină către noi lucrurile care ne fac fericiți. Este ca și cum, atunci când tot construiești și ridici, nu mai poți face nicio îmbunătățire și preferi să distrugi totul până la temelii, ca să clădești ceva simplu și curat, unde să iubești.

Lucian a sunat-o după ani, ca să-i spună că a rămas fără job și dacă îl putea ajuta cu bani, pentru că era dator la bănci. Magdei nu i-a mai tresărit inima și nici un mușchi pe față. I-a spus sec că *da, îl va ajuta* și a zis că trebuie să închidă. O suna un bărbat, pe care l-a cunoscut la o aniversare. Era român, iar în ultimele săptămâni au vorbit cu orele la telefon. Magda i-a răspuns și, când i-a auzit vocea, inima i-a tresărit. Revenise la viață.

TREI

O luase tandru de mână pe aleea întunecată. Era cald, vară. În jur se auzea parcul, cu viața lui de noapte. Mergeau emoționați, ținându-se de mână, lăsând în urmă pizzeria în care tocmai se întâlniseră pentru prima oară. El i-a deschis portiera mașinii, iar ea, cu mișcări grațioase și foșnet de ciorapi mătăsoși și rochie, s-a urcat în mașină. El a închis portiera cu greu, abia dezlipindu-și ochii de la gleznele ei fine, pe tocuri. *„Ești adorabilă când te urci în mașină“*, avea să-i spună mai târziu.

S-au văzut după câteva săptămâni de întâlniri idilice în camera închiriată într-o pensiune din centrul orașului. Erau blocați. S-au tăvălit epuizați pe așternuturi, mai întâi nerăbdători, apoi îngrijorați și nervoși, apoi sfârșind într-un râs isteric. Cât timp el era la duș, ea se privea în oglindă, fumând. L-a văzut venind prin spatele ei și lipindu-se de ea. Amândoi se priveau în oglindă. Ea cu carnea albă, el bronzat pe coastele Italiei. Păreau yin și yang întâlniți din neant. El a cuprins-o în brațe și i-a pus o mână pe burtă.

— Ce ai face dacă aș avea un copil cu tine? întrebă ea.

El i-a răspuns privindu-i reflexia și ținând-o în brațe:

— M-aș îmbăta trei zile de bucurie. Ar fi cel mai minunat lucru.

Ea a zâmbit în oglindă și camera s-a luminat. Au coborât, el a deschis portiera mașinii, iar ea a urcat grațioasă.

— Ești adorabilă când te urci în mașină.

Timp de trei luni, s-au întâlnit într-un apartament curat, împărțit pe rând de alți doi prieteni cu aventurile lor. Bărbați însurați, cu copii, însă furioși pe viață. Dar, pentru ei, era doar locul lor. Timp de trei luni, s-au cunoscut, s-au explorat, s-au confensat. Ea îi povestea despre bărbații din viața ei și despre gândurile suicidale. El îi relata despre femeile oferite drept cadou. Se apropiau tot mai mult. Nu își făceau planuri, dar viața lor mergea înainte. *„Te iubesc“* era salutul de dimineață și de seară. Nimic siropos. Totul cu luciditatea oamenilor maturi, fiecare dintre ei venit cu bagajul său istoric și lăsat la ușa de la intrare. Fiecare spera ca la plecare să îl lase tot acolo. Dar nu s-a întâmplat așa.

El o mângâia tot timpul, o săruta pe tot corpul, iar ea simțea că niciun bărbat nu o mai iubise astfel. Fiecare sărut părea să închidă o rană. Erau împreună cât mai mult. Se căutau, se regăseau. Ea îl săruta pe lobul urechii și îl mângâia pe ceafă, pentru că asta îi plăcea lui mult, și îi șoptea: *„Tu ești ultimul...“*. El se înfiora. O privea atent, gândindu-se cât era de frumoasă. Dar ea credea că se înfrumusețează unul pe altul. Ei îi plăcea

când o lua cu brațele lui puternice și o așeza la pieptul lui, iar trupurile lor asudate se lipeau cald. Ea râdea ca o adolescentă. Erau un bărbat și o femeie.

— Ce ai face dacă aș avea un copil cu tine? întrebă ea.

— Ar fi cel mai minunat lucru, îi răspundea el.

Dar nu mai adăuga și beția de trei zile.

Ea a zâmbit ușor și în cameră peste ei s-a așternut lumina apusului. Vara se sfârșise. După trei luni, el i-a spus că cel care deținea apartamanentul vrea să-l vândă. Ea s-a oferit să îl ajute să ia de acolo lucrurile pe care le cumpăraseră împreună: așternuturi, perne, prosoape, farfurii și pahare. În timp ce strângeau, se atingeau în continuu. Micul lor univers stătea rânduit în câteva sacoșe. O parte din lucruri le-a dus la ea, pentru că el era blocat într-o relație de mulți ani și nu putea să le ducă acasă și să dea explicații. La ea, a spălat totul cu lacrimi și a împachetat în cutii, iar cutiile le-a pus în dulap, în așteptarea viitorului loc în care să le folosească. El nu mai spunea nimic de acel loc. Mai ieșeau la o cafea, își scriau zilnic cuvinte grele, apoi tandre, într-o alternanță fără logică, dar păstrând ritmul bătăilor inimilor lor. Câteodată, el îi punea mâna pe burtă ca o aducere aminte a întrebării ei despre copilul nenăscut. Ea lăsa ochii în jos fără să mai întrebe nimic. *„Ești adorabilă când urci în mașină“,* îi spunea el. Se sărutau de fiecare dată cu intensitate. *„Ești un ucigaș de vise“,* i-a răspuns ea după ce a coborât din mașină. A intrat în casă și a privit cutiile în care povestea lor stătea închisă, gata să reînvie la un semn. Și-a pus o mână pe burtă și a început să plângă încet.

El conducea mașina încordat. O parte din el, aia veșnic neastâmpărată și dornică de senzații noi, încă o dorea, cealaltă parte, casnică, cea care se speriase de senzația nouă, fugea eliberată. Îi era teamă să lase sentimentele să prindă rădăcini. O iubea cu tot sufletul, dar cu tot sufletul ar fi dorit să nu o fi cunoscut. Ba nu, să o fi cunoscut, dar cele trei luni să nu fi fost decât prietenie și atât. Ba da, să o fi cunoscut și să fie amândoi fericiți. Să o fi cunoscut mai devreme sau mai târziu. Când a oprit la un semafor, și-a deschis palma de pe schimbătorul de viteze, cu degetele răsfirate, și a întins-o spre locul gol din dreapta lui, ca o mângâiere. A adulmecat aerul din mașină. Încă simțea parfumul ei. Și prin fața ochilor i s-au derulat toate după amiezele furate în universul lor: lumina filtrată în părul ei printre perdelele roșii, gura ei care povestea și povestea, mâinile ei mici care țineau pe rând prosopul roșu (al lui era mov) ca o togă pe trupul gol și mestecau în oala cu mâncare de pe aragaz, privirea ei mirată când o iubise în picioare în bucătărie, felul în care îi apucase palma și i-o lipise de obraz în timp ce ea stătea deasupra lui,

cafelele lor, gambele ei fine când urcau în mașină... Palma lui s-a încleștat la loc pe schimbătorul de viteze.

FOTOGRAFIA

S-a trezit când avionul se zgâlțâia și îl auzea cum trosnește. Lumea începuse să strige speriată, iar stewardesele îndemnau la calm. Se aflau într-o zonă cu turbulențe și s-a gândit cum ar fi dacă s-ar prăbuși. Nu îi era teamă și se gândea la figura pe care ar face-o el când ar vedea în ziare știrea că avionul în care se afla s-a prăbușit. Și-a dat seama că e ridicolă în condițiile acelea, dar ăsta fusese primul ei gând.

— Ai plâns încontinuu.

S-a uitat în stânga și l-a văzut pe Paul cum o privea cu un amestec de duioșie și mirare. Nu bănuia nimic; sau, cel puțin, așa credea ea. Era secretul ei păstrat în inimă și pe care știa că avea să-l poarte toată viața, oriunde va merge. Era iubirea transformată în durere sau invers, nici ea nu mai știa, iubire care rezista peste lume și peste timp. Era ca un pod solid pe care știa că s-ar putea întoarce. Dar simțea că nu mai avea putere.

Și-a șters ochii cu un șervețel și nu i-a răspuns lui Paul. După câteva minute, i s-a părut totuși deplasat să-l ignore. Nu avea nicio vină și era omul cu care a ales să meargă mai departe. Așa că i-a răspuns:

— Cred că am visat urât. Nu-mi mai amintesc.

— Visezi urât de ceva vreme, Tina! i-a zis Paul neîncrezător.

— Îmi va trece, i-a zis ea încet.

Știa că nu-i va trece. Celălat era adânc înfipt în sufletul ei. Atât de adânc, încât, dacă l-ar fi smuls de acolo, ar fi rămas fără o mare parte din suflet. Se întinsese prin toate fibrele de carne și prin toate venele. Mai încercase să-l scoată și a durut-o, de i-a venit să urle. O posedase și așa avea să rămână, probabil, până când va alege să plece singur. Pe cât de banal fusese modul în care s-au cunoscut, pe atât de intensă a fost relația lor. Cine ar fi crezut că plicticosul și cinicul fotograf îi va oferi atâtea momente de trăiri și senzații?

Îl cunoștea doar de pe Facebook. Sigur că auzise de el! Fotograful cel mai râvnit de vedete. Cele mai frumoase și căutate femei roiau în jurul lui. Era cel care făcea din cea mai ștearsă figură o frumusețe de neuitat. Știa să folosească lumina, era stăpânul ei. El îi poruncea unde să cadă și cât să stea. Nu era un bărbat frumos. Mic de statură, dar bine făcut. Aproape chel și o barbă scurtă, grizonată. Zâmbea rar, cel puțin așa vedea ea în pozele cu el. Pentru că, deși nu se afla în lista lui de prieteni, îi putea accesa profilul. Ca orice personalitate căruia nu-i pasă, și el avea profilul public. Se îmbrăca destul de îngrijit și avea un fel de-al lui original. De exemplu, purta helancă. Avea helănci de toate culorile. Ei i se părea că nu-

l avantajează, pentru că avea gâtul scurt și gros. Dar asta nu le împiedica pe femei să îl complimenteze cu cele mai penibile declarații. Iar el le făcea curte fără jenă, le răspundea brutal, atunci când unele deveneau prea insistente. Iar ea se întreba cum de suporta soția lui toate acestea. Profesia de medic probabil o ținea departe de lumea dezlănțuită a rețelelor de socializare și nu putea urmări toate asalturile soțului, adesea cu tentă amoroasă și vulgară, asupra potențialelor cliente. La fel cum nu înțelegea de ce practica asemenea metode cand era deja cunoscut. Se uitase și pe profilul ei și văzuse cu ce se ocupă. Pentru că el avea trecut statusul de *married* și numele soției. Asta i se părea un pic aiurea. Dar te puneai cu stilul lui Petru Căliman, *regele fotografiei*?

El a fost cel care i-a cerut acceptul de a-i fi în lista de prieteni. Când i-a văzut cererea, o apucaseră brusc căldurile de surpriză și de plăcere. I-o acceptase imediat, de parcă i-ar fi fost teamă ca el să nu se răzgândească.

Orice melodie sau mesaj părea că i se adresează oarecum și ei. Ea îl admira, îi aprecia zilnic fotografiile și albumele postate. Văzuse că era însurat și avea un băiat adolescent. Avusese câteva expoziții în țară și în străinătate, foarte bine primite de presă și public. Obținuse și câteva premii. Era solicitat în egală măsură de vedete și de oameni simpli, care își doreau să-și proiecteze o imagine ideatică, altfel de cum se vedeau în oglinda de acasă. Iar el reușea cu desăvârșire acest lucru. Le oferea tuturor iluzia că sunt frumoși și interesanți. Era un maestru al luminii și al jocului de culori. Își folosea la maximum pagina personală pentru a se vinde și a se face cunoscut. Ei i se părea că uneori nu avea scrupule. Le făcea femeilor curte în văzul tuturor, în încercarea de a le convinge să le fotografieze, contra cost, desigur. A fost tentată de mai multe ori să-l contacteze, să-i scrie. Doar pentru a vedea cum e el în fereastra închisă din oceanul virtual. Îi urmărea prezența la vernisaje. La unul fusese și ea, îl văzuse în mijlocul admiratoarelor care doreau un autograf pe pozele făcute de el. Îl urmărise dintr-un colț al galeriei fără să îndrăznească să-l abordeze. Apoi a plecat acasă.

Într-o zi, el a anunțat un mare eveniment. Lansarea unui album ce urma să devină obiectul unui turneu internațional. Realizase fotografii pentru un proiect de relansare turistică a unor zone sărace. Primise și ea invitația, ca de fiecare dată: online. Dăduse accept, ca de fiecare dată.

Seara, a găsit un mesaj de la el. Palmele i s-au încins pe tastatură și iar au luat-o valurile de căldură. Le simțea până în creștet, în porii firelor de păr. *„Bună, nu te-am văzut pe la lansările mele, deși ai confirmat. Nu-ți plac fotografiile mele? Mi s-a părut că avem aceleași gusturi. Te aștept peste trei zile la eveniment.“* Acesta era mesajul. Decent, profesional, fără alte

conotații. Ea a stat câteva minute gândindu-se cum să șlefuiască răspunsul. Voia să se ridice la înălțimea lui, să nu se facă de râs. Știa că e o diferență de cel puțin 15 ani între ei. Că el poate o consideră „încă una“ care a căzut pe spate, încă una pe care a adăugat-o în lista de prieteni. Degetele începură să bată în tastele laptopului. *„Bună ziua. Mulțumesc foarte mult pentru invitație. De fapt pentru invitații. Din păcate, nu am reușit să ajung la evenimentele dumneavoastră așa cum aș fi dorit. Am un job cu un program deloc flexibil. Promit că la acesta voi face tot posibilul să ajung. Se anunță un eveniment de mare excepție. Vă mulțumesc încă o dată.“* A apăsat pe send, iar mesajul a plecat în neant. După câteva minute, a venit răspunsul lui. *„Hai, să nu ne formalizăm. Ce dracu,` doar suntem toată ziua pe aici. E ca și cum am sta deja în aceeași casă. Spune-mi pe nume, Petru, și, la naiba, nu-mi mai vorbi ca Ponta!“*. Ea s-a emoționat, iar inima și-a accelerat ritmul odată cu literele care tâșneau pe spațiul alb. *„Sunt onorată. Tina“*. L-a văzut imediat cum scrie. *„Știu cum te cheamă, sunt cu ochii pe tine. Se pare că avem aceleași gusturi. Și se pare că noi doi ne cam plăcem.“* Ea a rămas blocată. Se dăduse de gol cu ceva? Nu, căuta să fie cât mai în umbră. Mai ales când era vorba de un bărbat însurat. Știa că putea părea demodată, însă asta gândea ea. Nu-i plăceau complicațiile. Relația cu un bărbat cu familie i se părea o deziluzie și un drum înfundat. Avea prietene dezamăgite, ieșite cu depresii din astfel de relații. Nu voia asta. Și, apoi, erau destui bărbați liberi pe lume.

El i-a simțit ezitarea, slăbiciunea din pauza din dialog, așa că a atacat: *„Ești foarte frumoasă. Și foarte fotogenică. Cred că aș reuși să surprind acel* je ne sais quoi *din ființa ta. Când vrei, putem face oricând o sesiune foto“*. Citind asta, s-a dezumflat ușor. Căldura a dispărut brusc. Aproape că s-a enervat. Deci nu era decât „încă una“. Era un mercantil care nu urmărea decât să racoleze cliente. I-a răspuns sub acest impuls: *„Cu toate amicele din listă faci asta? Nu e nevoie să îți pierzi vremea atâta cu complimente ca să mă convingi să îmi faci poze. Dacă voiam, îți spuneam eu“*.

El a zâmbit când a citit asta. Îl incita tinerețea ei, reacția copilărească, dar onestă. Era sătul de femeile care i se ofereau pe tavă visând să-și vadă fețele în vreo reclamă făcută de el. Avea la picioare o groază de artiste tinere care s-ar fi culcat cu el pentru un album. Pentru că era garanția succesului în orice făcea. Cea mai urâtă femeie devenea o divă în mâinile lui. Fotografia era lucrul la care se pricepea cel mai bine. Și n-ar fi schimbat cu nimic asta.

Nu a fost celebru de la început. Avea temerea că nimic nu e sigur, cu atât mai mult succesul. De aceea continua să lucreze singur la imaginea

lui, cu certitudinea că oricând viața îl poate arunca înapoi la momentul de amator de la care plecase.

În urmă cu câțiva ani, era un anonim. Lucra pentru o revistă, dar avea diverse alte colaborări. Refuzase din start să fie fotograf de nunți și botezuri, unde se câștiga destul, dar de unde nu mai puteai ieși. Nu că era ceva degradant, însă știa că e bun și are un loc în altă parte. Își făcuse un site de genul unui blog, unde își arhivase toate lucrările. Într-o zi, l-a sunat un prieten fotoreporter de la ziar, ca să îl felicite. Era intrigat, credea că e o glumă și nu avea chef de glume. I-o tăiase scorțos:

— Mai dă-te-n pula mea cu telefoanele tale cretine! Și a vrut să închidă.

Prietenul l-a întrebat intrigat:

— Tu chiar nu știi?

— Ce pizda mă-tii să știu?

Și atunci aflase că o poză îi fusese selectată de o faimoasă organizație internațională, preocupată de oamenii singuri, pentru un album al celor mai inedite momente fotografice ale anului. Surprindea o tânără elegantă, ieșită de la un club, cu geantă Louis Vuitton și pantofi Prada, așteptând pe cineva, ușor beată și sprijinită de un homeless lângă un container de gunoi. Era una dintre multele poze pe care le făcuse într-o dimineață, la răsăritul soarelui, pe străzile orașului. A rămas fără grai la auzul veștii și a închis telefonul fără să răspundă.

Când a ajuns acasă, a deschis computerul și a intrat pe site-ul organizației. Da, poza lui era acolo, printre pozele altor fotografi din întreaga lume și multele link-uri către publicații străine. Și-a amintit când trimisese niște mail-uri mai multor asociații și agenții de fotografie străine. Când a deschis mail-ul, în care nu mai intrase de săptămâni, a găsit și mesajul oficial, precum și invitația la o colaborare. Camera a început să se învârtă, a râs singur, a lovit masa cu pumnul de bucurie și și-a turnat coniac în pahar. A ciocnit cu colivia papagalului, un pic speriat de izbitură, și a băut totul dintr-o înghițitură. Soția lui a primit vestea cu indiferență. Era veșnic obosită. Relațiile lor se limitaseră de când ea suferise o histerectomie. Dar se respectau și își promiseseră tacit că vor rămâne unul alături de altul. Era mai mult un parteneriat, decât o căsnicie. În plus, el își adora copilul. Iar acasă era pentru el locul în care putea visa ce voia. Era liniștea în care își contempla pozele. Apoi totul s-a schimbat. Fusese contactat de agenția care îi preluase poza și primise o sumă substanțială de bani. Mai mult, semnase și un scurt contract de colaborare. Toată lumea fotografică aflase și vorbea despre succesul lui. Nu era eveniment la care să nu fie invitat. Ținuse și câteva cursuri la școli

de profil. Orice fotografie de-a lui era primită cu laude. Așa i s-a schimbat și viața amoroasă. Înainte se mai vedea cu diverse colege neîmplinite sau apela la serviciile unor escorte ieftine. Totul decurgea după același ritual, doar partenera era diferită: se vedeau în oraș, apoi găseau un loc, făceau sex tăcut și se despărțeau. Fără întrebări și fără răspunsuri. El era trist după aceste aventuri. Era doar refularea hormonală. Nu și a sufletului uscat. Simțea nevoia unei atingeri care să-i ridice părul pe ceafă și să-i dezmorțească puțin *„căcații ăia de fluturi din stomac“*, deveniți molii.

După succesul cu fotografia, au început și femeile să vină singure. Femei frumoase, elegante, mirosind a parfumuri fine. Femei la început de drum și femei cu carieră. Măritate și nemăritate. Mame, *milfies, yes!,* și fete tinere. Unele i-au sălășluit o vreme prin suflet, apoi bântuiau ca niște fantome. Îi era teamă să se lege, căuta plăcerea de moment, fără să se gândească la consecințe. Urmau mesaje disperate, hărțuiri venite de la femei ce îl considerau o supapă. El fugea fără să se uite înapoi. Nu răspundea, iar la telefon le-o tăia ciobănește cu o înjurătură. El era Artistul, ele niște femei nefutute. Nu stătea să analizeze cauzele, să îl frământe efectul. Din punctul lui de vedere, își făcuse datoria. Le fotografiase așa cum își doriseră, behăind de încântare la vederea pozelor, el își primise banii, ele, *„bonus o măciucă“*. *Good work.* Trecuse de 45 de ani. Când auzea povești despre *„vârsta critică a bărbatului“,* râdea. Era sigur că își putea controla sufletul. În ultima vreme se simțea arid, inutil. Uneori femeile insistente îl încântau, alteori îl iritau. Era sigur pe sexualitatea lui. Nu-l interesau decât în ce măsură femeile îi cedau, nu actul în sine. Oceanul virtual îi oferea multe, nu trebuia decât să întindă mâna ca un pașă și să aleagă. Câteodată era scârbit de ce găsea, alteori plăcut surprins. Însă nimic intens și de durată.

I-a răspuns Tinei relaxat, după câteva minute bune. Știa că, dincolo de monitor, ea așteaptă răspunsul lui și intenționat prelungise momentul. Pentru el era un joc. Îl mai jucase, stăpânea cu abilitate toate nivelurile. *„Sunt prea ocupat ca să fac complimente gratuite. Dacă aș gâdila orgoliul tuturor femeilor cu care vorbesc, n-aș mai avea timp nici să dorm. Îmi placi. Ce e grav? Voiam să te invit la o cafea înainte de eveniment, ca să stăm de vorbă. Știu că mă placi și tu, nu nega asta.“* Tina așteptase cu sufletul la gură mesajul. Credea că a lăsat-o baltă și aproape regreta ce îi spusese. Răspunsul lui a găsit-o dezarmată și îmbunată. *„Voi face tot posibilul să vin. O seară bună.“* Și a închis fereastra. El a citit și a zâmbit din nou, fără să îi mai răspundă.

În seara lansării albumului, ea a stat peste program. Agenția de publicitate la care lucra era implicată într-o campanie de anvergură și

trebuia finalizată la termen. Nu a avut timp să treacă pe acasă și să se schimbe. Era îmbrăcată în blugi și o cămașă. A ajuns târziu la eveniment. Invitații deja beau și fumau, grupați în fața fotografiilor lui. L-a văzut și pe el, înconjurat de multe femei. Care mai de care mai elegantă și încercând să-i atragă atenția. El vorbea cu fiecare, ușor plictisit și îngăduitor. Avea o eșarfă fucsia, aruncată neglijent pe umăr. Ei i se păru ușor gay și gândul a amuzat-o. Nu a îndrăznit să se apropie de cârdul de gâște înfoiate în jurul lui. Și-a luat un cocktail și a mestecat un biscuit. Nu mâncase de la prânz nimic. Începu să se uite la fotografii. Toate erau reușite. Fiecare purta amprenta lui. Nu avea chef să vorbească cu nimeni, așa că a vizionat expoziția din cel mai singuratic colț. El o zărise. Spuse *„Mă scuzați“* cârdului de gâște, își luă aparatul și îi încadră chipul din profil. Flash-ul a fulgerat scurt, iar ea s-a întors mirată.

— Ce faci? Mă fotografiezi fără acordul meu? a spus ea în glumă.

El a venit și i-a strâns mâna dreaptă.

— Mă bucur că ai venit. Cred că e târziu pentru cafea. Ce zici de o pizza?

Ea a acceptat. Au stat de vorbă două ore. Petru o tatona, voia să îi cunoască limitele, cunoștințele, gusturile. O plăcea fizic. I-a spus asta în față, sec, fără nicio aluzie. Apoi i-a sunat telefonul, iar el a răspuns ușor flegmatic. Tina și-a dat seama că e vorba despre o femeie, despre o întâlnire la care el întârziase și era așteptat. Achită nota de plată grăbit și o conduse afară. I-a sugerat să ia un taxi și a lăsat-o în noapte, singură, spunându-i că se grăbește. Toate momentele plăcute de dinainte s-au estompat. S-a urcat în taxi furioasă pe el. Nu, nu avea să-i mai scrie și nici nu trebuia să fi venit.

Timp de o săptămână, nu au comunicat în niciun fel. El părea să o ignore. Asta e, își zise, în fond te așteptai să se îndrăgostească Artistul de o neica nimeni? Când el avea atâtea fotomodele și actrițe la picioare? Deschidea fereastra mesageriei de zeci de ori pe zi, ca să verifice dacă i-a scris. După care o săptămână nici nu și-a mai accesat contul, iar când a deschis messengerul, prin care ținea legătura cu colegii de birou, a găsit un mesaj în offline. *„Unde ai dispărut?“* Era de la el, deși nu îl avea în lista de contacte. *„Nicăieri“*, îi răspunse ea. Și-a dat seama că s-a grăbit și că era un răspuns cretin. Dar era bucuroasă. Deci îi păsa! A deschis contul de pe rețeaua de socializare. Aici nu avea niciun mesaj. Dar ea s-a gândit să îi scrie, ca să fie sigură că a primit răspunsul ei. *„Nu am dispărut nicăieri, dar am fost foarte ocupată.“* El a primit instant mesajul. Lucra mult la computer. A zâmbit satisfăcut. *„E topită după mine.“* El dozase timpul. Voia să o fiarbă nițel, ca să o preia încinsă. O plăcea nervoasă, furia o făcea

sexy. Și-o imagina în postură erotică și a avut o erecție de moment. Nu i-a răspuns. Iar ea a stat toată seara în așteptare și a adormit înjurându-l în gând.

A doua zi, seara, a găsit mesajul lui: *„M-am tot gândit zilele astea la tine. Îmi placi din ce în ce mai mult. Aș vrea să ne întâlnim.“*. Ea nu știa ce să înțeleagă. Nu avusese experiențe atât de diversificate cu bărbații. Situațiile au fost mereu clare și simple. Fără vânări și jocuri strategice de cucerire. Totul decurgea după principiul „văzut și plăcut“. El îi oferea o altă perspectivă. Nu știa că poate fi atât de complicat să ții o legătură cu cineva care îți place și te place. Iar acum nu știa ce să răspundă. Trase de timp printr-o întrebare: *„Unde să ne întâlnim?“*. *„Închiriez eu o cameră la hotel. Nu înțelege greșit, nu te chem ca să te fut. Vreau să vorbim în liniște, să ne cunoaștem mai bine.“* Ea s-a blocat. Îi prelua atât de direct gândul, încât se simțea de parcă ar fi fost goală în fața lui. Căuta un răspuns și nu îl găsea. Voia să se vadă cu el, dar în camera unui hotel i se părea un pic promiscuu și periculos. Îl considera un bărbat lângă care nu e bine să stai singură. Darămite într-o cameră de hotel… Dar nici nu voia să piardă ocazia. În timp ce se frământa, el îi scria cu o tentă grijulie: *„Nu e nevoie să-mi răspunzi acum. Te mai gândești și îmi spui mâine, ca să știu cum îmi fac programul. Nu se va întâmpla nimic din ce nu vrei tu să se întâmple“*. Apoi bulina verde de online a dispărut. Ea a rămas mult timp în fața computerului, îngândurată. Nu știa ce să facă. Era pentru prima oară când lua o decizie atât de greu. Tentația de a se vedea cu el era mare. Însă o intimidau în egală măsură artistul și bărbatul din el. Și-a sunat cea mai bună prietenă și a rugat-o să se vadă cu ea.

A doua zi, s-au întâlnit într-o cafenea. I-a spus Norei povestea. Tina ținea mult la prietena ei. I se părea că e frumoasă și rafinată. Avea o familie reușită și o mașină pe care o conducea singură. Dar, mai ales, avea un suflet generos cât universul. O admira pentru că i-a deschis ochii asupra propriei feminități, i-a insuflat încredere, atunci când a avut nevoie, pentru că putea să îi spună orice, fără urmări neplăcute.

— Eu zic să te duci. Mie Petru mi se pare un bărbat foarte interesant. Ce ai de pierdut? E celebru, vânat de femei, deștept, te place. Care e problema? În fond, trebuie să te gândești și la sănătatea ta. Nu te-ai mai culcat cu un bărbat de mai bine de jumătate de an.

Ca de obicei, Nora îi înșirase totul simplu, logic și firesc, între două sorbituri de cafea. Acum nimic nu îi mai părea complicat.

Când a ajuns acasă, i-a dat răspunsul: *„Da“*. El părea că o pândește, sau cel puțin așa simula: *„Poimâine ai putea? Sunt prins acum cu niște proiecte“*. *„Da“*, a răspuns ea simplu. *„Ok. Îți voi spune eu ora și locul.“*

Până la întâlnire, au vorbit continuu pe chat. *„Cum crezi că va fi? Ne vom adulmeca mult?“ „Nu știu“,* îi răspundea ea. *„Depinde cât vom fi de încordați.“ „Te rog ceva. Să nu vii în pantaloni. În niciun caz în blugi. Am o viziune desuetă asupra feminității.“ „Vin in rochie“,* a scris ea zâmbind. Brusc, descoperea puștiul speriat din el. N-ar fi crezut asta. Cu o seară înainte, el i-a dat numărul de telefon și i l-a cerut pe al ei. I-a spus numele hotelului și ora. *„Cât vei putea sta?“,* o întrebă. *„Cam 2-3 ore. Vom sta între ora venirii tale și ora plecării mele“,* a zis ea. *„Pot să spun că abia aștept să ne vedem?“*, îi scrise el. *„Și eu abia aștept să ne vedem.“*

A intrat în hotel repede, îi era teamă să nu se întâlnească cu vreun cunoscut. Își pregătise și un răspuns *just in case*. Avea de gând să spună că venise la un seminar. De altfel, erau singurele ocazii cu care intrase la un hotel în oraș. A luat liftul, apoi a mers la camera indicată de el. Și-a trecut mâna prin păr și, după o clipă, a bătut ușor la ușă. I-a deschis el, îmbrăcat în blugi și un tricou. Era zâmbitor și parcă ușor stângaci. A invitat-o să se așeze. Ea a ales un scaun, nu patul. Ei i se părea acum mai mic de statură, parcă și mai îmbătrânit. Tricoul era mulat ușor pe un început de burtă. Pentru o clipă, s-a gândit că nu e un bărbat frumos și nu avea în niciun caz să se culce cu el. El a servit-o cu un suc. Apoi au fumat amândoi și au vorbit. Ea amâna momentul, el nu. O chemă lângă el pe pat. Ea stinse țigara și veni timidă lângă el. El a început să o sărute ușor pe gură, apoi cu lăcomie. I-a dat jos bretele rochiei, i-a desfăcut fermoarul de la spate, apoi a încercat să-i desfacă sutienul. Nu a reușit și și l-a scos ea. Sânii au ieșit eliberați, iar ea și i-a acoperit cu amândouă brațele și și-a ascuns rușinată fața pe umărul lui. Petru s-a înduioșat și a luat-o în brațe, sugându-i sfârcurile, încât ea a simțit furnicături pe creștet. Senzație care a făcut-o să țipe ușor. A întins-o pe pat și a sărutat-o cu foame. I-a dat jos chiloții, s-a dezbrăcat și el. Tina nu voia să-și scoată rochia. El era nerăbdător, așa că nu a insistat, ca să o convingă. S-a așezat deasupra ei și a penetrat-o grăbit, apoi cu frenezie. În timpul ăsta, o săruta și îi frământa sânii. Ea se mișca în ritmul lui, excitată. Se gândea că nu era un barbat dotat, dar compensa prin pasiune. O dorea și îi transmitea asta. O întoarse apoi cu fața în jos și o posedă gemând pe la spate. Părea să aibă o energie nebănuită. Ieși din ea și o așeză că pe o păpușă deasupra lui, frământându-i fesele și sânii, trăgând-o și împingând-o din ce în ce mai repede. Trecea de la o poziție la alta de parcă voia să încerce cât mai multe într-un timp cât mai scurt. Tina era ușor amețită. Au terminat amândoi, ea țipând dezacordat, el icnit, apoi au stat întinși unul lângă celălalt, până ce li s-au reglat respirațiile. Ea s-a ridicat într-un cot, iar el o privea.

— Ești mult mai frumoasă în realitate. Și îmi place mult rochia.

Ea nu mai era rușinată. Purta urmele tăvălirii, sânii erau pe afară, rochia i se adunase în jurul taliei. L-a sărutat, apoi s-a dus la baie. A ieșit aranjată și l-a găsit stând gol în picioare, la fereastră. A ajutat-o să își îmbrace pardesiul. Stăteau privindu-se și ținându-se de mână, fără să vorbească. Mai târziu, ea a aflat că acela era stilul lui de a se autoapăra, că să nu se lege prea mult de ea. Când a ieșit din hotel, seara i s-a părut mai frumoasă ca niciodată. Avea o stare euforică. Putea să se întâmple cel mai cumplit cataclism, putea să cadă o bombă, pe ea nu o interesa. Era fericită. *„Eu – femeia de pe Venus, tu – bărbatul de pe Marte…“*, i-a scris ea pe telefon într-un mesaj, în timp ce mergea cu taxiul către casă.

A doua zi el i-a trimis un mesaj: *„Ți-a plăcut?“ „Foarte mult.“ „Ce anume ți-a plăcut?“ „Totul. Că ai fost tandru, modul în care m-ai sărutat… orgasmul. Tot.“*

Câteva zile nu și-au mai vorbit. Ea nu îndrăznea să-l sune. Se gândea să nu fie cu soția sau cu copilul. După două săptămâni, l-a abordat ea, pe Facebook: *„Ce mai faci?“ „Fotografii. Și, sincer, în momentul ăsta simt nevoia să te fut. Dar tu știi deja asta.“* Ea nu mai era șocată, se obișnuise cu limbajul lui. *„Da, știu. Văd că numai la asta ți-e gândul.“ „Nu, doar când vorbesc cu tine. În rest e ok.“* După câteva momente de tăcere, el a scris iar: *„Știi la ce mă gândesc acum? La un oral cu tine. Aș vrea să mi-o sugi.“* Ea a simțit cum i se urcă sângele în obraji de indignare. Nu pentru ce gândea, ci pentru modul în care o aborda. Ca pe o prostituată, își spuse ea. Era o naivă, știa, dar asta era ea. *„Ce poate fi atât de interesant într-un oral?“ „Cu tine poate fi.“ „Domnul nu e mulțumit de serviciile prestate? Are reclamații?“*, a întrebat ea nervoasă. *„Nu, cum să am reclamații când te fuți de nota 10?“*, i-a răspuns el. De data asta ea nu s-a mai înfuriat. *„Când ne mai vedem?“*, l-a întrebat. *„Hehe, domnișoara e nerăbdătoare? Nu știu acum. Va trebui să plec în căcatul ăsta de turneu prin Europa. Lipsesc vreo două săptămâni. Merg și pe la niște târguri în Germania. Te caut când mă întorc.“*

Cât a fost el plecat, Tina s-a gândit mereu la întâlnirea lor. Rememora detaliile, senzațiile, locul. Își verifica mereu telefonul să vadă dacă primește un sms de la el. După două săptămâni, l-a văzut reapărând pe pagina personală. Posta poze de la evenimentele pe la care fusese: Ungaria, Germania, Polonia, Serbia. Nu-i scrisese nimic, iar ea nu știa ce să facă. Se gândea că sigur nu a fost el singur prin călătorie și a uitat de ea. Înainte de culcare, și-a luat inima în dinți și i-a scris: *„Cum a fost?“*. El i-a văzut mesajul, dar nu i-a scris imediat. *„Obositor. Am alergat dintr-o țară în alta, ca disperații. Românii sunt văzuți peste tot ca niște căcați. Le-au*

plăcut fotografiile mele, am și vândut câteva.“ „Drăguț“, a răspuns ea. *„Când te mai eliberezi?“ „Nu știu, acum sunt obosit. N-am chef de vorbă.“* Tina a închis computerul și s-a trântit pe pat plângând.

După câteva zile, s-a întâlnit cu prietena ei cea cu suflet nobil, cum îi spunea ea. Aceasta o consola.

— Bărbații sunt atât de proști uneori... Nu își dau seama ce au până nu te pierd. Nu-l mai căuta. Lasă-l pe el să vină la tine.

Într-o zi, Petru a sunat-o pe la prânz. *„Mi-a plăcut cu tine. Te vreau“*. *„Mi-e dor de tine“*, i-a răspuns ea, în timp ce inima îi palpita de emoție.

S-au întâlnit în aceeași cameră de hotel. Petru a sărutat-o cu aceeași lăcomie și a intrat grăbit în ea. Tina l-a văzut cum alunecă pe ea într-un sărut neîntrerupt și se oprește între picioarele ei cu capul. L-a simțit adulmecând-o, respirându-i în vagin. I-a apucat ușor labiile cu dinții. *„Dumnezeule, nu m-am ras de tot acolo...“,* a exclamat în gând. El o explora cu limba, făcând-o să țipe de plăcere. Tina a simțit orgasmul ca pe o explozie. Dar el nu se oprea. Continua sa intre în ea, făcând-o să-și dorească și mai mult. Atunci el i-a luat capul în mâini și l-a coborît spre abdomenul lui, insinuând ce voia. Ea i-a luat penisul în gură, la început timid, apoi umplându-și gura. Simțea cum se întărește, pe măsură ce îl sugea, dorindu-și să-l simtă din nou așa întărit și în ea, răvășind-o până la uitare. El gemea pierdut, iar când era aproape de punctul culminant, a tras-o brutal de păr și a înfipt-o în sexul lui, terminând în ea după câteva mișcări, cu un strigăt răgușit. *„O sugi al naibii de bine, dar puțin“*, i-a zis el la sfârșit. *„Mai du-te naibii!“*, i-a răspuns ea lovindu-l cu perna peste față. Petru a dat perna la o parte și a posedat-o din nou, mușcând-o de sfârcuri și de buze până a făcut-o să termine țipând.

S-au întâlnit la intervale regulate, timp de un an. Între întâlniri, el o ignora. O căuta când ea dispărea din virtual și îi spunea ce mult o dorește. Făcea un joc deja previzibil și care începuse să o obosească. S-a dus la toate vernisajele lui, i-a fost aproape, dar discret, din umbră. Îl admira și se întreba ce ar fi zis ceilalți dacă ar fi aflat că fusese femeia lui. El părea veșnic plictisit la evenimentele publice și tot mai curtat de femei. Tina a învățat mult despre bărbați, despre relațiile ascunse. Să nu pui întrebări, să știi când să taci și mai ales să aștepți.

După un timp, vechiul prieten al Tinei, de care s-a despărțit cu doi ani în urmă pentru că uitase de ziua ei de naștere, a început să o caute din ce în ce mai des. Petru, artistul, „The One“, cum îi spunea ea, știa de el. *„Un bou. Nu e pentru tine. Nu-l mai căuta.“* Ea era măgulită că o dorea pentru el. Însă începea să se gândească din ce în ce mai des la Paul, fostul. S-a întâlnit cu el. Părea mai maturizat, mai determinat de cum îl știa ea.

Aplicase pentru un job în IT în Canada și fusese acceptat. Era pe cale să obțină viza. A avut o relație care se terminase prost, partenera reproșându-i că o neglijează în favoarea calculatorului.

— Am muncit mult, Tina, nu puteam rata oportunitatea asta. Iar ea nu a înțeles. Era egoistă, voia sa fie centrul atenției. Eu, mă știi, sunt pentru doi într-o relație, i s-a confensat el, când s-au văzut.

Ea a zâmbit la ultima afirmație, amintindu-și motivul despărțirii lor. Dar nu putea nega că era schimbat în bine. Avea un aer protector, era atent cu ea. De la a doua întâlnire, au reluat relațiile intime. Era la fel de blând, nu avea nimic din felul animalic al lui Petru. El o găsea minunată, ea se lăsa adorată. Se gândea cu o mică strângere de inimă la Petru. Nu se mai văzuseră de câteva săptămâni. Când îl aborda, era mereu nervos, îi răspundea grosolan. *„În fond, n-o să-l aștepți ca Penelopa. E însurat, cu familie. Trebuie să te gândești la tine“*, o sfătuia prietena cea cu suflet nobil.

S-a mutat cu Paul, care a întrebat-o dacă e pregătită să vină cu el în Canada. I se oferea un salariu atât de mare, încât ea nu era nevoită să muncească. Însă Tina nu ar fi acceptat să stea pe banii cuiva. A aplicat și ea la câteva job-uri. După mai multe săptămâni, spre surprinderea ei, a obținut un răspuns de la o agenție guvernamentală ce căuta un colaborator pe un proiect. Fusese acceptată.

Și-a anunțat plecarea din țară la agenția de publicitate la care lucra și și-a încheiat toate lucrările în care era implicată. Cu Petru nu mai vorbise de ceva vreme. Îl abordase cerându-i un sfat. Cândva el i-a zis că putea să conteze pe el oricând, ca prieten. Ea i-a spus de reînnodarea legăturii cu Paul, îi cerea o părere. A venit și răspunsul lui abrupt: *„Ce pula mea mă interesează pe mine? Ce îmi tot zici aici? De ce trebuie să citesc rahaturile astea?“*. Din acel moment, Tina a încetat să-l mai caute. Da, merita ceva mai bun. Și s-a mutat cu Paul.

Era o zi ploioasă de septembrie. Tina s-a așezat la computer, ca să-și verifice mesajele. Deși avea mai mult timp de când lichidase cu job-ul, nu mai stătea atât pe internet. Vorbea mult cu Paul, își făceau planuri, gătea, selecta lucrurile pe care urmau să le ia cu ei. Compania îi asigura lui pentru câteva luni o locuință cu chirie bună și mobilată. Astfel că, în afară de haine, mare lucru nu le trebuia. A intrat pe contul din rețeaua de socializare, lipsa ei nu fusese remarcată de nimeni, avea o singură notificare. O invitație la o expoziție fotografică și proiecție de film. Autor: Petru Căliman. Nu au mai trecut-o valuri de căldură ca altădată, nu a verificat detaliile legate de loc și timp și a refuzat invitația. A intrat pe pagina lui. Aceleași postări cu poze însoțite de comentariile unor femei ce

se băgau în seamă. Imediat s-a deschis fereastra de chat: *„Nu vii? Fără tine nu ar avea farmec“*, i-a scris Petru. Ea a avut o tresărire scurtă, însă fără emoție. *„Voi fi plecată din țară. Îți doresc succes.“ „Cum merge cu Paul? E mai priceput decât mine?“* Tina a zâmbit când a văzut unde bate el. E iremediabil, își zise. *„E ok. Suntem ok. Tu?“ „Sunt îndrăgostit de o pizdulice studentă. Fără întrebări, te rog“*. A trecut-o un fior de gelozie când a citit asta. *„Mă bucur pentru tine. Îți mulțumesc pentru clipele trăite împreună.“ „Nu închide ușa de tot. Cine știe...“* Tot ușuratic a rămas. Se temea de bătrânețe. Cu acest gând, Tina a privit biletele de avion către Toronto, lăsate pe birou, apoi și-a dezactivat contul și a închis computerul.

A veni și ziua plecării. Avionul era destul de devreme, însă Tina nu a dormit mai deloc. Era surescitată de schimbare. Simțea lângă ea respirația liniștită a lui Paul și asta îi dădea siguranță. L-a mângâiat pe față, iar el s-a strâmbat ca un copil, spre amuzamentul ei. Dimineața, s-au îmbrăcat și și-au luat doar câte un rucsac. Paul trimisese cu o zi înainte toate bagajele la aeroport, cu o firmă de transport. Voiau să rămână cu impresia că pleacă într-o vacanță mai lungă din care se vor întoarce când vor ei. Voia să o menajeze pe Tina. Îi simțise neliniștea și nu voia să o piardă din nou.

Au coborât din taxi când se luminase de ziuă și au intrat în aeroport. El s-a dus să ia cafea, ea a mers să își cumpere o revistă. Făceau escală la Paris, până în Canada. Când se îndrepta spre chioșc, a rămas înmărmurită: pe un perete întreg era anunțată marea expoziție foto a lui Petru Căliman – *„Dincolo de zid/Beyond the Wall“*. Un eveniment sub patronajul unui prinț din Europa. Afișul înfățișa o fotografie alb-negru cu o fată din profil admirând pozele autorului pe un perete. Povestea din poveste. Imaginea din imagine. Povestea din imagine. Era fotografia pe care el i-o făcuse când s-au întâlnit prima oară la vernisajul lui. De altfel singura fotografie. Nu i-o dăduse și nici ea nu i-o ceruse. Pur și simplu a uitat. Îi surprinsese profilul frumos, părul în șuvițe rebele pe umeri, atitudinea de adorație în fața pozelor lui. Desigur, femeia era o sclavă în fața lui. Tina a zâmbit ușor. Știa că, dincolo de artă, el încerca să o umilească un pic. Să îi dea o lecție. A cerut revista, iar pe ultima copertă a văzut același anunț cu poza ei. Era un eveniment promovat intens, însă ea nu avea cum să fie prezentă. A rupt coperta revistei cu anunțul, a împăturit-o și a băgat-o într-unul din buzunarele rucsacului. L-a văzut pe Paul venind spre ea cu două cafele, vesel. Și-a șters repede lacrimile de pe obraji și a schițat un surâs către el. Pe panoul de plecări era afișat zborul lor. Spera să fie zborul ei către uitare.

PÂNĂ CÂND MĂ VOI VINDECA DE TINE

Sunt statistici despre câți copii se nasc pe planetă zilnic, câți bani cheltuie oamenii săptămânal pe mâncare, câte persoane se sinucid într-o lună, sunt statistici chiar și pentru un minut. Respirăm cu viteza tornadei care smulge copacii, facem dragoste în turații pe secundă și cumpărăm în procente Pareto. Dar nicio statistică despre câte inimi se frâng pe minut sau măcar pe zi. Când vine vorba despre suferință, totul se condensează în zicala panaceu: *Omului îi e dat atât cât poate să ducă.* Câte morți poate să ducă un om? Și câte despărțiri?

Ne-am îmbrățișat grăbiți și cu lăcomie. Ferestrele întunecate de la clădirile din jur păreau niște ochi nepăsători. Toți locatarii parcă s-au înțeles să adoarmă la aceeași oră și să stingă luminile. Părea o lume într-o pană de curent sau într-o acțiune de salvare a planetei. Niciun copac nu fremăta și nicio linie albă la orizont. La lumina lampadarului de pe stradă, ne-am văzut fețele chinuite și am auzit motorul taxiului, care aștepta nerăbdător. Îmi și imaginam ce nervos era șoferul și tot speram să renunțe să mai aștepte și să plece. Am urât noaptea aceea și zgomotul motorului care ne număra secundele. Am urât-o și mai tare când l-am auzit puțin mai târziu demarând cu indiferență, dar nu singur. Pentru el era o simplă cursă de noapte. Apoi m-am urât pe mine, pentru că sunt o ființă și simt. Am tot sperat, până să intru în casă, că îi vei spune nesuferitului de taximetrist să întoarcă. Am pășit cu încetinitorul spre ușa casei, am băgat cheia în yală după atâta amânare, încât, atunci când s-a deschis, m-am speriat. Încă te mai așteptam și când am închis ușa după mine, și după ce mi-am dat jos paltonul și l-am pus în cuier. Te mai așteptam și când am estimat că tu deja ai ajuns la destinație, undeva, spre capătul orașului. Era spre dimineață, se circula ușor. Am trăit încă două ore în *slow motion*, când încă te mai așteptam. Îmi făceam tot felul de scenarii, că poate mai stai un pic să te gândești și te vei întoarce. Că poate ai vrut să schimbi taximetristul, pentru că acela te smulsese de lângă mine. Deși nu te-a smuls nimeni, tu ai plecat. În *slow motion* am adormit îmbrăcată, pentru că încă te așteptam să vii și poate voiai să ne întoarcem la hotel. Când m-am trezit din somn, mi-am amintit că te așteptam și mi-a părut rău că m-am trezit.

Timp de o săptămână, am trăit în *slow motion*, am plâns în *slow motion*, te iubeam și te uram în *slow motion*. Mă întrebam când m-ai iubit de fapt și dacă a început vreodată și când s-a terminat. Am crezut mereu

că puterea exemplului funcționează și în dragoste. Că e de ajuns să iubești și atât. Uneori mă miram că dragostea poate deranja și că ți se reproșează faptul că iubești. Mai târziu, aveam să aflu că sunt naivă. De unde am dedus că oamenii care iubesc sunt naivi. Dar câtă frumusețe a împachetat în inima lui un astfel de naiv! Câte vise sub formă de baloane colorate, care se ridică spre cer, cât curcubeu după ploaie și ce vârtej de emoții! De unde am dedus că nu e rău să fii naiv. Ci să-ți fie teamă să împachetezi momente.

Este posibil ca oamenii care îți provoacă suferință, fără să își dea seama, să fie ei înșiși în neregulă cu sufletul lor. În căutarea propriului drum, lovesc tot ce le stă în cale și nu realizează că, din aceste ciocniri, se traumatizează pe ei, apoi pe tine. Ei nu vor recunoaște niciodată că au o problemă și vor revărsa totul asupra ta. Sufletul se comportă ca un copil care acționează așa cum vede în casă. Dacă vei întâlni un om al cărui suflet se va ciocni violent de al tău în timp ce pretinde că te iubește, să te ridici și să mergi mai departe. Pentru că te va ciocni mereu, doar din dorința de a-ți vedea sufletul împrăștiat pe jos. Pentru că așa va simți că al lui e bine și se va amăgi mereu că nu are nicio problemă. Știi, cel mai rău îmi pare nu că ai fugit, ci pentru că tu nu vei vedea niciodată culorile și nu vei putea cu adevărat adulmeca. Nu vei vedea cum e cerul albăstrit, nu vei mirosi florile. Vei continua să stai în camera ta și să-ți pictezi propriul cer și propria grădină. Tu doar ai aruncat o privire printr-o ușă întredeschisă și ai închis-o la loc. Pentru că sunt fată bună, te voi scuti de o recunoaștere a lacrimilor, lasă, alea n-au secat. Și știi cum te condamn? Ca pentru fiecare secundă în care te-am iubit să ai o zi de neiubire.

Știi cum îți dai seama că iubești cu adevărat? Când absolut toate simțurile funcționează la nivelul maxim, toate, nu pe rând. Când centrul de control strigă *„Alertă! Sistemul de securitate în pericol!“*. Doar atunci toate organele lucrează frenetic și în armonie, nu te doare nimic, iar creierul spune *„De aici încolo, mergi pe propria răspundere“*. Au loc reacții chimice la temperaturi înalte, efectul Coandă e la „grupa mică“, doar ca tu să zbori când auzi *„Mi-e dor de tine“*, să găsești motive, pe care nu le găseai înainte, ca să pleci de la job, să urci în primul avion și să ajungi cât mai repede. Uiți să-ți pui centura de siguranță, pentru că orice pericol e anihilat de forța cu care te deplasezi în gând. Râzi de toate controalele vamale, sunt mici copii față de tine, care ai trecut de toate filtrele lumii. *„Aveți la dumneavoastră obiecte contondente?“ Nu, dar simt ca pot desprinde bolovani din cel mai apropiat munte dacă nu mă lasați să trec mai repede.* Și, nu, nu mergi pe propria răspundere, centrul de comandă nu te va lăsa baltă niciodată. Vrea doar să vadă cât de curajos ești. *„Da,*

sunteți apt să fiți fericit, puteți trece la următorul nivel al vieții!“ Dacă te afli deja pe un drum și nu ai toate simptomele acestea, mai ai timp să te întorci, altfel te vei duce într-o fundătură. Ai fost și tu pe acest drum, deci știi cum e să iubești. A fost în ziua în care eu nu știam că vii, dar am simțit asta.

Oamenii se recunosc după respirație când iubesc. E un vârtej necesar al vieții, în care, dacă nu intri, trăiești degeaba. Să nu vrei să escaladezi munți, ca să ajungi pe o pajiște verde, înseamnă doar că ești foarte mic și ei sunt foarte mari. Ai urcat și tu un munte, apoi ai obosit. Cam repede. Nu a fost decât o noapte, o cameră de hotel și noi doi. Dar între toate stătea un ocean de iubire. Nu am vorbit mult, pentru că ne știam dintotdeauna. Nu știu cine a venit primul către celălalt, dar știam că existăm și că ne puteam atinge. Și că a fost multă așteptare până la această atingere, pe care amândoi ne-o imaginam în fel și chip. Dar în realitate a fost cea mai frumoasă atingere dintre doi oameni. Toate scenariile și previziunile au pierit și a rămas clipa care te surprinde mereu. A fost clipa care te-a urcat pe munte, dar care te-a și coborât după aceea. Clipa pe care ne-o doream amândoi și de care ne-am temut. A fost clipa care s-a întins apoi peste luni, împărțite în zile triste și nopți înlăcrimate. Cea mai lungă clipă de tăcere. Furia că între noi nu s-a vorbit tot ce era de vorbit, iar cuvintele pluteau în aer debusolate. Eram aproape sufocați în Ciuleandra nebună de cuvinte nerostite, în care literele se amestecau și nu se mai înțelegea nimic. Orele neconsumate între noi se zbăteau spasmodic până la agonie. Nu-mi doream decât să dorm mai mult. Să dorm și să uit. Dar, când mă trezeam, soarele răsărea în același loc, iar facturile se plăteau tot la sfârșit de lună. Mi-am zis că e bine dacă văd lucrurile la fel cum erau înainte. Oamenii au nevoie de repere fixe ca să poată supraviețui. Chiar și pe o insulă pustie, adică singuri dacă sunt, își reconstruiesc, din resursele rămase, ceea ce aveau înainte. O proiecție cubistă și, pe alocuri, hilară a unei existențe normale.

Nu știu cât timp a trecut, la început țineam socoteala zilelor, apoi a lunilor, și, dintr-odată, toate s-au contopit într-o singură durere. Iar eu, cu resursele rămase, îmi reconstruiam mai departe existența și așteptam să se termine durerea. Încetul cu încetul, lumea a început să se coloreze, cerul era mai albastru și lumina zilei cădea altfel pe fața mea. Mai plângeam din când în când, dar nu mă mai abțineam, pentru că citisem în *„Din câți pași să-ți revii după o despărțire“* că e bine să te descarci. Și atunci am înțeles ceea ce noi nu am apucat să vorbim și să cunoaștem. Prins într-o lume nebună, în care ziua se împarte în muncă plătită cu ora, de o precizie ce te scoate din minți, ai uitat exercițiul seducției și îți

aminteai vag ce te faci atunci când iubești și ești iubit. Te-ai speriat și ai fugit. N-ai avut curaj măcar să încerci, ți-a fost mai ușor să treci prin rănile mele, să îmi lași urme pe sub piele și să fugi. Mi-ai interzis să te mai iubesc, ne-am aruncat cu bolovani în suflete, iar toamna venea după vară și anul se sfârșea contopindu-se cu următorul. Așteptam soarele de primăvară, ca să ies cu rănile la aer și să se vindece mai repede.

Știu că nu ne-am spus vorbe multe atunci când ne-am văzut, dar din noaptea aceea, pe care am urât-o când ai plecat, mi-au rămas ca un refren vorbele tale rostite printre respirații sacadate:

— Te voi iubi mereu și îmi va fi dor de tine!

Erai mereu lângă mine, deși ne despărțea o jumătate de rotație a Pământului. Când a fost un cutremur, m-ai ținut în brațe, le-am simțit cum mă iau de după umeri și mă strâng. După terminarea balansului, când camera s-a reașezat la forma ei originală, ai stat cu mine, ca să mă liniștești. Ai fost prima persoană pe care am căutat-o ca să-i spun că mi-e teamă. Simțeam nevoia să fiu o fetiță mică și tu să mă aperi. Ai fost și când leucocitele mele au luat-o razna și vedeam umbra morții. Dar iar am avut noroc. A fost doar o alarmă falsă, o răzvrătire a sângelui, care nu a mi-a mai suportat lamentările interioare. M-a ajutat să-mi iubesc hemoglobina, obosită de atâta dragoste neprimită. Ai fi putut vedea în fiecare dimineață mările și oceanele lumii doar privindu-mă în ochi. Te-ai fi trezit într-o permanentă primăvară doar văzându-mi zâmbetul și te-aș fi topit în sărutări fierbinți, ca miezul verii. Și, când ți-ar fi fost frig, te-aș fi învelit cu părul meu cald, chiar ai fi crezut că te scufunzi într-un lan de grâu. Te-ai mulțumit cu două cești de cafea amară, în care te afunzi cu fiecare zi, ca în niște hăuri.

Dacă aș merge pe stradă legată la ochi și ai trece pe lângă mine prin mulțime, te-aș ghici după respirație. Da, oamenii se recunosc după respirație când iubesc. Te voi diseca până la ultima fibră, îți voi explora fiecare neuron, îți voi intra în fiecare celulă, voi intra prin aortă, voi naviga prin artere și îți voi ajunge în creier. Mă voi odihni puțin în partea aceea ascunsă, pe care, se zice, oamenii nu o folosesc. Adormită de mii de ani lumină sau nenăscută încă. Apoi voi coborî spre inimă, de unde îți voi exploda prin toți porii. Pentru că fiecare om are, prin naștere, dreptul la iubire. Și, dacă va fi nevoie, voi alinia planetele, așa cum ar fi trebuit ele să fie atunci când oamenii se nasc, ca să iubească. Ne șicanăm fără rost, ne pierdem repere, ștergem istorii, dar de fapt ne ștergem pe noi. Acolo, unde ai șters o istorie în care ai fost, ai șters o parte din tine. Iar acolo e negru, e pauză. Ne construim case mari, în care o simplă defecțiune a centralei termice iarna ne azvârle în timpul peșterilor, când oamenii

desenau pe pereți ca să comunice. Nu mai ești în stare să desenezi nici măcar o inimă, pentru că în sufletul tău era frig oricum. Centrii nervoși au amorțit și nu mai poți gândi că mult mai simplu ar fi să pleci, să încui ușa și să ai cu tine doar un fular cu care să te legi la ochi. Să ieși pe stradă și să mergi, până vei simți căldura venind către tine. Se va produce o avalanșă, cade zăpada din sufletul tău. E iubirea. Ai curaj să faci asta?

DRESAJ DE FLUTURI

Am murit cu fiecare celulă și m-a durut fiecare bătaie de inimă. Am murit cu fiecare și m-am trezit. Am fost Lazăr de tot atâtea ori și m-au durut primii pași de fiecare dată. Nu știu de unde am avut atâta putere, rămân uimită cum pot să mă recompun și să merg mai departe. Și, de tot atâtea ori, mi-am promis să nu mi se mai întâmple. Mi-am lăsat sufletul să fie bătut cu un masochism pe care am căutat mereu să-l înțeleg. Trupul parcă nici nu mai conta. Era un simplu element de decor, de butaforie, de plăcere. Se așeza mecanic, cum îi dictau hormonii, un dans învățat în care pașii se împleteau cu cei ai partenerului. Când trupul se bucura, după puțin timp sufletul plângea. Urăsc rupturile, la fel cum urăsc războaiele și ipocrizia. M-am țesut, m-am rețesut, m-am rănit, m-am cicatrizat. Am făcut multe pentru iubirile mele. Am luat trenuri neștiute spre destinații îndepărtate, am mințit ca să le acopăr, am cheltuit bani cât pentru o casă. Am făcut dragoste în locuințe cu chirii, în apartamente plătite cu ora, în hoteluri de o noapte. Am fost femeia visurilor, adorata, iubita de sezon, instrument de plăcere, târfa, naiva și amanta de vreme rea. Toate sunt eurile mele, în care am trăit intens de fiecare dată. Da, mărturisesc, sunt o păcătoasă, am iubit în toate trăirile mele.

Mi-e teamă de iubirea prea așteptată, atunci când vine, pentru că simt deja mirosul pansamentului în care e înfășurată, prevăd zbuciumul și lacrimile, și nu mai vreau.

Vreau să mă vindec complet, să fiu 100% nesimțită și frivolă și să devin absolut imună. Să merg cu țigara aprinsă acolo unde nu e voie, să mă iubesc pe nepregătite și când am chef, nu în zile programate, de parcă aș lua pastile pentru tonus. Vreau să mă ia cineva de mână și să-mi spună să fugim la un concert cu trupa mea preferată, unde o fi în lume. Să nu fie nicio jenă legată de timp, bani, distanță și vestimentație, pentru că e suficient să fim noi. Vreau să stau tolănită în iarbă cu fața în sus și să privesc norii, doar câteva secunde, apoi să mă ridic în picioare și să vizitez un castel. Nu vreau să urc munți, i-am urcat deja de atâtea ori, încât mi s-ar tăia respirația după primele minute. Vreau ca zonă de relief un deal mai înalt, suficient cât să văd lumea, la fel cum se vede Parisul din Turnul Eiffel. Adică oriunde și oricât de departe și de aproape. Pentru că știu că, orice aș face, am reușit să dresez fluturii. Și, atunci când nu voi ști eu ce să fac, ei vor ști sigur. Sunt vindecată, în curs de cicatrizare. Ceea ce auzi tu acum sunt rănile mele care se închid, în ordinea cronologică inversă. Așa că mai durează puțin. Stai pe lângă mine. Poveștile tale sunt

și ale mele și mă ard, am fost un pic în fiecare. Renasc.